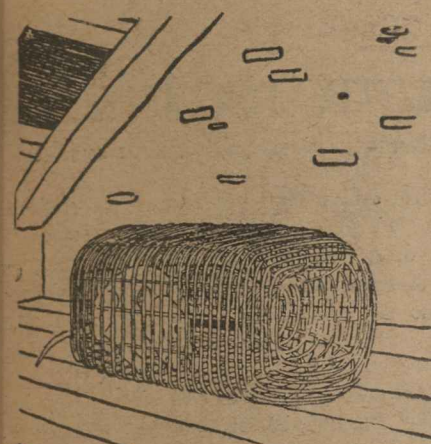

ETOΣ12^{ON}

AP. 606

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΦΑΚΑ

— Ο ποντικός. — Καί τώρα πρέ-
πει να φροντίσω να βρω ένα... δική
γούρ...!

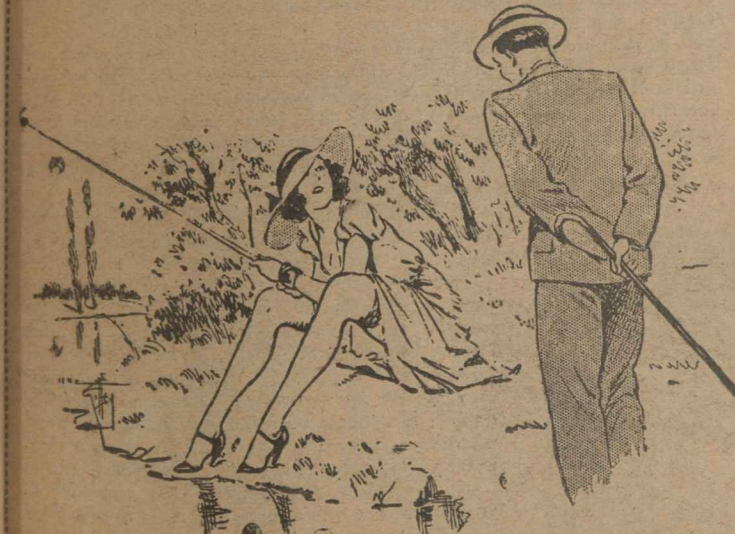
ΠΡΟΟΛΟΙ

— Ο άγιος Πέτρος. — Έμπρός!.. Έμπρός!..
Κόλασις έχει!... Ο άρχισατανάς!... Στείλε μου, σε
παρακαλώ, ένα διαρκή γιατι έχασα τα κλειδιά
του παραδείσου!...

ΤΑ ΑΜΙΜΗΤΑ

— Την ξέρετε; είναι μέλος της εταιρείας... Προ-
στασίας των ζώων!...

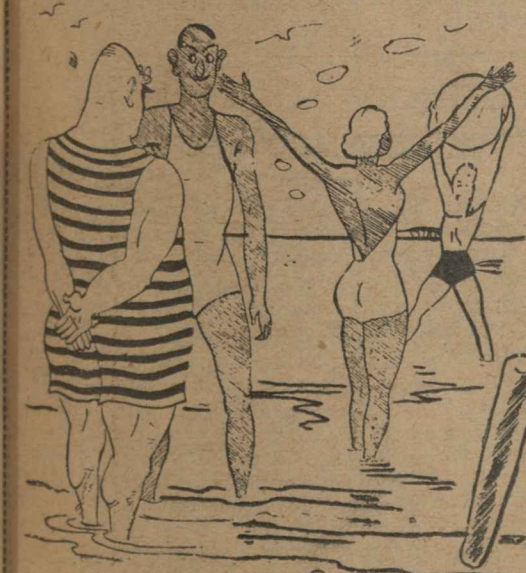
Η ΤΥΧΕΡΗ

— Εκείνος... και πιάνετε μεγάλα ψάρια;
— Εκείνη; Λαυράκια! Έδω ψάρεψα πέρις... τον άντρα μου!...

ΟΙ ΑΠΕΝΤΑΡΟΙ

— Ο ξενοδόχος δεν θα μας αφήσει να φύγουμε, αν δεν του πλη-
ρώσουμε το λογαριασμό...
— Όρα! Θα διασκεδάσουμε εδώ όλο το χειμώνα!...

Ο ΓΚΑΦΑΤΖΗΣ

— Αυτή η μελαχροινή μου κάνει άγριο
κόρτε... Δεν μ' αφήνει ούτε στιγμή σε ήσυ-
χία... Την ξέρεις;
— Ναι, είνε η... γυναίκα μου!

ΓΚΑΦΕΣ!

— Ο νεόπλουτος. — Καί τι στοιχίζει αυ-
τό το κάδρο...
— Είνε έργο του Ροδινέν... Στοιχίζει
500.000 φράγκα.
Ο νεόπλουτος. — Καί χωρίς την εικόνα!

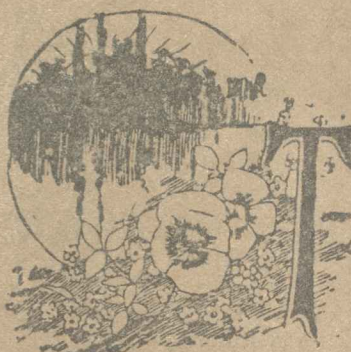
ΣΤΟ ΜΠΑΡ

— Βρίσκα γελοίο για ένα άντρα να φορά
μπρασλέ ρολόι...
— Ναι, έχει δίκιο. Δεν ξέρεις πόσο στε-
νοχωριέμαι κ' εγώ κάθε φορά που μου κερνά
νε τής... χειροπέδες.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤΑ ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΕΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κριτικές)

Α δικαστήρια της φιλομουπλούς ασχολήθηκαν την περασμένη εβδομάδα με την εξέως παράδοση υπόθεσι: Ένας γνωστός σκηνοθέτης του Χόλλυγουντ ζητούσε να χωρίσει από τη σύζυγό του υποστηρίζοντας ότι αυτή η γυναίκα δεν ήταν η γυναίκα του! Αυτή η ιστορία βέβαια εκίνησε το ενδιαφέρον όλων των «αστέρων» κι οι συντάκτες των κινηματογραφικών περιοδικών θέλησαν να εξακριβώσουν τι συμβαίνει.

Η πληροφορία τους όμως ήταν τόσο περίεργη ώστε αναγκάστηκαν να πιστέψουν ότι επρόκειτο περί μιας άσχημης φάρσας. Έτσι άφησαν τους δικαστές να εξιχνιάσουν αυτή την ιστορία φοβούμενοι μήπως κάνουν καμιά άσχημη γκάφα, ή οποία θα τους γελούσε όλους. Κι η ανακρίσεις απέδειξαν αλήθεια ενδιαφέροντα πράγματα:

Ο γνωστός σκηνοθέτης, που καθώς λένε έχει δημιουργήσει ένα πλήθος όμορφων έργων της «Φόξ», είχε παντρευτεί τον περασμένο χρόνο την χαριτωμένη «βεντέτα» Τζούν Βλάσεκ. Έπειτα όμως από έξη μήνες παρατήρησης ότι ο χαρακτήρας της γυναίκας του είχε αλλάξει πολύ. Τότε πια δεν θυμίζει την ησυχία κι αλθιματική φίλη του. Η σύζυγός του είχε γίνει ο έφιπλος του. Κι αυτή η... εξέλιξής της από τότε βάσανα απέπειράν η αυτοκτονία. Κι από δω πέρα αρχίζει η κομικοτραγική υπόθεση. Ο σύζυγος της Τζούν Βλάσεκ μόλις βγήκε από το νοσοκομείο έπαψε πια να αναγνωρίζει τη γυναίκα του η οποία ακολουθώντας τη μόδα είχε αλλάξει το χρώμα των μαλλιών της, το σχήμα των φρυδιών, την έκφραση του προσώπου της και τη σιλουέτα της! Μάλιστα εκείνη προσπάθησε να του αποδείξει ότι ήταν η γυναίκα του. Ο σκηνοθέτης παρέμεινε αμετάπειτος. Και για να γλυτώσει από τις ενοχλήσεις αυτής της... άγνωστης—όπως έλεγαν—κυρίας η οποία παρίστανε την συμβίαν του την κατήγυε!

Έτσι αυτή η υπόθεση έφτασε στα δικαστήρια και διασκέδασε όλους τους κατοίκους της φιλομουπλούς. Μά πια περιέργοι όλα αυτά εινε η απόφαση των δικαστών οι οποίοι δικαίωσαν τον σκηνοθέτη. Ο πρόεδρος μάλιστα του δικαστηρίου δήλωσε ότι αφού ο σύζυγος της Τζούν Βλάσεκ δεν ανενώριζε τη γυναίκα του, αν κι είχε τα μυαλά του τετρακόσια, κανείς άλλος δεν θα μπορούσε να τους πείσει ότι... η Τζούν Βλάσεκ ήταν η Τζούν Βλάσεκ!

Κι η εξωφρενική αυτή Αμερικανική υπόθεση έληξε με το διαζύγιο της διάσημης «βεντέτας», η οποία όσotό εινε ένθουσιασμένη για την τεράστια ρεκλάμα που της έκανε μ' αυτό το σκάνδαλο, ο πρόεδρος της σύζυγός της. Η Κάθριν ντε Μίλ ή όμορφη κόρη του Σοσίλ ντε Μίλ, έλακο- λυδελφοί της την παραδέχονται για μεγάλη «βεντέτα» και τη θεωρούν ως όμοιαν των. Η Κάθριν ντε Μίλ, ως γνωστόν, εινε η πρωταγωνίστρια των «Σταυροφόρων» και της «Κακαράσας», πρόκειται να υποδυθί ήδη έναν από τους πρώτους ρόλους σ' ένα από τα νέα φιλμ της «Παραμούντ».

Η Ντολорές ντελ Ρίο έπαψε πια να κάνει απιστίες στους φίλους της γιατί απλούστατα άρχισαν... να την κοροϊδεύουν κι αυτοί! Βέβαια αυτό το πράγμα δεν εινε καθόλου κολακευτικό για μια «βεντέτα» αλλά φαίνεται ότι τον τελευταίο καιρό η Ντολорές ντελ Ρίο δεν έχει καλό τύχη. Όλ' οι φίλοι της εινε κακομαθημένοι νέοι που έχουν μαγεικούς όρκους. Όσοσο η Ντολорές τους συγχωρεί αυτή την άδυσ- ναία τους γιατί δεν μπορεί να ξήσει χωρίς τη συντροφιά τους.

Στη νεότητά, δηλαδή τελευταία στους φίλους της, πρέπει να τα συγχωρή όλα. Είμαι ευτυχισμένη που μπορώ ακόμη να προκαλώ τη συμπάθειά της και να της είμαι ευχάριστη. Έτσι δεν καταβαίνω κιόλας τα χρόνια που περνούν και νομίζω ότι διαρκώς βελ- τερώνω.

Και πράγματι, η Ντολорές ντελ Ρίο εινε πάντα εύθυμη και δρα- σερή σαν μια «βεντέτα» είχασι χρόνια, που εινε βέβαιη για την όμορφιά της και τη γοητεία της.

Από της 20ης Σεπτεμβρίου ήρchiσε λειτουργούσα μοναδική ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ Γυναικείων Φορε- μάτων υπό την διεύθυνσιν της διαπρεπούς καλλιτέχνιδος μοδίστας κ. ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ.— ΣΥΝ- ταγμα—Μητροπόλεως 14Α.— ΑΘΗΝΑΙ.

Κάτε Φόν Νάγκυ

Κι η Κάτε Φόν Νάγκυ ακόμη γελεί με την κατάληξη του κ' «αδιάντροπη» μικρούλα.

ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΙΑΤΡΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Φθίνοντα Νέον. Γά αποτελέσματα της κακής δια- νικής υγιεινής τα βλέπετε μόνοι σας! Δεν εινε ανάγκη να εινε σ' αυτό γράφημα. Το καλύτερο φάρμακον εινε η θέληση σας να γράψετε. Το καλύτερο φάρμακον εινε η θέληση σας να γράψετε. Το καλύτερο φάρμακον εινε η θέληση σας να γράψετε.

Jean Zep. — Νά γίνι γενική εξέταση του σώματος, χροσχοπική. Μεταχειρίσθητε επίσης επί 2—3 ημέρας δύο φορές την ημέρα με Urotropine Schering την ημέρα, μίαν το πρωί και μίαν το βράδυ.

Αννα Μπέλλαν. — Μεταχειρίσθητε την πάλη με εις επαλείψεις του προσώπου. Νά πλύνετε με χλιαρό νερό. Αποφεύγετε τ' αλκοολοποιημένα ποτά και τα πολύ αλμυρά φα- γιματά.

Henry Cyprian. — Νά βράσετε καρυδόφυλλα και νερό αυτό να πλύνετε τα μαλλιά σας δύο φορές την ημέρα. Προαγματικότητα, Αρσενικόχρωμα. Έκ της περι- σσεως, αδύνατος ή διάγνωσης. Αποσπώμετοι εις τον Ιατρόν σας.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Λ.

Η ΞΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

Υπό την Ζωή των Αστέρων Πως διατηρείται η υγεία

ΣΥΛΟΓΕΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Α. Α.

Η γυναίκα γλυκύτης, ή ραδιόντης της υγείας, ή δρόσος της νεότητος, ή χαρά και το μεδίαιμα της καλής καρδιάς, ή λεπτότης, ή αβρότης και ή ηλιετή ευγένεια της ούσας, δλ' αυτά πλούσια δο- μένα και ένωμένα εις ένα άτομον, απαράλλαχτα σάν τα σπάνια άνθη τα συγκτερωμένα, τα αδελφωμένα αρμονικά εις ένα μπουκέτο. Κοσ- μική, χωρίς ξιπασιά και σχολαστικότητα. Κυανόαιμος χωρίς υπερηφά- νειαν. Καλή, σωματικώς και ψυχικώς, με την ώραιαν σημασίαν την όποιαν έδιδαν εις την λέξιν αυτήν οι αρχαίοι πρόγονοί μας. Οι επι- σκεπθέντες την Ιταλίαν και θαυμάσαντες να υπέροχα μνημεία της τέχνης, υποστηρίζουν ότι όμοιάζει καταπληκτικώς με την «Κοιμημέ- νη» το περίφημον άριστούργημα του Μιχαήλ Άγγελου. Την «Κοιμη- μένην» άρτυσανθεϊσμον, άποκτίσαναν ψυχήν, σφρίγος και θερμήν ζωήν... Έμορφη, καθάρως ελληνική. Μόρφωσις σπανία. Καλοσύνη άπέραντος και καταδεδιγμένης βαφύτατα συγκινούσα και υποχρεώνουσα. Υπαρξίς άνιτάρα.

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Φιλική συγκέντρωσις ένα από τα βράδια της περασμένης έβδο- μάδος εις της Κας Μ. Έμπειρίκου.

— Παρευρέθησαν ή Κ. Α. Ράλλη εκ Παρισίων, χαριτωμένη έμ- φάνισις με κομψόν φόρεμα σιγέ μαύρο και κόκκινο και μεγάλο μαύρο καπέλο, ή Κ. Π. Καρέλλα με γκρι και άσπρα και μαύρον φέτρ ελε- βέ, την τελευταίαν λέξιν της μόδας, ή δις Συνιδούργου με σύνολον ταπεινά μαρόν.

— Η οικοδέσποινα έφερε όραιαν τουαλέτταν έμπριμέ μαύρο και κόκκινο.

— Παρευρέθησαν επίσης ό κ. και ή κ. Κ. Αθανασιάδην, ή κ. και ή κ. Ι. Σερπιέρη, οι διδεις Διαμαντοπούλου, Βικιοβάρου, Σκουζέ, Άνδρι- τσάκη, ό κ. κ. Μπατατζής, Μαυροκορδάτος, Λούρος, Θεοχάρης, Πρί- γκος, Έμπειρίκος και άλλοι.

— Στο «Φέμιν» εκλεκτός κόσμος κάθε βράδυ.

— Την Τρίτη βράδυ της περασμένης έβδομάδος διεκρίναμεν γύρω από τα διάφορα τραπέζια τον κ. και την κ. Ι. Ρωμάνου, την Καν Ι. Ράλλη, τον κ. και την κ. Π. Καρέλλα, τον Ιατρόν και την κ. Τσα- μπούλα, τον κ. και την κ. Ν. Βάσσου, τον κ. και την κ. Κ. Καμπάνη, την Καν Α. Ράλλη, την Καν Δροσοπούλου, τους κ. κ. Σταθάτον, Κον- τούτσον, Πολίτην, Καλλέργην, Μπενάκη, Σταυροπούλου, Έμπειρί- κων, Ραυτοόπουλου, Μπλέσαν κ.λ.

— Εις ένα θεωρείο επιγουράριζε παρεπιδη- μούν πραγμικόν ζεύγος, το όποιον ταξιδεύει από αθηναίον ινκόχκντο.

— Εις την ώραιαν έπαυλίν των, του Πύργου Βασιλίσσης, ό κ. και ή κ. Ι. Σερπιέρη παρέθεσαν μικρόν λόγιον την περασμένην έβδομάδα.

Μεταξύ των συνδαιτημόνων διεκρίναμεν τον κ. και την κ. Κ. Μάτσα, τον κ. και την κ. Π. Σκα- ραμαγκά, την Καν Ι. Ράλλη, τας διδας Σκουζέ και Βικιοβάρου και τους κ. κ. Μαυροκορδάτον, Α- λυκτον και Πρίγκων.

— Έπότερψεν εκ του Έξωτερικου ή κ. Θεοδ. Μελά μετά των υιών της.

— Επαρέκαμψαν επίσης εκ του Έξωτερικου ή κ. Ν. Βότση, καθώς και δις Μαρία Βότση.

Έπότερψαν εκ της έξοχης ό κ. και ή κ. Που- ρη, καθώς και ή χαριτωμένη δις Μαρία Πουρη, ή οποία ένεφανίσθη και πάλιν στα κοσμικά κέντρα με σικ μαρόν ταγιέρ και χαριτωμένο καπέλλο.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Υπό του κ. Έπαμ. Α. Μπέλλου εξέδωθη και έκυκλοφόρησε εις κομψόν τόμον, συλλογή διηγη- μάτων με τον γενικόν τίτλον «Κισμέτ».

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλείται ό κ. Σταμάτιος Κοντορούσης όπως διέλθι του γραφείου μας, προς διακανονι- σμόν επειγούσης υποθέσεώς του.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ υπηρέτρια με καλές συστάσεις, δι' οικο- γονείαν εκ τριών ατόμων, γνωρίζουσα και μα- γεικήν. Πληροφορία εις τα Γραφεία μας.

Ένα εύμορφο ζαμπόν που σχημα- τίζεται από 7 πέταλα καυωμένα με δρυαντίνα.

Λουλουδιό εναν, Λάριαν.—Για να ισιώση ή ράχη σας πρέπει να κάνετε γυμναστική, ιδίως κάμψεις των χεριών, επικύψεις κ.τ.λ. Επίσης να κάνετε ασκήσεις μ' ένα μπαστούνι που το περ- νάτε πίσω από την ράχη σας και το άνεβοκατεβάζετε. Για το άλλο πού με ρωτάτε δεν είμαι άρμόδια.

Φ. Νί κ η φ ό ρ ο υ, Χίον.—Υπάρχουν πολλά καταστήματα στας Άθήνας τα όποια κατασκευάζουν τελείους στηθοδέσμον, αλλά έτοιμο στηθοδέσμο εινε αδύνατον να βρητε. Πιθανόν να αναλαμβάνουν να σας κατασκευάσουν, αν στείλετε τα μέτρα σας. Έν τούτση περιπτώσει, κάθε σουτιέν θα σας κοστίσι 100—200 δραχ. αναλόγως του σχεδίου και του ύφασματος που θα χρησιμοποιήσετε. Αν θέλετε μού γράψετε και σας φροντίσω ευχαρίστως.

Δ υ ό Ζ ι ζ ά ν ι α.—Πρωτίστος συνιστώ και στίς δυό σας να κάνετε γυμναστική. Είσαδε δεκαοκτώ έτών κορίτσια και δεν θέλετε να δώσετε στο σώμα σας εύλυγισιά και χάρι; Αυτό εινε άκατανόητο. Γνωρίζω κυρίες που ειχαν το θάρρος ν' άρχίσουν γυμναστική σέ ή- λικία 40 έτών και εινε ένθουσιασμένες. Άρχιστε με λίγες ελαφρές αναπνευστικές κινήσεις και σιγά-σιγά κάνετε ένα τέταρτο της ώρας γυμναστική, κάθε πρωί. Μόνον έτσι θα ώμορφύνετε, θα ψηλώσετε, θα γίνετε κομψές και θα διατηρήσετε την όμορφιά σας σέ προχο- ρημένη ήλικία. Στη ξανθιά, για να ψηλώση, συνιστώ και πάλι γυμνα- στική, ιδίως χειροβάδις και τίς λοιπές ασκήσεις που γίνονται στα μονόζυγα. Σαράντα μία οκάδες δεν εινε υπερβολικό βάρος για 1.56 ύψος και μάλιστα στην ήλικία σας. Πάντως φροντίσετε να μη πα- χύνετε, για να μη χαλάσουν ή γραμμές σας. Δίαιτα δεν έπιτρέπεται να κάνετε στην ήλικία σας. Αποφεύγετε όμως τα άμυλδη, τίς σαλ- τες και τα πολλά γλυκά, τα όποια δεν ώφελουν καμιά περίπτωση. Στην μελαγχολική απαγορεύεται άπολύτως ν' άδυνατίση. Μάλλον θα έπρεπε να παχύνη μια οκά. Για το ήλιόκαμα, αν εινε ελαφρό, αλεί- φετε το πρόσωπό σας με άσπράδι αυγού ή χυμό καρπούσιου. Στίς άλλες έρωτήσεις σας θ' άπαντήσω προσεχώς.

Π ο ν ε μ έ ν η ν Κ α ρ δ ι ά ν. Θεσσαλονίκη.—Σας καταλα- βαίνο και σας συμπονώ, μ' όλη μου την καρδιά. Η άπόφασίς σας να μέινετε κοντά στην οικογένειά σας και στα παιδιά σας εινε ή πιο σωστή, μ' όλο που σας υποβάλλει βέβαια σέ μεγάλες θυσίες. Δυστυ- χώς δεν μπορώ να σας δώσω άλλη συμβουλή, παρά να κάνετε υπο- μωνή. Μη προσηλώνετε τη σκέψι σας διαρκώς στο ίδιο πράγμα. Κυντάξτε ν' άπασχολήσθε όσο περισσότερο μπορείτε με τα παιδιά σας και με άλλες ενδιαφέρουσες ασχολίες. Όσο για τον άνιςυγο ύπνο σας, σας συνιστώ να κοιμάστε πολύ σωματικώς και αν σας εινε εύκολο να περπατάτε επί μια ώρα την ημέρα. Έτσι, όταν θα πέψετε να κοιμηθήτε, θα είσαδε τόσο κουρασμένη, πού θα σας παίρνι άμέσως ό παρήγορος ύπνος και θα κοιμάσθε ήσυχα ως το πρωί. Θα σας ώφε- λήσει πολύ επίσης αν πάρετε λίγο bromural, συμ- βουλευθήτε όμως κι ένα γιατρό. Πρωτίστος μην αφήνετε να σας κυριεύσουν μαύρες ιδέες. Σκεφθή- τε ότι πάρα πολλός κόσμος υποφέρει σαν και σας, είτε για τον ένα είτε για τον άλλο λόγο, αλλά δέ- χεται την τύχη του με υπομονή και με έλπίδα εις το μέλλον. Αν νομίζετε ότι το να μού γράψετε συ- γνά θα σας άνακουφίση, καμρέ το έλεηθερα. Εί- μαι πάντοτε πρόθυμη να εξυπηρετήσω, όπως μπο- ρώ, τίς φίλες μου.

Χ ρ. Κ. Καβάλλαν. Μάλιστα, υπά- ρχουν τέτοια φάρμακα που αλείφει κανείς το σώμα του και εκτίεται στον ήλιο και μαυρίζει κανόνι κα. Τά περισσότερα απ' αυτά εινε έθνοπαϊκά και στοιχίζουν ακριβά, υπάρχει όμως κι ένα λαδί εί- δικό, ελληνικής κατασκευής, το «Η λ ι ο λ» του φαρμακείου Δαμβέργη. Υποδέτω ότι θα μπορού- σατε να το προμηθευθήτε και αυτού. Αν ζητού- σατε από το φαρμακείο σας να σας το φέρη! αλλά τώρα το φθινόπωρο δεν πιστεύω να έχη πια τόση δύναμι ό ήλιος, ώστε να σας μαυρίση. Κινδυνεύε- τε μόνον να πάρετε κανένα κρυολόγημα. Όστε προσφύλαχθε. Πεδ παντός ή υγεία!

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

ΣΟΦΑΔΟΓΙΑ

Κάνετε όσον ήμμορετε οικονομία, έστω μικράς, αν δεν σας περισσέουν πολλά. Καθαρίζετε αυτές εις το Ταμιευτήριον της Έθνικής Ταμπάκης. Έτσι ασφαλίζετε έντελώς τα λεφτά σας και μαζί με τους τόκους, σχηματίζετε σιγά—σιγά ένα σεβαστόν κε- φάλαιον, απαραίτητον διά τα γερήματα και διά κάθε έκτακτην ανάγκην της ζωής σας.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ
ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
ΑΘΗΝΩΝ

(Ανέκδοτο, γραμμένο επίτηδες για το «Μπουκέτο»)

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ)

Ἡ Εὐτυχία Μουρίκου, πολύ νέα και πολύ ξυορφη ἀπὸ καλὸ σπῖτι πὸν δύσκολα ὅμως τὰ βγάδουν πέρα οἰκονομικῶς, ἐργάζεται ὡς δακτυλογράφος στὸ παραγγελιοδοχικὸ γραφεῖο τοῦ κ. Σαββίδη καὶ τοῦ γιου τοῦ, τοῦ Πετράκη. Στὸ γραφεῖο τοῦ Σαββίδη προσλαμβάνεται τὸν τελευταῖο καιρὸ ἕνας νέος ὑπάλληλος, ὁ Ὁρέστης Παπαζῶης, νέος μὲ καλὴ καρδιά, ποιητὴς κ' ὄσας, μὰ ἄσχημος. Ἡ Εὐτυχία κ' ὁ Ὁρέστης ἐργάζονται στὸ ἴδιο γραφεῖο καὶ δὲν ἀργοῦν νὰ γίνουν δύο καλοὶ φίλοι.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, κ' ὁ Παπαζῶης κ' ἡ Εὐτυχία καθόνταν μπροστὸ στὸ τραπέζι τους. Δὲν εἶχαν τίποτα βιαστικὸ νὰ τελειώσουν καὶ σηκώθηκαν ἀμέσως κ' οἱ δύο. Ὁ νέος πῆρε τὸ καπέλλο του (δὲν εἶχε νὰ ἐπιδείξει αὐτὸς) κ' ἡ Εὐτυχία ἄρχισε νὰ βγάξῃ τὴν ποδιά της.

Στάθηκε, τὴν περίμενε καί, ἀφ' οὗ τὴν εἶδε μεταμορφωμένη σχεδὸν μὲ τὴ μπλε-μαρὸν φουστίτσα καὶ τὴ γαλάζια καζάκα μὲ τὰ χρυσὰ κομμάτια—ἐστὶ σὰν πεταλούδα πού βγαίνει ἀπ' τὸ κουκούλι—τῆς ἔτεινε τὸ χέρι:

— Μοῦ ἐπιτρέπεται... Χαίρω πάρα πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία, δεσποινίς συνάδελφε!

— Κι' ἐγὼ κύριε Παπαζῶη... Ἐσφίξαν τὰ χέρια συνάδελφικά. Ἐπειτα ὁ νέος εἶπε:

— Ἀλήθεια, μοῦ χαρίζετε καὶ τὸ μικρὸ σας ὄνομα!

— Εὐτυχία.

— Τί ὠραῖο! Νὰ σὰς πῶ καὶ τὸ δικό μου; Ἀλλὰ μὴ γελάστε. Ὁρέστη μὲ λένε!

Κι' ὁμοῦς ἡ Εὐτυχία γέλασε. Ὅχι γιὰ τὴ φάνηκε ἄστειο τὸ ὄνομα Ὁρέστης—καθε ἄλλο!—παρὰ γιὰ τὸν ἀστεῖο τρόπο πού τὸ πρόφερε ὁ νέος γραμματικὸς.

Β'

Ἀλήθεια, τὰ πῆγαιναν πολὺ καλά. Ὁ Ὁρέστης Παπαζῶης ἦταν νέος καθὼς πρέπει ὅσο τοῦ-

Ἡ Ἀρσινόη ἦταν πιανίστρια, λεπτή, αὐλὴ, αἰθερία...

πλημένο του γιὰ τὴν ὁμιλία της. Μία ἄλλη μέρα, πῆγε κ' ἡ μητέρα τοῦ Παπαζῶη. Αὐτὴ δὲν ἔκαμε τόσο καλὴ ἐντύπωση στὴν Εὐτυχία. Ἦταν μὴ γυναικάρα πένητα χρονῶν, ψηλὴ, χοντροὴ, μὲ κανονικὰ χαρακτηριστικά, μὲ ἕνα ἀμυδρὸ μουστακάκι—ἀντρονιούκι—καὶ μεμάρια μάτια πού κινετανε γιὰ τὴν περιέργειά καὶ χαρτοπορία. Ἀμα κῦτταζε καὶ ἀκαλὰ τὴ δακτυλογράφο—ὁ Ὁρέστης τῆς τὴ σύστησε—γύρισε ἀμέσως καὶ κῦτταζε τὸ γυναικῶς της: Ἦταν σὰ νάλεγε: «Τὶ κάνετε σεῖς οἱ δύο κλεισμένοι ὁλημέρα δῶ μέσα;» Κι' ἄρχισε μὴ ἀνάκριση, πού στενοχώρησε κάπως τὴν Εὐτυχία.

— Ἀπὸ δῶ εἰστε, δεσποινίς; τὴ ρώτησε.

— Μάλιστα, κυρία.

— Ἐχετε οἰογένεια;

Ἡ Εὐτυχία τὴν πληροφοροῦσε γιὰ τὴν οἰκογένειά της. Ἐπειτα ἡ κυρία Παπαζῶη τῆς εἶπε:

— Εἰσαπτε ἀξιέταιν πού ἐργάζεστε. Ἀλλὰ...πολὺ νέα καὶ πολὺ ὁμορφὴ! Πῶς σὰς ἀφίνει ὁ πατέρας σας σὲ γραφεῖο;

— Τὶ λές, μαμά! φωνάζει ὁ Ὁρέστης. Ὅλοι τὰ κορίτσια σήμερὰ ἐργάζονται. Καὶ στὴ δεσποινίδα Εὐτυχία οἱ γονεῖς της μποροῦν νὰ χροῦν κατ' ἐμπιστοσύνη.

— Δὲν ἀφιβάλλω, εἶπε ἡ μητέρα. Ἀλλὰ ὁ κόμος σήμερὰ παρὰ γινε. Ἐγὼ τοῦλάχιστον, ἂν εἶχα νέα κόρη, δὲν θὰ τὴν ἄρινα νὰ ἐργάζεται σὲ γραφεῖο. Εἰστε ἀρραβωνιασμένη, δεσποινίς;

— Ὁχι, κυρία!

— Μὰ γι' αὐτό. Ἀν ἦσαστε, ὠρισμένως δὲν θὰ σὰς ἀφινε ὁ ἀρραβωνιαστικὸς σας!

— Μὰ δὲν θάρραβωνιάζοταν ἕνα τόσο ἡλίθιο! γέλασε ὁ Ὁρέστης.

Κι' αἰα ἔφυγε ἡ μητέρα του, εἶπε στὴν Εὐτυχία:

— Ἡ μαμά εἶνε λιγαὶ τοῦ παλαιοῦ καιροῦ. Δὲν ἔχει ὅμως κακία.

Ἡ Εὐτυχία δὲν εἶπε τίποτε, δὲν τὸ παρατίστεψε ὅμως. Ἡ κυρία Παπαζῶη τῆς φάνηκε κακὴ.

Τὴν ἴδια σχεδὸν ἐντύπωση εἶχε κ' ἀπὸ τὴν ἀδερφή τοῦ Ὁρέστη, τὴν Κατίνα, πού ἦταν παντρεμένη μ' ἕνα μηχανικό. Τὴ γνῶρισε ἕνα ἀπόγεμα, πού πῆγε νὰ πάρῃ τὸν ἀδερφὸ της, γιὰ νὰ ἱδῇ καὶ τοιο ἔτιπλο πού ἦλθε νὰ γυρίσῃ. Θίταν ἀπάνω ἀπὸ τριάντα χρονῶν, καθόλου ὁμορφὴ, ἀλλὰ πολὺ κομψὴ καὶ νευλένη μὲ τὴν τελευταία μόδα.

Φανόταν πῶς εἶνε μεγάλη τροχὴ στὸ νῦστο, σὰ λούτσι, κ' εἶχε ἕνα ἀέρα μεγάλης κυρίας, φινεατισμένης κ' ἀκατάδεχτης. Κι' ὅταν ὁ ἀδερφὸς της τῆς σύστησε τὴ δακτυλογράφο, τὴ χαιρέτησε εὐγενικά βέβαια, ἀλλὰ τυπικῶς, καὶ δὲν κατάδεχθη νὰ τῆς πῇ ὅτι ἔλεγε. Ἡ περιφρόνησι αὐτὴ τοῦ κακορόνησε τοῦ Ὁρέστη. Κι' ὅταν ἔφυγαν μαζὺ θιγὴ ἔειπε τὴν περὶ τῆς ἡλικίας.

Καὶ τὴν ἄλλη μέρα εἶπε τῇ Εὐτυχίᾳ:

— Ἡ Κατίνα μὰς κάνει τὸν χαϊτόσο, γιὰ τὸ ἄντρας της; βγάζει πολλοὺς παλάδες. Ἐχει καλὴ φροχὴ ὅμως—κατὰ βάθος.

Ὅτε αὐτὸ τὸ πολυτίστεψε ἡ Εὐτυχία. Ἀλλὰ τὴν ἐννοίαζε; Ἀς ἦσαν ὅτι ἤθελαν οἱ συγγενεῖς τοῦ «συνάδελφου» της.

Μήπως θάχε μαζὺ τοὺς κανένα «ταριβεῖρη»; Ἐφανε πού ἦταν καλὸς ὁ «συνάδελφος»...

Μὰ κ' ὁ Ὁρέστης σιγά-σιγά γνῶριζε τοὺς δικούς της. Κι' αὐτοὺς ἔδειχνε κάπως μεγαλύτερο ἐνδιαφέρον. Πρῶτα-πρῶτα γνῶρισε τὴν Ἀνάνη, τὴ μικρὴ ἀδερφή τῆς Εὐτυχίας—μόλις δεκάξῃ χρονῶν—συννομάτη μὲ τὴν κόρη τοῦ Σαββίδη—πού πῆγαινε κάπου-κάπου κ' ἔκαινε τὴν Εὐτυχία, πόσε μεσημέρι, πόσε βράδυ, αἰα ἤθελε νὰ φωνίσῃ τίποτε—γιὰ τὴ δουλειά της προπάντων—γιὰ δὲν τὰ κατάφερε τόσο σὰ μάγαζι. Ἦσαν μὰ ψηλὴ καὶ παχεῖα κόπελα, ὁλοσκόπου ἄλλος τύπος ἀπὸ τὴν Εὐτυχία, μὲ διστορόγγυλο πρόσωπο, πού ὅλο γελούσε ἀγαθότητα. Μιλούσε ὅμως μὲ κάποιο πομπή, μὲ κάποιο σόμφο, μ' εὐχλωττία ὁμως, κ' ἔκανε μερικὰ σκεῖτσα, μερικὰ νάγια, πού ἡ Εὐτυχία, τὸ ἔλεγε σαλὰ. Φορούσε πάντα ἕναν κορσέ, σὰ θώρακα, πού ἀπὸ τὴ μέση τοῦ στήθους κατέβαινε σχεδὸν ὡς τὰ πόδια, γιὰ τὴν ἀλλοιότητα δὲν τῆς ἐχόταν τὸ φόρε-

μα κ' ἦταν ἀδύνατο νὰ κάμῃ μὴ ὑποφερτὴ ὁπωσδήποτε «σιλουέτα». Ἀλλὰ μὲ τὸ σφιγμένο αὐτὸ δὲν κατάφερε παρὰ νὰ δυσκολεῖ τὴς κινήσεις της καὶ τὸ βάδισμά της, καὶ νὰ χάνῃ τὴν κάποια χάρι πού θὰ εἶχε τὸ χοντροὸ της ἐφηβικὸ κορμί, ἂν τὸ ἀφινε ὁλοσκόπου ἐλεύθερο.

— Θὰ τρώῃ πολὺ ἡ ἀδερφή σου, εἶπε μὴ μέρα στὴν Εὐτυχία γελώντας ὁ Ὁρέστης.

— Ἀ, μὰ! εἶπε αὐτὴ. Ἵσως λιγώτερο ἀπ' ὅλους μας. Ἀλλὰ εἶνε τὸ φυσικὸ της.

Ἀλήθεια, ἡ Δανάη πᾶχαινε κ' ὅταν δὲν ἔτρωγε παρὰ ψωμοτύρι. Γι' αὐτὸ δὲν εἶχε καὶ τὸ σφιγτὸ ἔκεινο πάχος τοῦ καλοθερμένου κορμιτοῦ, ἀλλὰ ἦταν μᾶλλον πλαδαρὴ καὶ φαινόταν κιόλας πῶς δὲν ἔτρωγε ὅσο χρειαζόταν τὸ «φυσικὸ» της. Ὅπως ὅποτε δὲν ἦταν καθόλου ἄσχημη. Κι' ὅσοι νοσημεύονταν τὴς «χοντρούλες», τὴν κωνηροῦσαν. Γι' αὐτὸ στὸ δρόμο πῆγαινε πάντα σὰ φοβισμένη, σὰν ἀλαλία-σμένη. Κι' ἦταν κομικὴ νὰ τὴ βλέπῃ μὲ τὴ κόπο, μὲ τὴ αγωνία ἀνοίγει τὰ πόδια της—ἐξαιτίας τοῦ κορσέ—γιὰ νὰ τρέξῃ ὅσο πῶς πολὺ μποροῦσε. Λαχάνιαζε κιόλας τὸ κακόμοιρο. Ἀν ἦταν τρόπος δὲν θάβγαζε ἀπ' τὸ σπῖτι παρὰ τις Κυριακὲς καὶ τις γιορτὲς μὲ τὴν οἰκογένειά της. Μὰ μποροῦσε; Ἐφανε νὰ προμηθεύεται συχνὰ τὰ χρειαζόμενα γιὰ τὴς νταντέλλες της. Ὅτε εἶχε μπόλικα λεφτά, γιὰ ν' ἀγοράζῃ μὴ καὶ καλὴ «ὀλιγὰ» γιὰ ἕνα μῆνα. Κάθε φορὰ πού ποιοῦσε μὴ νταντέλα κ' ἔπαινε ἕνα-δύο ἐκατοστάρικα, φώναζε στοὺς δικούς της.

— Δὲ σὰς δίνω πεντάρα! Ὅλ' αὐτὰ θὰ τὰ πάρω κλωστές! Νὰ μοῦ τ' ἀφήσετε!

Μὰ πού νὰ τῆς τ' ἀφήσουν! Πότε ἡ μαμά ἤθελε κάλτσες, πότε ἔπρεπε νὰ πληρώσουν γιὰ νὰ μὴ τοὺς κόψουν τὸ νερό, πότε εἶχαν ἕνα χροῦς στὴ ράφτρα κ', ἦσαν νεροτῆ τὸσον καιρὸ... Τῆς τάπαρναν καὶ τῆς «τάρωγαν», ὅπως ἔλεγε. Καὶ μὲ τὰ «ὀλιγὰ» τῆς τῆς ἔδιναν ὅποτε ἀπὸ λίγα ἡ Εὐτυχία ἢ ἡ Ἀρσινόη, ἔτσι σὰν ἐλεημοσύνη...

Ἡ Ἀρσινόη, ἡ πιανίστρια, πού τὴ γνῶρισε κ' αὐτὴν ὁ Ὁρέστης, ἦταν τὸ ἀντίθετο ὅτι μονο τῇ χοντροῦ; Δανάη, ἀλλὰ καὶ τῇ Εὐτυχίᾳ ἀκόμα τῇς ψηλὴ; μὰ ὅλην κ' αὐτοῦν. Γιατ' εἶχε πῶτος μοῖα κ' ἦταν τόσο λεπτὴ κ' ἀσχημὴ, πού φαινόταν σὰν αὐλὴ, σὰν αἰθερία. Στὸ ἔσο-γγραφιστὸ, παιδιάκι πρὸς ὅσον τῆς ἔκαμναν δύο μεγάλα, ζωηρὰ, δόμαρα μάτια. Καὶ χωρὶς ἄλλο θάταν πῶς ὁμορφὴ ἀπ' ὅλες ἡ μεγάλη ἀδερφή ἂν, μ' αὐτὴ τὴν ἰσχύνητα, τὴ διαφάνεια καὶ τὴ χλωμιά-δα, δὲν παρυσίαζε καὶ τὸ ὀπλοκοσμὸ καὶ τὸ ἀρρωστιακό. Δὲν τὴν ἔπαιρνε γιὰ «ἀνθρώπο», δὲν μποροῦσε νὰ τὴ φαντασθῇ νὰ τρώῃ, νάλεγε πῶς τρέφεται μὲ ἄερα. Καὶ θ' ἀπορούσε πολὺ, ἂν τὴν ἔβλε-

πες νὰ παῖξῃ πιάνο. πού ἔβρισκε τόσο δύναμι γιὰ νὰ χτυπᾷ ἐστὶ τὰ κόκκαλα μὲ τὰ χεράκια ἐκείνα—τὰ μακροδάκτυλα ὅμως—πού ὅταν ἔπαιναν τὰ δικὰ σου, μόλις τὰ αἰσθανόσουν.

Μικρὴ ἡ Ἀρσινόη ὑπέφερε ἀπὸ ἀδονοπάθεια. Ὅλοι ἔλεγαν πῶς εἶχε κάποια προδιάθεση γιὰ φθίσι. Γιὰ τὴν ὥρα, ὅμως ἦταν καλὰ στὴν ὑγεία της κ' ἡ ἀδελφὴ ὅλες, ἐκτός ἀπὸ δύο τρεῖς πού ἔπαιναν, τῆς εἶχαν ἐπερσοθεῖ. Μποροῦσε τέλος πάντων νὰ ἐργάζεται γιὰ νὰ βοηθῇ τὸ σπῖτι της περισσοτέρω ἀπὸ τὴς ἄλλες. Τὸ διπλωμά της ἀπὸ τὸ Ὑδρεῖο δὲν τὸ εἶχε πάρει ἀκόμα, κ' ἴσως δὲν θὰ τοῦταρνε ποτέ. (Χρειαζόταν τόσο μὲ-λέτη καὶ τόσα λεφτά...)

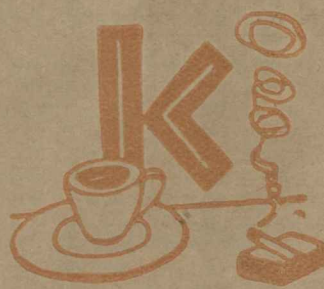
Ἦταν ὅμως καλὴ δασκάλα, κ' ἐπειδὴ ἦταν καὶ «καλὸ κορίτσι», εἶχε κάποιες μαθήτρες, ἀρχαίες, πού μενικε, γιὰ νὰ πη-ρώσουν λιγώτερα, ἔπαιναν τὸ μάθημα τοῦ πιάνου στὸ σπῖτι της. Τὰ μίσχρα αὐτὰ δίδακτρα ἦταν ὁ κυριώτερος πόρος τῆς οἰκο-γένειας. Μαζεύονταν ὡς δύομιση χιλιάδες. Ἀλλες χιλίες ἔπαινε ἡ Εὐτυχία στοὺς Σαββίδη. Κέρδιζε δὲν κερδίζε ἄλλες τόσες ὁ Χρὸ-Χρηστος ἀπ' τὴς «δουλειῆς τοῦ ποδιοῦ». Καὶ κανένα πεντακοσάρικο ἢ μικρὸ ἀπ' τὴς νταντέλλες της. Μόλις καὶ μεταβίβει δηλα-δὴ εἶχαν πέντε χιλιάδες τὸ μῆνα. Κι' ἀκόμα λιγώτερα τὸ καλοκαίρι, πού πολλὲς μαθήτρες τῆς Ἀρσινόης ἔφευγαν... (Ἀκολουθεῖ)

—Γιὰ μένα εἶνε, συλλογίστηκε, ἡ Εὐτυχία καὶ μὲ λέει «πελαγοπατημένη».

ΞΕΝΑ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΤΟΜ ΠΙΛΦΕΡ

σιγά γιγά και άθόρυβα πήγε κι' ακούμπησε πλάι στο τζάκι, όπου τὰ ξύλα τρίζοιλούσαν.

— Άν μου επιτρέψετε, ελπε, θά σάς διηγηθώ κάτι σχετικό πού συνέβη στον παλιό μου φίλο Τόμ Πίλφερ. Δέ θά σάς κουράσω και μεγάλη.

«Ο φίλος μου Πίλφερ είχε μεγάλη μανία μέ τη χαρτομαντεία. Πήγαινε τακτικά στις μάγισσες και έδινε όσα του ζητούσαν γιά να του ορίγουν τὰ χαρτιά και να διαβά- ζουν τις γραμμές της παλάμης του. «Ήθελε, βλέπετε, μέ κάθε τρόπο να μάθι το μέλλον.

— Βλέπετε στην παλάμη μου τη γραμμή της τύχης; μου είπε μία μέρα. Μία μάγισσα πού με κύ- ταξε χθές, μου είπε πώς δέν θ' άρ- γήτω να γίνω πλούσιος. Μου είπε ακόμα πώς πολύ σύντομα ό ταχυ- δρόμος θά μου φέρη ένα γράμμα μέ καλές ειδήσεις.

«Έντομεταξύ όμως ό φίλος μου περιμένοντας τὰ πλούτη και τή γράμμα μέ τις καλές ειδήσεις, έζησε όπως— όπως μέ ό,τι άγίαζε από δω κι' από κει και προσπα- θούσε να οικονομηθή όπως μπο- ρούσε. Μέ καταλαβαίνετε τί θέλω να πώ;

Μερικοί από τους προκαλε- σμένους της βαρύνουσ κίταζαν ξα- νιασμένοι τον Φράνσις Τζόν, ό όποιος μέ τόση απόπειρα τους ό- μολογούσε πώς είχε φίλο ένα κοι- νό λωποδότη. Ώστόσο δέν τον διέ- κοψαν.

— Μία μέρα— έξακολούθησε ό χιονομορστής— ό Τόμ Πίλφερ συ- νάντησε μία Βοημή, μία ταγγάνα περίφημη γιά τις προφητείες της, ή όποια πού προφήτευσε μέ κάθε λεπτομέρεια όλα όσα θά ισχύ συνέ- βαιναν ως τό τέλος της ζωής του.

«Ο καυμένος ό Πίλφερ ήταν πειά τρισευχισμένος! Ή ταγγά- να του είχε πη μεταξύ των άλλων πώς θ' άλλαζε πολύ γρήγορα κοι- νωνική θέση και πώς θά φορούσε μία λαμπρή στολή σαν των στρα- τηγών του Μεξικού.

«Τού είχε ακόμα πώς θά περνούσαν από τὰ χέρια του κάθε λογής νομίσματα και θά έκανε ένα μεγάλο ταξίδι.

— «Όχι ένα, αλλά πολλά, σκέ- φθηκε ό Πίλφερ, άφού θά είμαι πλούσιος και θά μπορώ να ταξι- δεύω μέ τη θαλαμηγό μου.

«Ή Ταγγάνα έπροόθεσε τέ- λος πώς θά γίνει πολύς λόγος στις έφημερίδες γιάτό άτομό του, και πώς θά τελειώσει τη ζωή του σε μία ύ- ψηλη θέση.

«Ο καλός μου φίλος— χόρευε από τη χαρά του όσο συλλογιό- ταν πώς θ' αποκτήση πλούτη, δό- ξες, τιμές. Γιά ν' ανταμείψη την Ταγγάνα πού του προφήτευσε ένα μέλλον τόσο λαμπρό, της χάρισε

μι' άσημένια σιγαροθήκη, πού την είχε ψαφείει κάποτε από την τσέ- νος συνταξιδιώτου του στο τρέι.

— Κι' όλες αυτές οι προφητείες, έταλ' ήθυσαν; ρώτησε μέ έργεια ή βαρύνη Ρολέν τόν Φράνσις Τζόν.

— Μία, πρὸς μία κυρία μου, άπάντησε ό «Αμερικανός χιονο- στής. Κι' αυτό άκριβώς εινε τό περίεργο σ' αυτή την ιστορία. Άν- στε και μόνη σας θά κρίνετε.

«Έπειτα από λίγο καιρό, ό Τόμ, πού είχε ανάγκη ν' άλλαζε αέρα γιαιό ό άστυνομικοί είχαν άρχισι να του γίνονται ένοχλοί, συνάντησε στο δημόσιο δρόμο του Μιλμπανκ κάποιοι άλλον ταξιδι- πού του μοιάζε άρκετά. Τόν πλησίασε κι' έτιασε κουβέντα μαζί του.

«Ταξιδιώτης τού είχε πώς λεγόταν Τζών Βέβερ, πός έρχόταν από Μεξικό όπου ύπηρετούσε ως ύπασις της του στρατηγού Κορνέλι- πώς πήγαινε στη Βοστώνη γιά να παρουσιάσθι μέ μία συστασι- σκολή τού στρατηγού στον πειθερό του, τόν περίφημο τραπε- Γκρίπμαν.

«Άμέσως ό Τόμ τέτνωσε π' αυτιά του κι' άρχισε να ρωτάει πώς κι' αυτός πήγαινε στη Βοσ- τώνη γιά κάποια κληρονομιά και πώς δόξαζε την τύχη πού του πα- ρείσε μία τόσο καλή και άρκε- κη συντροφιά.

— Δέν ξέρω έξακολούθη- Φράνσις Τζόν— τί συνέβη καί με- σολάβησε στο ταξίδι. Τό πρὸς όμως εινε ότι ό Τόμ έπαισε πού τον στη Βοστώνη μέ τή γρα- τού Τζών Βέβερ.

«Έκεί, πήγε και είδα στον τραπεζίτη Γκρίπμαν, πα- ρείσθησε ως Τζών Βέβερ και έ- δωσε τό συστατικό γράμμα γαμ- βρού του στρατηγού Κορνέλι.

«Ο τραπεζίτης τόν ρώτησε γιά τή κόρη του, γιά τὰ έργασια και γιά όλη την οικογένειά του γαμ- βρού του.

«Ο φίλος μου δέν ήταν καθόλου, ακούγοντας τις έρω- αυτές. Είχε ξεναχίσει πού τον τόν κακομοίρη τόν Τζών, πού έφερε λεπτομερώς ότι άπορούσε οίκογένεια τού στρατηγού.

«Απάντησε λοιπόν στην πε- ζιτή χωρίς να δυσκολευθή να- λου και τού έδωσε τις πληροφορίες πού του ζητούσε. Οι πληροφορίες του και τό παραπονε- κό του έκαναν πολύ καλή εντύ- πωση στο γέρο Γκρίπμαν, ό όποιος ρώτησε αν ήξερε να περπα- μα χωριστά κανη λάθος.

— Βέβαια, άπάντησε ό Τζέ- ξέρω να μετρώ χωρίς ν' ή- λειμαι.

«Δέν έγγυόταν καθόλου ότι δέν θά γελούσε και άλλους.

— Ξέρεις άφαιρεί; τόν ρώ- τήσε ό τραπεζίτης.

— Βέβαια, άπάντησε ό Τζέ- ό όποιος θά μπορούσε να προ- ση ότι ή άφαιρείσεις ήτοι εί- δικότης του.

— Και πρόσθεσε και δια- «Όλα όλα τὰ ξέρω, έπαισε ό Τόμ. Άλλά ξέρω πού πάντως έισπράττω στην έντέλεια χρο- «Τότε, είπε ό Γκρίπμαν, σε προσλάβω από αύριο στην τε- λεζά μου ως εισπράκτορα.

«Τήν άλλη μέρα πρὸς φέρεσαν στον Τόμ την ελπίδα τή της Τραπεζίτης— μέλέ παρ- σακάνι μέ κόκκινο γινεά με χρυσά γαλόνια, κοσμέτο με σι- σιούητια— και τόν έστειλε πού μ' ένα παλαιό υπάλληλο γιά έισπράξουν διάφορους λο- σιμούς.

«Ή πρώτη προφητεία Ταγγάνας είχε πραγματοποιη- Μέ τη στολή πού φορούσε έ- ζε μέ μεξικανό στρατηγό.

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»
ΤΥΠΟΙ ΚΑΙ ΚΑΚΕΚΤΥΠΟΙ

Ο τέως πρόεδρος του Ιατρικού Συλλόγου κ. Βλαβιανός

Ο γηραιός λόγιος... ού μὴν ἀλλὰ και ποιητής κ. Ίωάννης Δαμβέργης. (Σκίτσο του κ. Σοφ. Αντωνιάδη)

ΤΟΥ CHARLES BERARD

ΤΟΥ CHARLES BERARD

μι' άσημένια σιγαροθήκη, πού την είχε ψαφείει κάποτε από την τσέ- νος συνταξιδιώτου του στο τρέι.

— Κι' όλες αυτές οι προφητείες, έταλ' ήθυσαν; ρώτησε μέ έργεια ή βαρύνη Ρολέν τόν Φράνσις Τζόν.

— Μία, πρὸς μία κυρία μου, άπάντησε ό «Αμερικανός χιονο- στής. Κι' αυτό άκριβώς εινε τό περίεργο σ' αυτή την ιστορία. Άν- στε και μόνη σας θά κρίνετε.

«Έπειτα από λίγο καιρό, ό Τόμ, πού είχε ανάγκη ν' άλλαζε αέρα γιαιό ό άστυνομικοί είχαν άρχισι να του γίνονται ένοχλοί, συνάντησε στο δημόσιο δρόμο του Μιλμπανκ κάποιοι άλλον ταξιδι- πού του μοιάζε άρκετά. Τόν πλησίασε κι' έτιασε κουβέντα μαζί του.

«Ταξιδιώτης τού είχε πώς λεγόταν Τζών Βέβερ, πός έρχόταν από Μεξικό όπου ύπηρετούσε ως ύπασις της του στρατηγού Κορνέλι- πώς πήγαινε στη Βοστώνη γιά να παρουσιάσθι μέ μία συστασι- σκολή τού στρατηγού στον πειθερό του, τόν περίφημο τραπε- Γκρίπμαν.

«Άμέσως ό Τόμ τέτνωσε π' αυτιά του κι' άρχισε να ρωτάει πώς κι' αυτός πήγαινε στη Βοσ- τώνη γιά κάποια κληρονομιά και πώς δόξαζε την τύχη πού του πα- ρείσε μία τόσο καλή και άρκε- κη συντροφιά.

— Δέν ξέρω έξακολούθη- Φράνσις Τζόν— τί συνέβη καί με- σολάβησε στο ταξίδι. Τό πρὸς όμως εινε ότι ό Τόμ έπαισε πού τον στη Βοστώνη μέ τή γρα- τού Τζών Βέβερ.

«Έκεί, πήγε και είδα στον τραπεζίτη Γκρίπμαν, πα- ρείσθησε ως Τζών Βέβερ και έ- δωσε τό συστατικό γράμμα γαμ- βρού του στρατηγού Κορνέλι.

«Ο τραπεζίτης τόν ρώτησε γιά τή κόρη του, γιά τὰ έργασια και γιά όλη την οικογένειά του γαμ- βρού του.

«Ο φίλος μου δέν ήταν καθόλου, ακούγοντας τις έρω- αυτές. Είχε ξεναχίσει πού τον τόν κακομοίρη τόν Τζών, πού έφερε λεπτομερώς ότι άπορούσε οίκογένεια τού στρατηγού.

«Απάντησε λοιπόν στην πε- ζιτή χωρίς να δυσκολευθή να- λου και τού έδωσε τις πληροφορίες πού του ζητούσε. Οι πληροφορίες του και τό παραπονε- κό του έκαναν πολύ καλή εντύ- πωση στο γέρο Γκρίπμαν, ό όποιος ρώτησε αν ήξερε να περπα- μα χωριστά κανη λάθος.

— Βέβαια, άπάντησε ό Τζέ- ξέρω να μετρώ χωρίς ν' ή- λειμαι.

«Δέν έγγυόταν καθόλου ότι δέν θά γελούσε και άλλους.

— Ξέρεις άφαιρεί; τόν ρώ- τήσε ό τραπεζίτης.

— Βέβαια, άπάντησε ό Τζέ- ό όποιος θά μπορούσε να προ- ση ότι ή άφαιρείσεις ήτοι εί- δικότης του.

— Και πρόσθεσε και δια- «Όλα όλα τὰ ξέρω, έπαισε ό Τόμ. Άλλά ξέρω πού πάντως έισπράττω στην έντέλεια χρο- «Τότε, είπε ό Γκρίπμαν, σε προσλάβω από αύριο στην τε- λεζά μου ως εισπράκτορα.

«Τήν άλλη μέρα πρὸς φέρεσαν στον Τόμ την ελπίδα τή της Τραπεζίτης— μέλέ παρ- σακάνι μέ κόκκινο γινεά με χρυσά γαλόνια, κοσμέτο με σι- σιούητια— και τόν έστειλε πού μ' ένα παλαιό υπάλληλο γιά έισπράξουν διάφορους λο- σιμούς.

«Ή πρώτη προφητεία Ταγγάνας είχε πραγματοποιη- Μέ τη στολή πού φορούσε έ- ζε μέ μεξικανό στρατηγό.

«Άν θέναι άγάπη μου, πρώτη και στερνή, πρόσχαρη κι' άπικραντη κι' ξανθομαλλούσα, ήβαιρε μ' άπόκρυφο τρόπο να πονή, μέσα σε χρυσόνειρα πού και γώ κυλούσα...

«Τό γλυκό της όραμα πάντα νοσταλγώ, στα μικρά τραγούδια μου (μαραμένιο χρώνοι), στον έαυτό μου κλειστήκα μέ μανίνα έγώ και μ' αγγούλια πένθιμη σ' έναν τάφο εκείνη»!

— Σύ, τὰ τέτοια λόγια μου πίστευες, τρελλή. Μία παλιά θυμήθηκες κάποια δική σου... Μά είπαμε να ρίξουμε ίσως πού μιλεί γιά τόν πόνο, σ' άδραντα της πλατειάς άβύσσου.

Και μία ξήση άρχισαμε χαρωπή μαζί, μία εύτυχία στα ψέγματα πάνω βασισμένη. Όπου πειά σταμάτησε τόνειρο να ξή κι' ή καρδιά μου άπόμεινε μόνη και θλιμμένη.

...Σ' ένα σιγαροάκι σου, μέ ταινία χρυσή τυλιγμένο σίγχοι μου πού ήθελες να γράφοι. Μέσα στις άνάμνησες κυκλομένη έσύ και σ' αλήθεια τώρα έγώ μέσα σ' έναν τάφο!

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Μέ 4 δελτία του «Μπουκέτου» και 8 δραχμές αποκτάτε τὰ έξής άριστουργήματα:

«ΚΑΤΟ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ» ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΚΑΡ

«Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ»

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υιού

«Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ» ΤΟΥ ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

«ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ» ΤΟΥ ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

«ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» ΤΟΥ ΑΛΦΡΕΔΟΥΜΥΣΣΕ

Στον τόμον της «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» συμπεριλαμβάνεται και ή γεμάτη πάθος έρωτική Ιστορία της ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑΣ ΝΤΑ ΡΙΜΙ- ΝΙ και οίπαθητικοί «ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΜΑΡΓΚΟ».

«Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ» ΤΗΣ ΝΤΕΛΛΥ

Έπίσης μέ τὰ ίδια δελτία και δραχμές 8 αποκτάτε κα- την «ΠΑΝΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» τού Όνορέ Μπαλζάκ και την «ΣΦΙΓΓΑ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ» τού Ιουλίου Βέρν.

Έπίσης άρχισε ή διανομή τού έβδόμου βιβλίου τού «Μπου- κέτου»—«Οίκογενείας» τό όποιον περιέχει τὰ δύο άριστουργήματα

«ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ» ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ (πατρός)

«ΑΠ' ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» ΤΗΣ ΝΤΕΛΛΥ

Προσεχώς θά κυκλοφορήσθι τό δον έργον:

«ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ (πατρός)

ΔΙΑ ΤΟΥΣ Κ. Κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ
ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ!

Πολλοί αναγνώσται μας ζητούν να αποκτήσουν όλην την σειράν των παλαιότερων εκδόσεων του «Μπουκέτου» για να μην λείπει τίποτε από την βιβλιοθήκην των, καθώς και την σειράν των έκδοθέντων μέχρι της ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΩΝ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», τὰ όποια είχε πλήρη Έλληνικής έκλεκτής συνεργασίας των καλύτερων Έλλήνων λογογράφων.

Η Διεύθυνσις του «Μπουκέτου» πρό της ομαδικής αυτής αλτήσεως εύρεθείσα και επιθυμούσα να ευχαριστήσθι τους αναγνώσταις του «Μπουκέτου» και της «Οίκογενείας» αποφάσισε εις όρους προσκομίζουιν εις τὰ γραφεία μας τὰ τέσσερα δελ- τία και λαμβάνουιν τας νεώτερας εκδόσεις μας, να παρέχθι με πέντε μόνον δραχμές διά τας Άθήνας και έξ δραχμές διά τας έπαρχίας τὰ έξής βιβλία:

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ ΤΟΥ Ρ. ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ ΤΗΣ ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ

Η ΜΟΝΟΜΑΡΤΗ ΤΟΥ ΕΡ. ΜΥΡΣΕ

Η ΣΟΝΙΑ ΤΗΣ ΓΚΡΕΒΙΛ

ΚΑΙ ΔΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥ- ΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ ΤΟΥ ΕΝΤΙΑΡ ΠΟΕ

(δύο τόμοι έκαστος δρ. 5 διά τας Άθήνας

και 6 διά τας Έπαρχίας)

Και τὰ όκτα περίφημα

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ

πού τιμώνται δρ. 25, πρὸς 5 δραχ. έκαστον διά τας Άθήνας και 6 διά τας Έπαρχίας έλεύθερα ταχυδρομικών τελών.

Διά τό έξωτερικόν επί πλέον τὰ ταχυδρομικά έξοδα. Είδοποιούνται όμως οι αναγνώσται μας ότι τὰ βιβλία αυτά πρέπει να τὰ ζητήσουν άπ' ευθείας από τὰ γραφεία μας καθ' όσον δέν θά σταλώςι εις τὰ κατά τάτους Πρακτορεία των έφημερίδων.

ΤΑ ΠΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Τὴ μινονίρεια

ΤΟΥ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΥΗ

τῶν Περιβίων

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

— Πατέρα μου, ἐξακολούθησε ὁ Φλωρεστάν με ὅπως πρὶν συντετριμμένο ἀκόμη, δὲν σὰς λέω αὐτὰ γιὰ τὰς σὰς καυχήθω, γιατί, ὅπως σὰς εἶπα, αὐτὰ με κατέστρεψαν... Εἶχα λοιπὸν ἀφήσει τὸν ἑαυτὸ μου νὰ παρασυρῇ μέσ' στὸν τρελλό αὐτὸ ἀνεμοστρόβιλο πού με μεθοῦσε. Ἀλλὰ ἔφτασε καὶ μιά καταραμένη ἡμέρα πού εἶδα πὼς εἶχα μείνει χωρὶς χρήματα, ξαφνιάστηκα τότε πολὺ, μολονότι αὐτὸ ἦταν πολὺ φυσικὸ κ' ἐπρεπε νὰ τὸ περιμένω. Εἶχα ὥστόσο ἀκόμα τ' ἀλογά μου, τ' ἀμάξια μου καὶ τὰ ἐπιπλά αὐτοῦ τοῦ μεγάρου. Πουλῶντας τα, μπορούσα νὰ πληρώσω τὰ χρέη μου καὶ θὰ μὴ ἐμεναν καμμία ἐξηντάρια χιλιάδες φράγκα ἀκόμα. Μὲ τόσα λίγα ὅμως τί μπορούσα νὰ πρωτοκάμω; Τότε, πατέρα μου, ἔκανα τὸ βήμα στὸ δρόμο τῆς ἀτιμίας. Ὡς τότε εἶχα ζήσει τίμιος. Ὅσα εἶχα ἐξοδέσει, ἦσαν δικά μου... ἀπὸ τότε ὅμως ἀρχισα νὰ κάνω χρεὶα τὰ ὅποια δὲν μπορούσα, νὰ πληρώσω. Γιὰ νὰ ἐπαρκῶ στὰ ἔξοδα μου, γιατί δὲν ἐννοοῦσα νὰ περιορίσω σὲ τίποτε τὴ ζωὴ μου, ἀρχισα νὰ δανειζομαι ἀπὸ Ἑβραίους. Γιὰ νὰ πληρώσω κατόπιν τοὺς Ἑβραίους, δανειστικὰ ἀπὸ τοὺς φίλους μου. Γιὰ νὰ πληρώσω τοὺς φίλους μου, δανειστικὰ ἀπὸ τὴν ἐρωμένη μου. Μὰ ὅλα αὐτὰ ἐξαντλήθηκαν κ' ἔμενα πάλι ἀνυπόχτος. Τὰ ἔκανα ὅλ' αὐτὰ. Ἀλλὰ ἀξιόποινη πρᾶξι δὲν εἶχα κάνει ἀκόμα. Δίσταζα πολὺ. Σκεφτόμουν νὰ καταφύγω στὴν ἀποτοκτονία. Ἐγὼ ἀποδείξει ἀλλωστὲ σὲ διάφορες μονομαχίες, δὲν δὲν φοβόμην τὸ θάνατο.

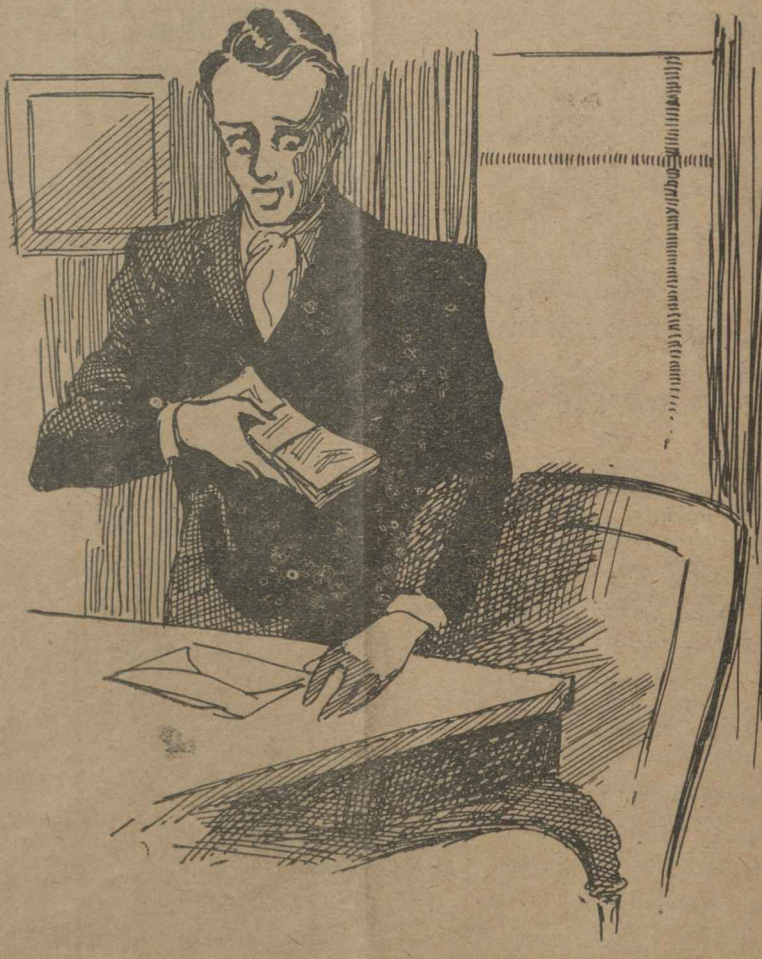
— Τί λές; Μιλᾷς σοβαρά; Ἐκανε ὁ γέρο κόμης με μιά ἀγρία εἰρωνεία.

— Δὲν με πιστεύετε, πατέρα μου, ρώτησε ὁ Φλωρεστάν. Καί, παρὼντας ἀπὸ ἕνα συρτάρι ἕνα μπουκαλάκι, μέσα στὸ ὁποῖο ὑπῆρχε κάποιον πρασινοπῶ ὕγρῳ, ἐπρόσθεσε:

— Ἐνας Ἱταλὸς τυχοδιώκτης μοῦ πούλησε αὐτὸ τὸ δηλητήριο...

— Καὶ γιατί δειλίαισες καὶ δὲν τὸ πῆρες; ρώτησε ὁ γέρο κόμης.

— Δὲν ἀρνοῦμαι, ἀπάντησε ὁ Φλωρεστάν, ὅτι ἐννοίωσα κάποιον φρίκη καθὼς ἀναλογίστηκα αὐτὸ πού σκόπευα νὰ κάνω. Ἐξ ἄλλου, ἡ θέσις μου τότε δὲν ἦταν ἀκόμα τόσο ἀπελπιστική, ὥστε ν' αὐτοκτονήσω. Οἱ πιστωταί μου ἦσαν ἄνθρωποι πλούσιοι πού μπορούσαν νὰ περιμένουν. Ἐπίσης στὴν ἡλικία μου, με τίς σχέσεις πού εἶχα, μπορούσα νὰ ἐλπίζω, ἂν ὄχι νὰ πλουτίσω πάλι, τοῦλάχιστον νὰ ζήσω με ἀξιοπρέπεια κ' ἀνεξαρτησία. Σκέφτηκα λοιπὸν ν' ἀκολουθήσω τὸ διπλωματικὸ στάδιο, στὸ ὁποῖο θὰ μπορούσα νὰ διαπρέμω καὶ κατάρθωσα νὰ διορισθῶ στὴν πρεσβεία τοῦ Γεροσταίν. Δυστυχῶς, λίγες μέρες μετὰ τὸ διορισμό μου, ἔχασα στὰ χαρτιά ἕνα μεγάλο χρηματικὸ ποσόν, τὸ ὁποῖο ἔπρεπε νὰ πληρώσω. Ἐγὼ ὅμως δὲν εἶχα πιά χρήματα... Μοῦ ἤρθε λοιπὸν τότε στὸ μυαλό μιά ἀπαίσια ἔμπνευσις, τὴν ὁποία καὶ πραγματοποιήσα. Νομίζοντας ὅτι θὰ ἔμενα ἀτιμώρητος, ἐπλαστογράφησα διάφορες συναλλαγματικές. Βλέπετε, πατέρα μου, δὲν σὰς κρύβω τίποτε. Ὁμολογῶ ὅλους μου τοὺς ἐξευτελισμούς... Δυὸ λύσεις ἀπομένουν τώρα γιὰ μένα: Ἡ πρώτη εἶνε ν' αὐτοκτονήσω καὶ ν' ἀτιμᾶσω τὸ νόμῳ σας, ἐπεὶδὴ ἂν δὲν πληρωθῶν σήμερα, αἱ εἰκοσιπέντε χιλιάδες φράγκα τῆς τελευταίας πλαστογραφημένης συναλλαγματικῆς, ἡ ὑπόθεσις θὰ φτάσει στὰ δικαστήρια. Κ' ἡ

Κατάπληκτος εἶδε πὼς περιεῖχε 25.000 φράγκα!

δεύτερη εἶνε νὰ πέσω μπροστὰ στὰ πόδια σας καὶ νὰ σὰς φωνάξω: «Σῶστε τὸ παιδί σας! Σῶστε τὸ νόμῳ σας ἀπὸ τὴν ἀτίμωσι. Πληρώστε καὶ σὰς φράγκα μου νὰ φύγω ἀπὸ τὴν Ἀφρική, νὰ καταγαῶ στὴ Λατινὰ νὰ τῶν Ἑνῶν καὶ νὰ πεθάνω πολεμῶντας ἢ νὰ γυρίσω μερὰ σωφρονισμένους». Πέστε μου τώρα καὶ σὲ τίς ἀντιμετώπιζε τις δυὸ λύσεις προτιμᾶτε;

— Δὲν θ' ἀνεχθῶ ποτὲ ν' ἀτιμᾶσθαι τὸ ὄνομά μου, ἀπάντησε ὁ γέρο κόμης με ψυχρότητα.

— Ἀ! Πατέρα!... Σωτήρα μου!... φώναξε με προσπεύον παραφορὰ ὁ Φλωρεστάν κ' ὥρμησε γιὰ νὰ ριχθῇ στὴν ἀγκαλιά τοῦ κόμης.

Ἀλλὰ αὐτὸς ἔκοψε ὅλη τὴν ὁρμή του, με μιά αὐστηρὴ ρονομία καὶ τοῦ εἶπε:

— Αὐτὸς πού ἔχει τὴν πλαστογραφημένη συναλλαγματική, θὰ σὲ περιμένῃ ὡς τις τρεῖς τὸ ἀπόγευμα νὰ πληρώσης μετὰ εἰν' ἔτσι;

— Μάλιστα, πατέρα μου... Καὶ ἡ ὥρα τώρα εἶνε δὴ.

— Δόσε μου κοντυλοφόρο καὶ χαρτί!

Ὁ Φλωρεστάν ἔδωσε στὸν πατέρα του, δὲν τοῦ ζήτησε καὶ γέρο κόμης κάθησε στὸ γραφεῖο τοῦ γιου τοῦ καὶ ἔγραψε τὰ ἑξῆς:

«Υπόσχομαι νὰ πληρώσω ἀπὸψε εἰς τὰς δέκα, τὰς εἰκοσιπέντε χιλιάδας φράγκα, τὰς ὁποίας ὀφείλει ὁ υἱός μου.

ΚΟΜΗΣ ΝΤΕ ΣΑΙΝ-ΡΕΜΙ.

— Ὡ! Πατέρα μου! φώναξε ὁ Φλωρεστάν. Πὼς θὰ μὴ ρέσω νά...

— Ἀπόψε νὰ με περιμένῃς! τὸν διέκοψε ὁ κόμης. Θὰ ἔλθω στίς δέκα νὰ σοῦ φέρω τὰ χρήματα... Πῆς στὸ δανειστή σου, ρῆθ' κ' αὐτὸς τὴν ἰδία ὥρα...

— Ναί, πατέρα μου, καὶ μεθαύριο θὰ φύγω γιὰ τὴν Ἀφρική.

Θὰ δῆτε ἂν εἶμαι ἀχάριστος.

— Δὲν μὴ χωρὶς ἀπολύτως τίποτε τοῦ ἀπαιτούμενου ὁ κόμης. Ὅτι δὲν δὲν τὸν κάμω γιὰ σένα, ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴν ἀτιμᾶσθαι τὸ ὄνομά μου...

— Πατέρα μου, δόσε μου τοῦλάχιστον τὸ χέρι σου καὶ τὸν ἑαυτὸ σου φιλήσω... Ἐξαναέπεε ὁ Φλωρεστάν ἱκετευτικά.

— Λοιπὸν, σύμφωνα με τὴν ἐξουσίαν μου, δόσε μου τὸ χέρι σου καὶ τὸν ἑαυτὸ σου φιλήσω...

— Λοιπὸν, σύμφωνα με τὴν ἐξουσίαν μου, δόσε μου τὸ χέρι σου καὶ τὸν ἑαυτὸ σου φιλήσω...

— Λοιπὸν, σύμφωνα με τὴν ἐξουσίαν μου, δόσε μου τὸ χέρι σου καὶ τὸν ἑαυτὸ σου φιλήσω...

— Λοιπὸν, σύμφωνα με τὴν ἐξουσίαν μου, δόσε μου τὸ χέρι σου καὶ τὸν ἑαυτὸ σου φιλήσω...

— Λοιπὸν, σύμφωνα με τὴν ἐξουσίαν μου, δόσε μου τὸ χέρι σου καὶ τὸν ἑαυτὸ σου φιλήσω...

— Λοιπὸν, σύμφωνα με τὴν ἐξουσίαν μου, δόσε μου τὸ χέρι σου καὶ τὸν ἑαυτὸ σου φιλήσω...

— Λοιπὸν, σύμφωνα με τὴν ἐξουσίαν μου, δόσε μου τὸ χέρι σου καὶ τὸν ἑαυτὸ σου φιλήσω...

— Λοιπὸν, σύμφωνα με τὴν ἐξουσίαν μου, δόσε μου τὸ χέρι σου καὶ τὸν ἑαυτὸ σου φιλήσω...

— Λοιπὸν, σύμφωνα με τὴν ἐξουσίαν μου, δόσε μου τὸ χέρι σου καὶ τὸν ἑαυτὸ σου φιλήσω...

— Λοιπὸν, σύμφωνα με τὴν ἐξουσίαν μου, δόσε μου τὸ χέρι σου καὶ τὸν ἑαυτὸ σου φιλήσω...

— Λοιπὸν, σύμφωνα με τὴν ἐξουσίαν μου, δόσε μου τὸ χέρι σου καὶ τὸν ἑαυτὸ σου φιλήσω...

— Λοιπὸν, σύμφωνα με τὴν ἐξουσίαν μου, δόσε μου τὸ χέρι σου καὶ τὸν ἑαυτὸ σου φιλήσω...

— Λοιπὸν, σύμφωνα με τὴν ἐξουσίαν μου, δόσε μου τὸ χέρι σου καὶ τὸν ἑαυτὸ σου φιλήσω...

— Λοιπὸν, σύμφωνα με τὴν ἐξουσίαν μου, δόσε μου τὸ χέρι σου καὶ τὸν ἑαυτὸ σου φιλήσω...

— Λοιπὸν, σύμφωνα με τὴν ἐξουσίαν μου, δόσε μου τὸ χέρι σου καὶ τὸν ἑαυτὸ σου φιλήσω...

— Λοιπὸν, σύμφωνα με τὴν ἐξουσίαν μου, δόσε μου τὸ χέρι σου καὶ τὸν ἑαυτὸ σου φιλήσω...

— Λοιπὸν, σύμφωνα με τὴν ἐξουσίαν μου, δόσε μου τὸ χέρι σου καὶ τὸν ἑαυτὸ σου φιλήσω...

πορτῇ. Ἀλλὰ τὴν ἰδίαν στιγμή κάποιος χτύπησε τὴν πόρτα καὶ ὁ Ρογήρος κύταξε ἐρωτηματικὰ τὸν κύριό του.

— Ἐμπρός! εἶπε ὁ Φλωρεστάν.

Ἡ πόρτα ἀνοίξε κ' ἕνας ἄλλος ὑπηρετὴς παρουσιάστηκε κρατώντας στὰ χέρια του ἕνα ἐπίχρυσο δίσκο, τὸν ὁποῖο καὶ παρουσίασε στὸν ὑποκόμητα.

Ὁ Φλωρεστάν ἀπλώσε τὸ χέρι του καὶ πῆρε ἀπ' τὸ δίσκο ἕναν ὀγκώδη σφραγισμένο φάκελλο. Κατόπιν ἔγνεψε στοὺς δυὸ ὑπηρετῆς, οἱ ὁποῖοι ἀπεσύρθησαν ἀμέσως.

Τότε, ἀνοίξε τὸ φάκελλο καὶ κατάπληκτος εἶδε πὼς περιεῖχε 25.000 φράγκα σὲ χαρτονομίσματα, χωρὶς ὅμως νὰ συνοδεύονται ἀπὸ καμμιὰ ἐπιστολή ἢ σημείωμα.

— Θαύμα! Θαύμα! φώναξε ὁ Φλωρεστάν, μὴ μπορῶντας νὰ συγκρατῇ τὴν χαρὰ του. Ἡ σημερινὴ ἡμέρα εἶνε εὐλογημένη γιὰ μένα! Σώθηκα!... Σώθηκα!... Τὸ καλὸ μου ἄστρο δὲν μ' ἐγκατέλειψε! Νὰ πού λάμπει τώρα ἀκόμα πῶς φωτεινὸ ἀπὸ πρὶν... Ἀλλὰ ποῖος νὰ μὴ στέλνει τάχα αὐτὰ τὰ χρήματα; Τὸ γράμμα τοῦ φάκελλου δὲν μὴ εἶνε γνωστὸ. Ἀς κυττάξω τὴ σφραγίδα του... Ὡ! Ὡ! Μὰ αὐτὴ ἡ σφραγίδα εἶνε τῆς δουκίσσης ντὲ Λυσιναι!... Ὡστε ἡ δουκίσσα μοῦ στέλνει αὐτὰ τὰ χρήματα!... Ἐπρεπε νὰ τὸ φανταστῶ αὐτὸ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή! Ποῖος ἄλλος θὰ μπορούσε νὰ κἀνὴ μιά τέτοια χειρονομία! Μὰ πὼς ἔμαθε τάχα ὅτι πρέπει νὰ πληρώσω σήμερον εἰκοσιπέντε χιλιάδες φράγκα; Περιέργο!... Καὶ νὰ μὴ μοῦ γράφει οὕτε λέξι...

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ Ρογήρος παρουσιάστηκε πάλι καὶ εἶπε:

— Τὸ ἄμαξί τοῦ κυρίου ὑποκόμητος εἶν' ἔτοιμο!

Πρόχαρος, εὐδιάθετος, ζωηρός, ὁ Φλωρεστάν πῆρε τὸ καπέλο του καὶ βγήκε ἔξω.

Γ.

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ ΤΩΝ ΔΙΑΜΑΝΤΙΩΝ

Ὁ Φλωρεστάν, ἀφοῦ ἐπεσκέφθη τὸ δανειστή του στὸν ὁποῖον εἶχε δώσει τὴν πλαστογραφημένη συναλλαγματική, καὶ δειλινόντας τὸν τὸ σημείωμα τοῦ πατέρα του, τὸν ἔπεισε νὰ περιμένῃ τὴν ἐξόφλησίν της ὡς τὸ βράδυ, διέταξε νὰ ἀμαξᾷ τοῦ νὰ διευθυνθῇ πρὸς τὸ μέγαρο τοῦ δουκοῦ ντὲ Λυσιναι.

Ἦθελε νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν δουκίσσα γιὰ τὴν νέα μεγάλη ἐκδόλυσιν πού τοῦ εἶχε προσφέρει, στέλνοντάς του τὰ χρήματα.

Τὸ μέγαρό ντὲ Λυσιναι ἦταν μιά βασιλικὴ πραγματικὰ κατοικία. Ὅταν τὸ ἄμαξί τοῦ Φλωρεστάν στάθηκε μπρὸς τὴν μεγαλοπρεπῆ εἰσοδὸν του, λαμπροστόλιστο ὑπηρετὰς ἔτρεξαν καὶ τὸν βοήθησαν νὰ κατέβῃ. Κατόπιν, ἄλλοι ὑπηρετὰς τοῦ ἀνοίξαν τὴν πόρτα καὶ γενικὰ ἡ τιμὴ πού τοῦ ἔκανε τὸ προσωπικὸ τοῦ μεγάρου ἔδειξαν ὅτι εἶχαν διαταγῆς νὰ ὑποδέχονται τὸν ἔραστη τῆς κυρίας τους σὺν τὸν ἰδίῳ τὸν κύριό τους.

Ὅταν ὁ Φλωρεστάν μὴ-πῆρε σὲ τὸ σαλόνι, ἕνας ὑπηρετὴς ἔτρεξε ν' ἀναγγεῖλῃ στὴ δουκίσσα τὴν ἀφίξίν του.

Ποτὲ ὁ ὑποκόμης δὲν ἦταν τοῦλάχιστον γιὰ τὸν ἑαυτὸ του ὅσο τὴν ὥρα ἐκείνη. Τ' ἀλεπάλληλα γεγονότα τῆς ἡμέρας αὐτῆς τὸν εἶχαν κάνει σχεδὸν ὑπερῆφανο. Στὴ στιγμή πού βρισκόταν κυριολεκτικῶς σὲ ἀδιέξοδο, ἡ τύχη τοῦ εἶχε χαμογελάσει πάλι.

Ἐλαμπε τώρα ὁλόκληρος ἀπὸ τὴν χαρὰ του καὶ συλλογιζόμενος ἔνοιόμην: «Ἡ δρᾶσιμότερη ἀρχοντίσσα αὐτοῦ τοῦ παλατιοῦ εἶνε δική μου... Γιὰ ἕνα βλέμμα μου, πρέπει μπροστὰ στὰ πόδια μου...»

Καθὼς ἔκανε τίς σκέψεις αὐτῆς ἡ πόρτα τοῦ σαλονιοῦ ἀνοίξε καὶ ἡ δουκίσσα Κλοτίλδη ντὲ Λυσιναι παρουσιάστηκε.

Ὁ ὑποκόμης δὲν πρόσεξε τὴν ἐκπρόσθιόν της, στὴν ὁποία ζωγραφίζονταν ἡ ἀῖθρια κ' ἡ περιφρόνησις κ' ἀγνοώντας ὅτι ὁλος τοῦ εἶνε εἶχε μεταβληθῇ τὴν ὥρα σὲ ἀτέλεια, ἔτρεξε σ' αὐτὴν καὶ τῆς εἶπε με περιπάθεια:

— Ὡ! Κλοτίλδη!... Ἀγαπημένη μου... Πόσο εἶσαι καλὴ!...

Μὰ δὲν μπόρεσε νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν του...

Ἡ δουκίσσα, ἀσάλευτη, εἶχε ἀκαρπύσει ἀπάνω του τὸ περιφρονητικὸν τῆς βλέμμα.

Ὁ Φλωρεστάν ὅμως δὲν ἦταν ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους πού τὰ χάσκουν εὐκολά. Ἀφοῦ πέρασε ἡ

Δὲν θὰ πίστευα ὅτι ἕνας ἄτιμος θὰ γινόταν τόσο γελοῖος!

πρώτη του ἐκπληξίς, θραυρὸς καθὼς ἦταν, προχώρησε πρὸς τὴν δουκίσσα γιὰ νὰ τῆς πιάσῃ τὸ χέρι καὶ τῆς εἶπε με φωνὴ ἀκόμα πῶς περιπαθῇ:

— Τί ἔπαθες, Κλοτίλδη; Τί τρέχει, ἀγάπη μου; Ποτέ μου δὲν σὲ εἶδα ὥραία ὅσο ἀπόψε!... Καὶ ὅμως, μοῦ φαίνεται ὅσον διαφορετικὴ...

— Ἡ ἀναίδειά σας εἶνε ἀφάνταστη! φώναξε ἡ δουκίσσα με τόση βδελυγμία καὶ περηφάνεια ὥστε ὁ Φλωρεστάν ἀπόμεινε πάλι ἐμβρόντητος.

Ἀνακτώντας, ὥστόσο, ἀμέσως τὴν ψυχραιμίαν του εἶπε:

— Τοῦλάχιστον δὲν θὰ μάθω, Κλοτίλδη, τὴν αἰτία τῆς ξαφνικῆς αὐτῆς μεταβολῆς;... Τί σοῦ ἔκανα;... Τί ἔχεις;...

Χωρὶς νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ, ἡ δουκίσσα τὸν κύταξε τόσο περιφρονητικὰ, ἀπὸ πάνω ὡς κάτω, ὥστε ὁ Φλωρεστάν κοκκίνισε ἀπὸ θυμὸ καὶ φώναξε:

— Ἔρω, κυρία μου, ὅτι τὰ χαλάτε εὐκολά με τὸν καθένα ὅταν σὰς κάνει τὸ κέφι... Μήπως, λοιπὸν, θέλετε νὰ τὰ χαλάσετε καὶ μαζὺ μου;

— Δὲν ξέρετε τί λέτε! τοῦ ἀπάντησε ἡ δουκίσσα ντὲ Λυσιναι μ' ἕνα σαρκώδιο γέλιο. Μάθετε, κύριε, πὼς ὅταν ἕνας ὑπηρετὴς μου με κλέψῃ, δὲν τὰ χαλᾶω μαζὺ του... ἀλλὰ τὸν πετᾶω ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι μου καὶ δὲν τὸν βλέπω ποτέ πιά μπροστὰ στὰ μάτια μου...

— Κυρία! τραύλισε ὁ ὑποκόμης, μόλις ἀκούσε τὴν τρομερὴ αὐτὴ προσβολή.

— Λοιπὸν, ἄς τελειώνουμε! τὸν διέκοψε ἡ δουκίσσα με φωνὴν ἀπότομη. Δὲν μπορῶ νὰ σὰς βλέπω μπροστὰ μου... Τί θέλετε ἐδῶ, κύριε; Μήπως δὲν ἐλάβατε τὰ χρήματα πού σὰς ἔστειλα;

— Ναί, τὰ ἔλαβα... Μὰ γιατί τὰ στείλατε;

— Γιὰ νὰ πληρώσετε καὶ τὴν τελευταία πλαστογραφημένη συναλλαγματική σας... γιὰ νὰ σωθῇ τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας σας... Λοιπὸν, τώρα πού τὸ μάθατε, πηγαίνετε!...

— Ὡ, πιστέψτε... θέλησε νὰ πῇ ὁ Φλωρεστάν.

Μὰ ἡ δουκίσσα τὸν διέκοψε λέγοντας:

— Λυπᾶμαι πολὺ τὰ χρήματά μου αὐτὰ... Θὰ προτιμοῦσα νὰ τὰ μοιράζω σὲ φτωχοὺς καὶ τιμίους ἀνθρώπους. Ἀλλὰ ἦταν ἀνάγκη νὰ σώσω τὴν τιμὴν τοῦ πατέρα σας καὶ τὴ δική μου.

— Ὡστε, Κλοτίλδη, τὰ ἔμαθες ὅλα;... Ὡστε τώρα δὲν μοῦ μένει τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ θάνατο; φώναξε ὑποκριτικὰ ὁ Φλωρεστάν με φωνὴν γεμάτην περιπάθεια κ' ἀπελπίσας.

Τὴν τραγικὴ ὅμως αὐτὴ ἐπιφώνησι, ἡ δουκίσσα τὴν ὑποδέχτηκε μ' ἕνα σαρκαστικὸ γέλιο.

— Θεέ μου! εἶπε. Ποτέ μου δὲν θὰ πίστευα ὅτι ἕνας ἄτιμος θὰ γινόταν τόσο γελοῖος!

— Κυρία! φώναξε θυμωμένος ὁ Φλωρεστάν.

Ἀλλὰ τὴν ἰδίαν στιγμή, ἡ πόρτα ἀνοίξε διάπλατ' κ' ἕνας λακὸς ἀνῆγγε:

— Ὁ κ. δούξ ντὲ Μονμπρισσόν!

Ὁ Φλωρεστάν κατέβαλε ὅλα τὰ δυνάμει του γιὰ νὰ διατηρήσῃ τὴν γαλήνην του μπροστὰ στὸν ἐπισκέπτη.

Ὁ δούξ ντὲ Μονμπρισσόν, ἐξαδέλφος τῆς δουκίσσης ντὲ Λυσιναι, ἦταν ἕνας νεᾶρος εὐπατρίδης, ὥρατος, σὺν τοὺς ἀγγέλους, τοὺς ὁποίους βλέπομεν ζωγραφισμένους στοὺς πίνακες τοῦ Ραφαήλ.

Χαριτωμένος, γοητευτικὸς, γεμάτος γλυκύτητα καὶ παιδικατικὴ χάρι, μῆκε μέσα στὸ σαλόνι καὶ προχώρησε πρὸς τὴν δουκίσσα.

— Πόσο ἀξιαγάπητος εἶσαι, ἀγαπητή μου Κόνραδ, πού ἤρθες νὰ με δῇς! εἶπε ἡ Κλοτίλδη με στοργὴν, ἀπλώνοντας τὸ χέρι τῆς στὸ νεαρὸ δούκα.

Ἐκείνος τὸ φίλησε καὶ εἶπε:

— Σὰς ζητῶ συγγνώμην, ἀγαπητή μου ἐξαδέλφη, ἂν σ' ἐνοχλῶ.

— Τί λές, μικρὴ μου Κόνραδ;...

Ἀλήθεια, πού θὰ περάσης τὴ βραδυά σου ἀπόψε;

— Θὰ πάω ἀπὸ δῶ στὴ Λέσχη.

— Ὁχι... Ὁχι!... Θὰ σὲ πάρομε μαζὺ μας. Θὰ πᾶμε μαζὺ με τὸ σύζυγό μου στὴς κυρίες ντὲ Σενεβάλ... Θάρθεις;

— Εὐχαριστῶς, ἀγαπητή μου ἐξαδέλφη.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ... ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΑΝΔΡΕΣ ΓΙΑ ΟΛΑ ΤΑ ΓΟΥΣΤΑ

(*"Ενα χαριτωμένο άστρο της γοητευτικής «βεντέτας» Καρόλ Λομπάρ για τους Δόν Ζουάν της φιλομυπόλεως*).

Ο Ντίκ Πόγουελ

νεια και θα ξεσπαθώσουν εις βάρος του άσχημου κύλου, το οποίο δεν έχει καρδιά, λέει ψέμματα, υποκρίνεται και κάνει πάντα ό,τι περάσει από το μυαλό του.

Την ίδια γνώμη όμως δεν μπορεί να έχει, δυστυχώς, και μια «βεντέτα». Πρέπει να κολακεύει τους θαυμαστές της, αν θέλει να εινε πάντα διάσημη. Η δόξα εινε το πιο εύθραυστο πράγμα του κόσμου. Εινε μιά... σαπουνόφουσκα. Κάπως καταλαβίνετε, μιλάω μόνο γιά τη δόξα του κινηματογράφου. Τα όνόματα των «αστέρων», όσο κι' αν εινε λαμπρά, θα έρθη μιά μέρα που θα σβύσουν. Κι' αυτή εινε η τραγική αλήθεια που απογοητεύει όλες έμάς που πιστεύουμε ότι είμαστε στα πιά διασημίες. Γι' αυτό χιρώμαστε όσο μπορούμε περισσότερο τις ωμορφίες της ζωής. Μοι δόθηκε η ευκαιρία να γνωρίσω αρκετά καλά τους Δόν Ζουάν του Χόλλυγουντ. Τι να σας πω. Εινε όλοι τους... καλά παιδιά! Ο καθένας βέβαια, έχει τις ιδιοτροπίες του και τις παραξενιές του, αλλά δεν μοιάζουν καθόλου με τους άλλους άνδρες. Εινε πολύ έπικεικείς με τις γυναίκες κι' η συχνή επικοινωνία μαζί τους έκανε αυτά τα «τέρατα» να μεταμορφωθούν σε αγγέλους!

Θα σας παρουσιάσω τους πιο γνωστούς και τους πιο επικίνδυνους γόητες της φιλομυπόλεως και θα δήτε ότι δεν έχω γελαστεί στις παρατηρήσεις μου.

Ο Ρίτσαρντ Κρόμβελ, παρξείγματος χάριν, έχει μιά λεπτή ανδρική ωμορφιά. Ίσως όμως θα ήταν ένας κοινός τύπος άνδρας, αν δεν είχε πιά τα ένα βλέμμα κακίας κι' ένα αδιόρατο ειρωνικό χαμόγελο στα χείλη. Όταν γιά πρώτη φορά τον πλησιάζει μιά γυναίκα τον φοβάται κι' ανατριχιάζει σαν ν' αντίκρυσε ένα φίδι. Δηγούνται γι' αυτόν ότι μιά μέρα τον έπεσε κέφθηκε στη βίλλα του ή κόρη ενός «βασιλέως» και προσπάθησε να τον κατακτήσει με την γοητευτική ωμορφιά της. Για να τον συγκινήσει μεταχειρίστηκε όλα τα έπικίνδυνα όπλα που διαθέτει μιά έξυπνη και προκλητική γυναίκα. Μά ο Ρίτσαρντ Κρόμβελ παρέμεινε άπαθής. Όταν δέ την είδε να σωπαίνει και να ησυχάζει τη ρώτησε με ψυχρότητα:

— Συνήλθατε; Λαμπρά! Τότε μπορούμε να συνεννοηθούμε σαν δυο καλοί φίλοι. Θέλω να μου πείτε ειλικρινώς, γιατί έπιμένετε να σ' ασχάρισω την καρδιά μου.

— Γιατί σ' ασχαίω, τ' απάντησε ή νέα, και γιατί έχω βάλει στοίχημα με τους γνωστούς μου να γίνω φίλη σας.

— Και πόσο εινε αυτό το στοίχημα; ρώτησε ο Κρόμβελ.

— Χίλια δολάρια.

Ο Ρίτσαρντ Κρόμβελ

— Περιφημία! Θα κάνουμε, λοιπόν, μιά συμφωνία. Έγώ θα σ' ασχαίω, κι' εσείς θα μοι δώσετε το τσέκ των χιλίων δολλαρίων. Έτσι κι' εσείς θα κάνετε τη δουλειά σας κι' εγώ δεν θα χάσω την ώρα μου.

Η πεντάμορφη νέα έγινε κάτωρη από την προσβολή. Έφυγε βιαστικά από κοντά του κι' ωρκίστηκε να μη τον ξαναδεί. Ωστόσο, την άλλη μέρα δεν μπόρεσε ν' ανθείξη στον πειρασμό και το τηλεφώνησε:

— Ρίτσαρντ, είμαι τρελλά έρωτευμένη μαζί σου! Θέλεις να γίνης σύζυγός μου; Είσαι ο άντρας που μοι ταίριάζει.

Κι' ο Ρίτσαρντ Κρόμβελ έγινε... φίλος της! Αυτός ο «κόρος γόης» άρρσει πολύ σ' όλες τις τρελλές και κακομαγειμένες γυναίκες που κοροϊδεύουν τους άντρες που τις αγαπούν. Έχει μεγάλες και τραγικές περιπέτειες, γιατί δεν νοιάζεται καθόλου γιά τις φίλες του και χαμογελάει ειρωνικά όταν παραπονούνται ότι υποφέρουν εξ αίτίας του. Κι' ωστόσο παύει να εινε ένας «σκληρός κι' επικίνδυνος» γόης.

Ο Ριχάρδο Κορτέζ πάλι εινε ακριβώς το αντίθετο του Κρόμβελ. Έχει πάντα γιά κάθε φίλη του ένα χαμόγελο καλωσύνης και έχει το ελάττωμα να εινε πολύ αισθηματικός. Τα ελάττωμα του εινε πάντα τρυφερά και γεμάτα πόηση. Το άστρο οί έξοχικοί περίπατοι, ή όμορφες ακρογιαλιές, ή φεγγαριάκια στη θάλασσα και τα αισθηματικά λόγια. Έχει μεγάλη μιά στις λεπτές κι' ασθενικές γυναίκες κι' ή μανία του εινε η έπισκέπτεται τα νοσοκομεία και να στέλνη λουλούδια σ' αυτές. Άρρωστα και δυστυχισμένα κορίτσια. Εινε ένα φαινόμενο λωσύνης. Όλες ή γυναίκες τον θεωρούν ως έναν έμπατο άφοσιωμένο φίλο και τον αγαπούν παράφορα. Αυτός όμως έρωσ τους δεν διαρκεί πολύ. Ο Ριχάρδο Κορτέζ δεν μπορεί κρατήση κοντά του μιά γυναίκα. Όλες του κάνουν άπισμα και φυσικά αναγκάζεται να διακόψει τις σχέσεις που έχει με τους. Μά δεν παύει να τις φιλείς του. Εινε τόσο καλός, ώστε τους τα συγγράει. Αυτός ο γόης άρρσει στις ρομαντικές γυναίκες και σ' αυτές που έχουν υπερβολικά μεγάλη καρδιά. Μά, καθώς έρρετε, στο βάθος όλες οι γυναίκες ειναι ίδιες. Γι' αυτό κι' οι τελευταίες ακόμη τον βαρύνται, γιατί δεν τις κάνουν να ζηλέψουν, ούτε να απογοητευτούν, ούτε να στενοχωρηθούν. Εινε ένας γόης με καλούς άγλους!

Ο Βόρις Καρλφ

Μά μέχρι τώρα ο Βόρις Καρλφ δεν έχει παντρευτεί, γιατί δεν βρήκε την γυναίκα που του ταίριάζει.

Στις φίλες του ο Βόρις Καρλφ δεν εινε καθόλου ευγενικός. Τους φέρει βάνους, τις διώχνει με τον χυδαιότερο τρόπο και τις βασανίζει σαν σκλάβες του. Μιά φορά, μιά θαυμάστριά του τον παρεκάλεσε να τις γράψει δυο λέξεις στο λεύκαμά της, στο όποιο είχαν γράψει όλοι οι διάσημοι άνδρες του Νέου Κόσμου. Ο Βόρις Καρλφ χωρίς να διστάση έγραψε τα ακόλουθα:

«Δίνο εκατό δολάρια σ' εκείνον που θα δώσει ένα γεναίο έργο στην ιδιοκτησία του λευκάματος αυτού, γιά τις άνοησίες που έχει ν' της γράφουν σ' αυτό».

Και υπέγραψε φαρδεια πλατειά τ' όνομά του. Κι' όμως, αν τόχη να ρωτήσετε μιά γυναίκα γιά τον Βόρις Καρλφ θα σ' απαντήσει πη ότι εινε ένας πραγματικός άνδρας!

Ο Βόρις Καρλφ όμως άστειεύεται. Εινε ένας αισθηματικός άνδρας. Η έπιση του εινε αναρίθμητες. Κι' ωστόσο δεν εινε καθόλου άπιστος. Έχει σκληρά και άγρια κτηριστικά κι' ένα βλέμμα τσάλινο. Καμιά γυναίκα μπορεί να τον κυτάξει στα μάτια, γιατί φοβάται ότι θα προδώση τα μυστικά της. Αυτό κι' εκείνος λέει στους φίλους του:

— Θα παντρευτώ μόνον νη τη γυναίκα που δεν θα μελώση ντροπιασμένη τα μάτια της στο κότταγμα μου.

Ο Τζέιμς Ράιμοντ, ο Λάιλυ Τάιμπος κι' ο Τζάκ Ουάκυ εινε τρεις ακόμη από τους διασημούς γόητες του Χόλλυγουντ που έχουν εξαιρετική έπιτυχία στις γυναίκες. Μ' αυτούς τους τρεις τους αγαπούν όλες ή θαυμάστριές τους, γιατί ποτέ δεν δείχνουν τον πραγματικό χαρακτήρα τους. Ξέρουν να προσανατολίζονται στα γούστα των όμορφων γυναικών που τους λατρεύουν.

Καθώς βλέπετε, λοιπόν, το Χόλλυγουντ έχει τους καλύτερους και τους διασημότερους «γόητες». Εινε οι άνδρες που άρρουν σ' όλες τις γυναίκες. Η φιλομυπόλεως έχει «αστέρες» γιά κάθε γούστο. Ακόμη και γιά τις πιο ιδιότροπες γυναίκες!... Αν δεν με πιστεύουν άς έρουν εδώ να δοκιμάσουν!

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Πώς χάνεσαι ή δίκη εξ αίτίας του ρήγα, του βαλέ και της ντάμας. Το αγαπημένο άλογο του Έρρίκου 4ου και ο έξυπνος Γασκώνας. Παράξενες διαθήκες. Η τελευταίες στιγμές ενός μεγάλου μαθηματικού. Ποιά ήσαν τα τελευταία του λόγια. Όπου ένα έργο του Βερνέ πληρώνεται μ' ένα τάλληρο, κλπ.

Έπι της βασιλείας του Λουδοβίκου 14ου, οι μοναχοί της Σάτρης έχασαν μιά δίκη έναντιόν του επίσκόπου τους, έπειδή ο τελευταίος ήταν προστατευόμενος της εύνοιας του βασιλέως κ.ν.ε. Μαντενόν. Τότε ένας απ' αυτούς, περίφημος χαρτοπαίκτης, είπε:

— Πώς θέλατε να κερδίσουμε; Είχαμε έναντιόν μας το... ρήγα, τη... ντάμα και το... βαλέ τους!

Ο βασιλεύς της Γαλλίας Έρρίκος 4ος είχε ένα άλογο που το άγαπούσε τόσο πολύ, ώστε είχε όρκιστη ότι θα κρεμούσε εκείνον που θα του άνήγγελε το θάνατό του.

Μιά μέρα ωστόσο το φτωχό ζώο πλήρωσε κι' αυτό το φόρο του στη φύσι και ψόφησε.

Ο Γασκώνας Ιπποκόμος του βασιλέως παρουσιάστηκε τότε στον κύριο του και με περίλυπο ύφος του είπε:

— Άλλοίμονο, Μεγαλειότατε! Το άλογό σας... Το ώρατο σας άλογο! Το άλογο της μεγαλειότητός σας.

— Τι; Ψόφησε; φώναξε ο Έρρίκος 4ος έξαλος.

— Θά κρεμαστήτε, Μεγαλειότατε! άπάντησε ο Γασκώνας γαλήνιος. Το είπατε πρώτος!

Να και μερικές παράξενες διαθήκες:

Ο κόμης ντε λα Μυράντ, ο όποιος πέθανε στη Λούκκα της Ιταλίας το 1821, άφησε όλη του την περιουσία σ' ένα μεγάλο... μπαρμπακινό, το όποιο διατηρούσε εικοσιτέσσερα δόκλωνα χρόνια σε μιά ειδική δεξαμενή!

Η χήρα του Άδάμ Ντυπουί άρχοντας του Ροκμόν άφησε όλη της την περιουσία στις τριάντα δύο γάτες της!

Πριν πεθάνει, ο Άγγλος λόρδος Μπόκκεϊ έλεγε να του φέρουν τους τέσσερους σκύλους του, τους οποίους έχγατέστησε σε τέσσερες πολυθρόνες γύρω απ' το κρεβάτι του. Τους άπηθύνη τους τελευταίους του χαριετισμούς, δέχτηκε τα ύστατα χρίδια τους και παρέδωσε την ψυχή του στο Θεό. Στη διαθήκη του δέ ώρισε να στηθούν οι πρώτοι των αγαπημένων του αυτόν ζώων στις τέσσερες γωνίες του τάφου του!

Όταν ο μέγας μαθηματικός Μπασκί βρισκόταν στην έπιδανάτο άγνία του, ή οικογένειά του τον περιστάριζε και του άπηθύνη τα πιο συγκινητικά λόγια. Μά ο άρρωστος φαινόταν πια πως είχε χάσει εντελώς τις αισθήσεις του.

Έξαφνα ο φίλος του Μοντερούι, ο περίφημος γεωμέτρης μήτρε μέσα και είπε:

— Περιμένετε! Θα τον κάνω να μιλήση!

Και άπευθυνόμενος στον έτοιμοθάνατο μαθηματικό, του ψιθύρισε στο αυτί:

— Πιό εινε το τετράγωνον του 12;

— 144! άποκρίθηκε ο Μπασκί.

Και παρέδωσε το πνεύμα του.

Ένας άπλοικός στρατιώτης του σώματος των θωρακοφόρων πήγε μιά μέρα στο άτελιέ του μεγάλου ζωγράφου Όστίου Βερνέ και τον παρεκάλεσε να του κάνει το πορτρέτο γιά να το στείλη στην πατρίδα του.

Μά θέλησε να μύθη προηγουμένως πώς θα του στοίχιζε.

— Πόσα θέλεις να σου στοιχίσω; το ρώτησε γελώντας ο Βερνέ, ο όποιος πληρωνόταν γιά κάθε έργο του ήγεμονικά.

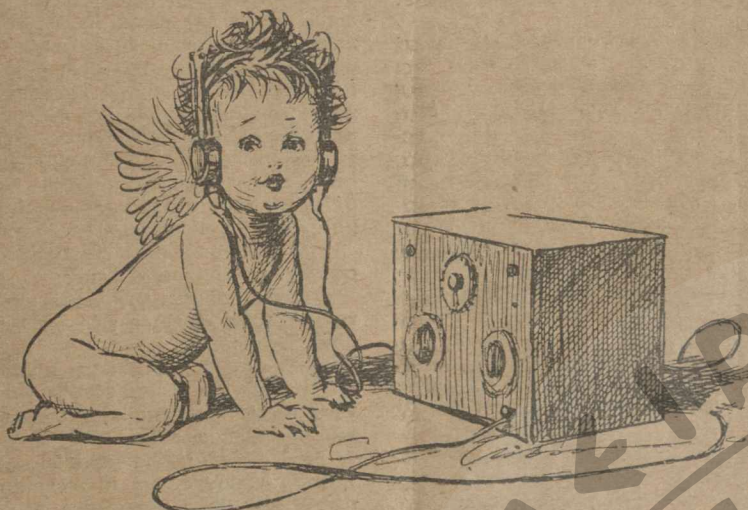
— Ένα τάλληρο! άπάντησε ο άφελής στρατιώτης.

— Άς εινε κ' ένα τάλληρο! είπε ο καλόκαρδος ζωγράφος.

Και με μερικές πολυβιές έκανε ένα υπέροχο σκίτσο του στρατιώτη, ο όποιος, άφου πλήρωσε το τάλληρο, το πήρε και βγήκε έξω κρατώντας το θρημβευτικά.

Ός τόσο είπε σ' ένα συνάδελφό του που τον περίμενε στην πόρτα:

— Έκανα άσχημα να μη κάνω παζάρια...θα μου το άφηνε ίσως τρία φράγκα!

ΚΑΡΟΛ ΛΟΜΠΑΡ

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Ένας χειρουργός συνιστά στον πελάτη του να κάνει έγχειρησι.

— Εινε όδυνηρή; ρωτάει ο πελάτης.

— Όχι γιά τον άρρωστο, άποκρίνεται ο γιατρός, γιατί αυτόν τον άποκοιμίζουμε. Μά εινε όδυνηρή γιά το χειρουργό.

— Πώς;

— Υποφέρουμε από άγωνία. Σκεφθήτε λοιπόν ότι πετυχαίνει μιά φορά στις έκατό...

Η τελευταίες στιγμές ενός μελλοθανάτου καταδίκου.

Ο Γερεύς: Θάρρος, τέκνον μου...

Ο μελλοθάνατος: Λιποψυχώ, πάτερ. Θάθελα να πάω κάτω.

— Θάρρος... Θά γευματίσης σε λίγο με τους άγγέλους...

— Άφου είν' έτσι, δεν περνάτε σεις πρώτος να στρώσετε το τραπέζι...

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕ-

ΝΟΥ).—Ο Προκόπης ο Κολαούζος, βέ-
θος Πειραιώτης, έχει την ταβέρνα του
στο λιμάνι, στα Καρβουνιάρικα, και
δουλεύει καλά και ζή ανετα, δόξα
νάχη ο Θεός! Δεν πουλάει όμως μο-
ναχά κρασί. Για να βγάξει τα στρα-
βά έξοδα, προσεοφλεί και συντάξεις

κι' ευκολύνει διάφορες φτωχογοναυτοί-
σεις. Μιά από τις χήρες αυτές,
σημνή κι' άμορφη, τη συμπαθεί στο τέλος,
την έρωτεύεται και της
ζητάει να γίνει γυναίκα του. Η άποστα-
τευτή ή χηρούλα, δέχεται. Γί-
νεται ο γάμος, ο Προκόπης άποχτεί κι' ένα παιδί, το Γιάννη, μ'ά δέν
είν' ευτυχισμένος. Η γυναίκα του λιώνει σιγά-σιγά, μαραινεται και του
πεθαίνει. Κι' ο Προκόπης άφωσιώνεται πια στο παιδί του, το Γιάννη
του, το καμάρι του. Τόν στέλνει στο σχολείο κι' είνε γι' αυτόν πατέρας
μαζύ και μάνα. Τη νύχτα αυτή ο Προκόπης κοιτούσινε με τους φί-
λους του στην ταβέρνα του...

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

— Να σου δώσω άλλα πέντε, να γίνουν δέκα! Βρέ για ψωρά
σ' έφερα δώ ή για λαντζέρη; Φώναξε ο Προκόπης: Τσακίσου γη-
γορα να μ'ας φέρης τα ντολμαδάκια!

Και πέρνωντας ένα σκαμνί κάθισε κοντά στους άλλους, για να
τους πη.

— Είνε κάτι ντολμαδάκια πρώτης! Ο κμ'ας είνε δικός μας έγ-
γυημένος, για να ξέρετε!

— Άκους τι λέει ο Θανάσης από δω;

— Τι λέει ο σαλμάρας;

— Λέει πως το Θεό τόν έχεις μονάχα στο πατάρι' και πως
άμα κατέβεις από κει δέν έχεις το Θεό σου πειά' κερνάς βιδάνιο
αράδα τούς μεθυμένους' και τούς βάσεις οκάδες παραπάνω στο λο-
γαριασμό.

Κι' οι φίλοι άρχισαν πάλι να γελούνε. Ο Προκόπης ξαναγύρισε
κατά τόν Πάνο:

— Κουνήσου μωρέ! Καινουργία περπατησιά μούβγαλες τώρα;

Ο λαντζέρης ζύγωσε με το πιάτο τα ντολμαδάκια, τ' άφησε φο-
βισμένος άπάνω στο τραπέζι και γύρισε στην κουζίνα σά νάχε γλυτώ-
ση από μεγάλο κίνδυνο.

— Φάτε, είπε στους άλλους ο Προκόπης' και θά με θυμηθίτε.
Τα φύλλα είνε από βλαστάρι, κοπήκανε σήμερα το πρωί στ' άμπελι.
Μου τάφερε ένας Κουλουριώτης. Και τ' αυγόλεϊμονο... Ωχ, μανού-
λα μου!...

Μά γυρίζοντας την
κουβέντα, έκαμε στον
Παντελή:

— Τόν γελάσανε να
του πης του Θανάση
όλουθε τόν έχω το Θεό
έγώ' κι' εκεί, στο πα-
τάρι' και δώ μέσα,
στην καρδιά μου' και
στα βαρέλια μου' και
στο φαί' και στην κι-
μωλία και στα τεφτέ-
ρια μου' κι' άνθρωπο
δέν άδικησα ποτές.
Ψέματα, Παντελή;

— Αυτό είν' αλή-
θεια, είν' ο άλλος.

— Μά κάτι γυναι-
κούλες, έκαμε πονηρά
ο Θανάσης... κάτι χη-
ρευμένες του ναυτι-
κού, πέρνουνε σύνταξη
άπ' το ταμείο, κι' έρ-
χονται νύχτα, ή κακο-
μοιρούλες, γιατί ντρέ-
πονται, με τα φυλλά-
διά τους για προσέξο-
φλησι... Αυτές τις κο-
πανές σαράντα τα' έ-
κατό! Τις μαδάς, σάν
πάπες!...

— Ο Προκόπης ψευ-
τοθύμωσε:

Μά ούτ' έδώ δέ θά μ' άφήσης ήσυχο; Φώναξε ο Παντελής.

— Κολοκυθία, φώναξε: Δουλεύεις
άπ' το κατά Λουκά! Αυτά τάκα-
να στα νεύατα μου, που το έπé-
τρεπε ο νόμος. Και ξέρεις τι λε-
φτά έχω χαμένα! Πότε μου φέ-
ρνανε πλαστά φυλλάδια, πότε βά-
ζανε στη φημερίδα πως τα χά-
σανε. Και πήγαινα στο ταμείο
και τάβρισκα πληρωμένα, και πό-
σες φορές δέν έδιναν έτοιμ, χωρίς
χαρτί και άιντε ύστερα να πάρης
τα λεφτά σου! Τι να της βρής
μιάς φτωχιάς γυναίκας; Πιάσ' τ' αυγό και κούρευτο!

Και, γυρίζοντας στο Θανάση, του φώναξε:

— Βρέ θέλεις να μάθης και συ κι' όλος ο κόσμος πως ή
κάμει τα λεφτά μου; Κρασί και πάλι κρασί. Το κρασί έινε δα-
ρεσ' ή δεκάρες οικόπεδα' τα οικόπεδα σπύτια και μαγαζιά' τα σπύ-
τια και τα μαγαζιά νοίκια' και τα νοίκια άλλα οικόπεδα και άλλα
σπύτια...

Κείνη την ώρα μπήκε στην ταβέρνα ο Βαγγέλης, νέο σωφρα-
σε φορητά με μιά μπλούζα μπλέ, χιλιολεωμένη, με χέρια που
τζουρμώνε και με το κασκέτο ως τ' αυτιά. Προώθησε ως το τρα-
πέζι που ήταν ή παρέα, καλοσπέρισε κι' έλεπε στον Παντελή:

— Έρχομαι για σένα, άφεντικέ...

— Μά ούτε έδώ δέ θά μ' άφήσης ήσυχο; Φώναξε ο Παντελής:

Τι είνε πάλι;

— Τ' άμάς με άφησε στο δρόμο, είπε το σωφράκι' έμα πέρ-
την άνηφορία μ' άρχισε τα σκέρτισα.

— Δηλαδή; Ρώτησε ο Παντελής.

— Μούκανε τρακατρούκες: Τσάφ' τσούφ' τσάφ'...

— Μά προχτές δέν τόν πήγαμε στο μάτορα;

— Τόν πήγαμε. Σάμπως σου λέω πως δέν τόν πήγαμε; Μά τι
προχτές ήταν άλλο, ήτανε το σασέμα. Τώρα είνε το ντισομαρ-
τό το οποίο είνε ραγιμένο το καπάκι, με νόησες;... κι' ο σπύτης
σκάζει απόξω, με νόησες;

— Σέ νόησα, είπε ο Παντελής: Θά κατέβω πάλι κανάτετρακοφί-
— Και βάλε, έκαμε το σωφράκι.

— Δέν πάτε στο διάολο! Δέν πάτε στο διάολο!... Δέ θά μ' ά-
φηςτε δεκάρα πια στην τσέπη.

— Μά τι φταίω εγώ, άφεντικέ; Αυτό δέν είνε άμάς; έμα
μπουζούκι' και το παραφορτώνουμε' έναν τόννο κι' άπάνω...

— Και τι θέλεις τώρα; Φώναξε ο Παντελής.

— Λεφτά, ν' αλλάξω το καπάκι.

— Και πού θάρβης τέτοια ώρα;

— Είν' ένα παιδί που έχει αντιλλαχτικά

πίσω από το γαρ-
νι και ξεγυρνάει...

Ο Παντελής έβγα-
λε το πορτοφόλι του,
τρήσε λεπτά και τα
τάσισε:

— Νά! Και θά μ'ά
φέρης το ραγιμένο
καπάκι νάν το έδώ
τ' άκουσες!...

Τό σωφράκι παρ-
χτηκε:

— Καλά νά! Το
καπάκι δέν τράπηκε
Καληνύχτα!

— Αυτά τραβάνε
πε ο Παντελής στον
Προκόπη και τόν έ-
νάση. Κι' άναστήθη
'Αραμπάδες και
'Αραμπάδες... Δέν
μουνισκός και νά
νήφορος! Γυλίσ-
Κι' ούτε σπιδήσε
τε σαλαμάρες...

— Άμα τούς έ-
πάλι γκρινιάζεις...
μ' άφήσεις!

Σήκωσε το ποτή-
ρι του και τσούγκρη-
μαζύ του:

— Άίντε, να τόν

ούμε και τούτο την υγεία μας!...

Τ' αυτιά του όσώσο ήταν άκόμα γεμάτα από την καμπαλιά του
Θανάση, πως έκανε τόν τοκογλύφο κι' είχε μαθήσει τις καμένες τις
χηρούλες: Όλα τα περσμένα περάσανε για μιά στιγμή άπ' το κεφάλι
του ή ιστορία, προ πάντων, με τη γυναίκα του, ή άγάπη τους κι'
ο γάμος τους, που μέσα του τόν είχε για ένα «μυστήριο», ένα έλεος
πότε κάμει σε μιά φτωχιά—και που τόν έξάγνιζε για όλες τις αδι-
κίες του:

— Όσο για τις χηρούλες, που λέει ο κόσμος πως τις μάθησα...

έκαμ μιά ιστορία και θά καταλάβης: Ήτανε κάποια έτοιμ μπλεγμένη
στα δίχτυα της άνέχειας, που δέν τη γλύτωνε κι' ο ίδιος ο Θεός.
Κάθε βδομάδα άρχιζε τις κλάψες. Στο τέλος, άναγκάστηκε να την
πάρω γυναίκα μου... Την παντρεύτηκα για να κάνω ψυχικό... Ψέ-
ματα, Παντελή;

— Ε! Ή έρεσε και λιγάκι... Αποκρίθηκε ο Παντελής, γελώντας.

— Δέ λέω πως δέ μ' άρεσε! Για να την πάρω γυναίκα μου, θά
πη πως μ' άρεσε! Σου ξεγνώσ πως παντρεύτηκα. Και ο Θεός με
πηρε καλά ως τώρα.

— Αυτό είν' αλήθεια! Άν είχες κανόνισει μάλιστα και τη
δουλειά με το παιδί σου, θάσουναν έν τάξει.

Αυτή δέν ήτανε κουβέντα' ήτανε μαχαίρι, που πέρασε την καρ-
διά του Προκόπη πάντα για πάντα. Σε μιά στιγμή πέρασε από τα
μάτια του μπροστά όλος ο άπίστευτος δρόμος, πουχε πάρει τα τε-
λευταία χρόνια ή ιστορία του παιδιού του και που του φαινότανε
σάν άνεμο, σάν κακός κι' άτέλειαντος βραχνάς...

— Για το παιδί μου, φώναξε ο Προκόπης με τρόπο που δείχνει
μεγάλη παρηχ, για το παιδί μου είπαμε να μη μιλάμε! Για το παιδί
μου δέ φταίει ο Θεός; Φταίει το ξεροκέφαλό μου!

Αναθυμώσανε με πίκρα το πρώτο λάθος του, να στείλει το Γιάννη
στο Πανεπιστήμιο κι' ύστερα το δεύτερο, το θανάσιμο, να τ' όνε
σπαρξή να φύγη για την Εύρώπη, ν' άκολουθήση μεγάλες σπουδές...

Κι' αν ασπένταζε βαρεία:

— Έχει καιρό να φανή από δώ; ρώτησε ο Παντελής.

— Τρείς βδομάδες με τη σημερινή, έκαμε ο Προκόπης. Μά να
πάρω και τη μαύρη αλήθεια, δηλαδή, δέν έχει κι' άδικο που δέν
έρχεται! Δέ βρίσκει ούτε που να καθήση έδώ μέσα. Κυντάει ένα
γύρο σκουτουφλάς, δέν κοιτάει να βάλλη τ' άπισινά του πουθενά, σά
νάναι τα σκαμνιά μου γεμάτα όρθια καρφιά.

— Και γιατί; ρώτησε ο Θανάσης.

— Είναι, βλέπεις, της ώρας, αποκρίθηκε ο Προκόπης, σάν αυτά
τα λιμοκοντοράκια, που τα παίρναμε με τις πέτρες σάν ήμασταν μι-
κροί. Το παιδί μου! Κατάλαβες;... Μά τι να κάνω; Τώρα σεις θά
γελάσετε: Αναγκάστηκε να τού φτιάξω έπίτηδες καρέκλα! Την έχω
πίσω εκεί...

Σηκώθηκε, πήγε όλοισα πίσω
από το τραπέζι, τράβηξε μιά κα-
ρέκλα με λινόν ντύμα κάτασπρο
και τούς την έδειξε:

— Έ, πως σας φαίνεται;

— Θέ το βόλο εκεί και θά του
πά...

Έβαλε την καρέκλα αντίκρυ
του και σά νάχε μπροστά του το
Γιάννη, του κουβένταζε:

— Κάτσε!... Κάτσε, μωρέ παι-
δί μου, να σου πώ τόν πόνο μου!

Ο Παντελής κι' ο Θανάσης
σάσανε στα γέλια. Βρήκανε
πάλι άστεία την κουβέντα του
με την άσπρη καρέκλα.

— Σας τόπα! Φώναξεν ο
Προκόπης: Θά γελάσετε. Μά τι
να κάνω; Έρχεται και στέκει
ήσυχος, έτοιμος κάθε φορά να
πλη πάλι...

Τράβηξε την καρέκλα και την
πάρω πάλι πίσω άπ' τότεξάκι.

— Ήθελες μεγαλεία, τού έ-
πα ο Θανάσης.

— Δίχνο έχεις, ό,τι και να
πάρω, έκαμε ο Προκόπης,
τράβοντας στο τραπέζι, κοντά
προς Μονάχος την άναψη τη
φωτιά στο κεφάλι μου. Είπα με
το φως μου το μυλό: Κόψια-
σε, παιδέντης, τσακίστηκες,
μύλας λεφτά, τί θά τ'ά κάνης;
Είπα ένα ξερό κορμί. Φτιάξε
το παιδί σου, νάν' το άνθρωπο.
Αν δέ μπόρεσε να γίνης εσύ,
έξ' γίνη αυτό που θάχη στόν
κόσμο τ' όνομά σου...

— Μά να πού τ' άλλαξε κι'
αυτός—τού φώναξε ο Παντελής:
«Τι μ'ά δέν τώμαδες;

Ο Προκόπης δέν κρατιώτανε
πια άπ' το θυμό του. Κοκκί-
ωνε άσ' τ' αυτιά. Νόμιζε κανέ-
νας πως θά τούρρη τίποτα. Ή-

έρεσε πως τόχανε μύθει, αυτό το φοβερό περιστατικό, που τόν
είχε άναστατώσει και που δέν τόχε χωνέψει άκόμα' μ'ά με κανένα
τρόπο δέν ήθελε να τού τ' άθυμίσουνε.

— Δέν πάτε στο διάολο κι' οι δυό σας—τούς φώναξε σ' άγριο
έξοπασμα. Ήρθατε να μου κάνετε το κρασί φαρμάκι. Μωρέ φίλους
που τούς έχω! Ναί, άλλαξε και τ' όνομά του! Είναι καιρός που
τόχει κάνει' ήθε δώ πέρα και μου τόπω ο ίδιος...

Κι' άπό τ' όνο του πέρασε σάν άστραπή ή άξέχαστη στιγμή,
που τόν είχε πληγώσει στα πιο βαθιά του είναι του—δταν ο Γιάν-
νης ήρθε και τούπε πως φρόντισε να βγή προεδρικό διάταγμα, που
τούδινε την άδεια να μ'ην ύπογράφεται όπως πρίν...

— Άφού τ' άλλαξε όλα—άλλαξε και τ' όνομά του—φώναξε ο
Προκόπης: Και μ' αυτό τί; Μιά φορά ό,τι και να κάνη είνε παιδί
μου: Αυτό δέ μπορεί να τ' αλλάξη—δηλαδή εγώ δέ μπορώ να τ' άλ-
λάξω, γιατί εγώ είμαι πατέρας του, ό,τι και να μου κάνη... Και στο
κάτω-κάτω αυτός που φταίει, αυτός πρέπει να πληρώνη! Κι' όλο
το φταίξιμο είνε δικό μου... Έγώ τόν έβαλα στο Πανεπιστήμιο, ένώ
τού είναν να πάη στην Εύρώπη... Έγώ τούστέλνα τα τσέκια, το ένα
πάνω στο άλλο, έγώ τούγγραφα να μη λογαριάζη τίποτα, να παίρνη
τά πιο μεγάλα, τα πιο χοντρά βιβλία, τα πιο άκριβη, να πληρώνη
όπου μπορούσανε ν' άνοίξουνε τα μάτια του... Πού να τ'ά βάλη ο
νούς μου πως θάχανα το παιδί μου, πως θά γύριζε μιά μέρα και δέ
θά μπορούσε να με νοιώση, πως εγώ ο ίδιος δέ θά τόν καταλάβαινα
πως θά ντεροτόμωνα.

Ο Πάνος, ο λαντζέρης, βγήκε, κείνη την ώρα, σιγά-σιγά, φο-
βισμένος, άπ' την κουζίνα και ζυγώνει μ' ένα καλαμίδι, μιάν άπόχη
και μιά λαμπίτσα άσετυλίνην στο χέρι' στέκει μπροστά στ' άφεντικό
του, θέλει κάτι να τού πη, μ'ά δέ κοιτάει. Ο Προκόπης ξεκολούθησε:

— Γιατί πρέπει να τόν ξέρετε το ντερόμιο αυτό το παιδί, σά
νάναι μεγαλύτερός μου!

Ο Πάνος προχώρησε και στάθηκε μπροστά του σά χαζός.

— Τι θές εσύ, μωρέ; Τού φώναξε ο Προκόπης: Τι είν' αυτά
που κρατάς.

Μά ο Πάνος σάν ν' άποσβολώθηκε από τρομάρα. Ο Προκό-
πης ξεκολούθησε μιλώντας στους άλλους:

— Μονάχος μου, μ' αυτά τα χέρια, έσκαψα το βαθύ χαντάκι που
μάς χώρισε για πάντα. Μά πέντε μου: Είνε μονάχα δική μου, αυτή
ή τρέλλα; Όλοι οι ρωμηοί την έχουμε στο αίμά μας. Έχουμε μιά
λύσσα παράξενη για μεγαλεία. Ο γυιός του μανάβη του Καρανά-
σου δέν έγινε γιατρός; Ο γυιός του παπουτσιού του Κοψαγελή δέν
έγινε πλωτάρχης; Ποιός κράτησε το γυιό του στη δουλειά του;

— Κι' ο δικός μου πουμεινε στη μαούνα—άναστέναξε ο Θανά-
σης—δέν βλέπω την προκοπή του. Κοπροσκυλλιάζει νύχτα μέρα...
Δέν τ'ά μουτζώνει;

— Μά τόν έχης κοντά σου,
φώναξε ο Προκόπης: Σε, καταλα-
βαίνει, τόν καταλαβαίνει... Έχει
τ' όνομά σου... Το δικό μου θά
σβύση, δέν έχω, βλέπεις, άλλο
παιδί.

Ο Πάνος στεκότανε πάντα
στην ίδια θέση.

— Τι θές, μωρέ, εσύ; Ξα-
ναρώτησε ο Προκόπης. Γιατί δέ
μιλάς;

— Νετάρισα όλες τις δουλειές,
άφεντικέ, είπε κλαψιάρικα ο λαν-
τζέρης: Άσε με να πάω, να ψα-
ρέψω με τη σαλογιά...

— Τι να ψαρέψης; Πεπόνι
φλουδες; Τα ψάρια κοιμούνται τη
νύχτα, ρε χάχα, δέ σου τόπα ένα-
τό φορές;

— Δέν κοιμούνται, άφεντικέ—
έκαμε ο Πάνος με ήλιθο χαμόγε-
λο: Τα προχτές έπιασα μιά σα-
λάρα. Έκ' του άλλου είνε άπόψε
γέμιση φεγγαριού... και πήρα, για
καλό και για κακό, και τούτο να
φωτάω.

Κι' έδειξε την άσετυλίνη.

— Τώρα, τού φώναξε ο Προ-
κόπης' κι' έχε το νού σου μη γλυ-
στορήσης πουθενά και π'ας σάν
πάτω!

— Να πάρω και το ξυπητήρι,
τού είπε ο Θανάσης, ξεκρεμώντας
το ρολόι.

— Τι νάν τόν κάνω;

— Να ξυπηθήσης τ'ά ψάρα!

Όλοι γελάσανε. Ο Πάνος έ-
φυγε τρεχάτος κι' ο Θανάσης ξα-
νακρέμασε το ρολόι.

— Και δέ μου λές... ρώτησε ο
Παντελής τόν Προκόπη: Αυτό το
Κόλας που τόν βρήκε;

— Γιατί ο Γιάννης αυτό τ' όνομα
είχε πάρει τώρα.

(Άκολουθεί)

— Λιμοκοντορός... Τό παιδί μου! Κατάλαβες; είπε ο Προκόπης

ΟΙ ΑΓΓΕΛΟΙ... ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Η γλυκυτάτη και χαριτωμένη Αμερικανίδα βεντέτα ΚΛΑΡΑ ΝΤΟΝΤ, της «Φίρστ Νάσιοναλ», όπως εμφανίζεται στο νέο φιλμ «Η Ανταπόδοσις», στο οποίο δημιουργεί ένα τσαχπίνικο και κυριολεκτικώς συνσπαστικό και πικρό γέλιο. Η Κλάρα Ντόντ φημίζεται για το πλαστικό της σώμα και τα κανονικώτατα χαρακτηριστικά της. Στο φιλμ γυρνάει την όνομάζουν «Η Ζωντανή Κούκλα»!

Η ΓΟΗΣΣΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Η τετράξανθη, ή αγγελικά ώραία Αμερικανίδα καλλιτέχνης του Κινηματογράφου ΑΔΡΙΑΝΗ ΑΪΜΕΣ, της «Μέρο Γκόλντουϊν Μάγερ», στον καινούργιο ρόλο που δημιουργεί στο περιπαθεστάτο φιλμ «Η Απαράτητη Γυναίκα». Η Αδριανή ΑΪμες έχει τα ωραιότερα μάτια, απ' όλες τις ονομαστές για την ωμορφιά τους βεντέτες του Χόλλυγουντ.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΟΤΑΝ ήμουν πολύ νέα, αρνιόμουν την ύπαρξή του έρωτος. «Ω! πόσο άδικο είχα! Πόσο βλαστημόσα...» Ο έρωας υπάρχει... Ναι, υπάρχει τρυφερός και βίαιος, αγνός και γεμάτος πόθος, παθητικός και παράφορος, γεμάτος γέλια και γεμάτος λυγμούς, υπάρχει... Είπε άλλοτε τόσο αθώος ώστε να μην τρομάζει την Βεατρίκη και τη Λάουρα, κι' άλλοτε τόσο τρομερός ώστε να ικανοποιή τη Μεσσαλίνα και τη Λουκρητία Βοργιά! Δεν υπάρχουν στον έρωτα ψεύτικες τρυφερότητες, ψεύτικοι όρκοι, ψεύτικα θέληγτρα. Ο άνθρωπος, μόνο όταν είναι έρωτευμένος, εξυψώνεται και γίνεται όμοιος με το θεό...

» Μιλώω έτσι γιατί κι' εγώ αγάπησα κάποτε κι' αγαπήθηκα...
» Ο άνθρωπος που αγάπησα κάποτε, ήταν δειλός σαν παιδάκι, άγος σαν μητέρα, πιο μανιωδής από ένα μεθυσμένο ναύτη και πιο ευγενής από ένα πρίγκηπα.
» Ο άνθρωπος αυτός ήξερε όλες τις θυσίες, όλες τις τρέλλες, όλες τις άφοσιώσεις κι' όλα τα τεχνάσματα του έρωτος.
» Ο άνθρωπος αυτός με γοήτευσε, με ταξίδεψε στ' όνειρο, με κόλασε...

» Κι' από τότε τα μάτια μου παίρνουν συχνά μια έκφραση έκστάσεως σαν να βλέπω δράματα, μπροστά στα όποια οι παράδεισοι όλων των θρησκειών του κόσμου είναι κολάσεις...

Αυτά τα λόγια έλεγε εκείνο το βράδυ στο σαλόνι της, σε μια εκλεκτή συντροφιά καλεσμένων, η Καρολίνα Φοντέζ, η όραία και ένδοξη ποιήτρια της εποχής του Διευθυντήριου.

Τα λόγια της κυλούσαν αρμονικά, μελωδικά απ' το στόμα της σαν ν' απήγγελε στίχους.

Κ' εξακολούθησε, ενώ όλοι οι καλεσμένοι της κρεμόντουσαν από τα τριανταφυλλένια της χέλι.

— Ξέρετε όλοι σας την εξοχική μου έπαυλη με τα κόκκινα κεραμικά στο Βιλνέβ—Σαιν Ζωρζ και τον όμορφο κήπο της που σκαρφάζει στην πλαγιά του λόφου. Εκεί, κατόπιν συστάσεως πολλών δημοκρατικών φίλων μου, είχα καταφύγει κατά την εποχή της τρομοκρατίας. Είχα κι' εγώ βέβαια φιλελεύθερες ιδέες, αλλά το παλιό μου αριστοκρατικό μου όνομα μπορούσε να μου δημιουργήσει ιστορίες μέσα στη σύγχυση των τρομερών εκείνων ημερών. Οι δημοκρατικοί φίλοι μου με είχαν εφοδιάσει και με μια συστατική επιστολή για τις αρχές του τόπου κι' έτσι μπορούσα να είμαι ήσυχη όσο ήσαν πολύ λίγοι άνθρωποι, της τάξεως μας την εποχή εκείνη στη Γαλλία.

» Είμαι ολόμοναχη, δεν είχα κανέναν άλλο κοντά μου εκτός από δυο άφοσιωμένες μου υπηρέτριες, και περνούσα τις ημέρες μου, διαβάζοντας και γράφοντας, ή κλαίγοντας μερικούς απ' τους καλούς μου φίλους για τους όποιους μάθαινα κάθε τόσο, ότι τους καρατόμησαν.

» Ένα δειλινό καθόμουν μόνη στο ξύλινο ξέσωτη της βίλλας μου. Κίτταξα πέρα τα χρώματα του ήλιοβασιλέματος που έσβυνε, το ποτάμι που περνούσε μακριά κι' άκουγα τους τελευταίους θορύβους της ημέρας, τα κελαϊδίσματα των πουλιών στα δέντρα και που και που, το βέλασμα καμιάς αγελάδας στα χωράφια.

» Έξαφνα θόρυβος κλαδιών που έσπαζαν ακούστηκε κοντά μου.

» Σήκωσα τότε το κεφάλι μου και είδα έναν άνθρωπο, ο οποίος είχε σκαρφαλώσει στο μανδρότοίχο που ήταν πλάι στον ξέσωτη, να πηδάει κάτω συντρίβοντας τα κλαδιά ενός πλαϊνού δέντρου.

» Μόλις βρέθηκε στον ξέσωτη, ο περίεργος αυτός, αφού τινάχτη με μια γρήγορη κίνηση, στάθηκε δόλορος, άκουμπώντας στο μπαρ στούνι του, έβγαλε το καπέλλο του και με κίτταξε στα μάτια...

» Έγώ, χωρίς να θέλω, έκανα μια ελαφριά υπόκλιση μπροστά του.

» Ω! είχε το ύψος του πολύ σοβαρό, αυστηρό σχεδόν...

» Τον ντίσιμο του ήταν άσπυρο και φαινόταν πως ανήκε στην καλή τάξη.

» Σκέφτηκα πως ίσως θα ήταν κανένας βασιλόφρων που τον κατεδίκαν οι ένοικιοί του. Μά δεν έννοιωσα κανένα φόβο βλέποντας τον άνθρωπο αυτό να καταφεύγει στο σπίτι μου, αν και αυτό ήταν αρκετό για να ένοχοποιηθώ κι' εγώ και να συρθώ στο επαναστατικό δικαστήριο.

» Πώς όμως να φοβηθώ αφού, από την πρώτη στιγμή που τα βλέμματα μας συναντήθηκαν, με γοήτευσε...

» Ήταν όρατος, αλλόκοτα όρατος, όπως αλλόκοτα έλαμπαν τα μάτια του...

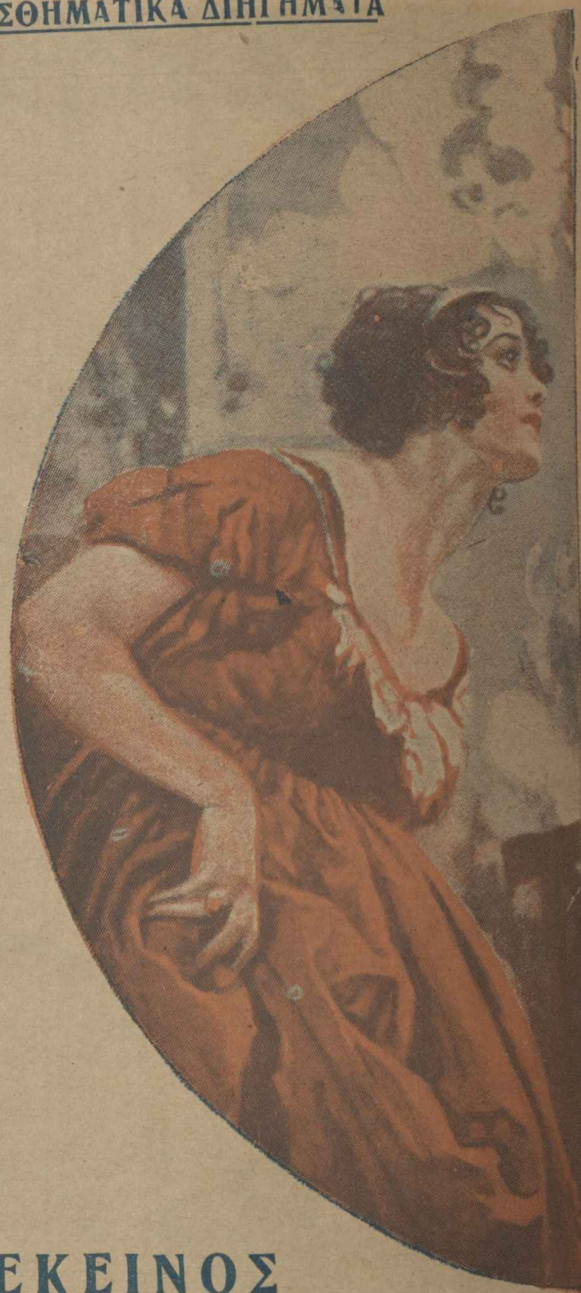
» Μόλις εκείνος με κίτταξε, συνέβη κάτι παράδοξο... Απλώνοντας τα χέρια του μπροστά, σαν άνθρωπος που πρόκειται ν' αρπάξει ένα θησαυρό τον οποίο έπι πολλά χρόνια λαχταρούσε, άρχισε με μου μιλώω με φωνή κομμένη... Καθώς μιλούσε η φωνή του στέναζε από τρυφερότητα, και μούγκριζε από πάθος.

» Ό,τι μπορούν να πουν τα λόγια, κομμένα από λυγμούς, για τον άπεραντο έρωτα και για τον ασύγκριτο πόθο, μου το έλεγε με έναν μεγάλο σεβασμό και με μια προσβλητική έλευθεριότητα συγχρόνως.

» Ίκέτευε και πρόσταζε...

» Δεν μπορούσα να ξεχωρίσω ποιά απ' τα λόγια του φανερώναν λατρεία και ποιά ήταν εξευτελιστικά για μια νέα γυναίκα.

» Κι' έννοιωσα να περνάει σ' όλο μου το κορμί σαν ηλεκτρικό ρεύμα η παράφορη και γλυκερά θέληση του βλέμματός του κι' αίσθανόμουν ότι ποτέ κανείς δεν με έχει αγαπήσει, ούτε με είχε επιθυμήσει με τόση κτηνώδη τρέλλα, μά και με τόση λεπτή υποταγή, όσο εκείνος.

ΕΚΕΙΝΟΣ

» Απ' όπου κι' αν έρχεσαι, καλόδεκτη νάσαι, ω χαρά! Άνοιγώ τα παράθυρά μου στις άγτίνες όλων των άστρων στ' άρώματα όλων των λουλουδιών, καθώς και στις άστρες των όλων των καταιγίδων. Δεν πρέπει κανείς να διώχνει την ευτυχία, αυτό το ξένο τόσο σπάνιο, επειδή μπειναι στο σπίτι μας σπάζοντας την πόρτα...

» Γι' αυτό κι' εγώ, χωρίς να προσφέρω λέξι, απλώς τα χέρια μου προς τον τρυφερό και τρομερό άγνωστο. Κ' η καρδιά μου έλωσε σ' ένα απεριγράπτο γοητευτικό λάγνεμα. Ένώ εκείνος μου τραβούζε, με το μέτωπό του επάνω στα γονατά μου, την αγάπη του και την ευγνώμονή του!...

» Ω! τι ευτυχισμένες μέρες περάσαμε μαζί! Ξπείτ' απ' τις νύχτες του έρωτός!...

» Από πού έρχοταν;... Για πού λόγο να το ρωτήσω...

» Είχε 'ρθή σε μένα κι' αυτό ήταν το μόνο που μ' ένδιε φερε...

» Ποιος ήταν;

» Ω! αυτό το ήξερα πολύ καλά... Ήταν ο αγαπημένος μου, ο πολυαγαπημένος μου...

» Σ' αυτόν χρωστώ όλες τις χαρές, κι' όλες τις αγωνίες, όλα τα δάκρυα κι' όλα τα γέλια.

» Αποκαμωμένη ακόμα από τη δύναμη του άγκαλιασμάς του, μ' έπαιρνε με την ανατολή του ήλιου στους άγρους, στη δάση, στην όχθη του ποταμιού...

» Τό μπράτσο του, τό μπράτσο του καλού μου, είχε γοργά από τη μέση μου, χάδια λίκνου... Ή φωνή του που όποτε έδρε ήταν άγρια κ' έπαιρνε τόνους μηκυμού θηρίου. Ήταν πιο άνάλαφρη και πιο γλυκερά, από το τραγούδι του λυγμού...

ΤΟΥ CATULLE MENDÉS

ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑ...

νου πουλιού.

» Γινόμαστε πολύ παιδιά κι' οι δυο μας, εκείνος προπάντων...

» Έλεγε κι' έκανε άφελη άστεια που μου έφερναν άκράτητα γέλια και με γοήτευαν. Όταν έβλεπε μια γκριζά σαύρα να γλιστράει κάτω από τα χόρτα, αναπηδούσε από χαρά και κυνηγούσε το μικρό έρπετο που είχε έντωμεταξύ εξαφανιστεί, τρέχοντας με τα τέσσερα, σαν γάτος που αναζητάει ένα ποντίκι.

» Αν και ήξερε πολλά πράγματα—άσφαλώς θα είχε διαβάσει πολλά βιβλία και θα είχε όνειροπολήσει ξπείτ' απ' τα διαβάσματά του αυτά—έδειχνε ώρες ώρες μια παιδιάστικη άγνοια... Υπήρχαν λουλούδια πολύ κοινά που δεν ήξερε ούτε τα όνόματά τους. Έπρεπε να του τα πη κανείς αυτά τα όνόματα και να του εξηγήσει σε πε ά εποχή του έτους άνθιζαν αυτά τα λουλούδια και σε ποιές χώρες βρίσκονται συνήθως.

» Έκανε και χίλιες δυο έρωτήσεις ακόμα για χίλια δυο πράγματα.

» Έγώ για να διδάσκω αυτό το μεγάλο παιδί, για να το κάνω να επαναλαμβάνει τα λόγια μου που στην αρχή δεν τα καταλάβαινε, έπαιρνα τό αυστηρό ύψος δασκάλας που μάλωνα τους μαθητάς της.

» Ω! τ' αξιοίστευτα αυτά μαθήματα!...

» Τον άγαπούσα που ήταν λιγώτερο σοφός από μένα και που μ' άκουγε με ένα τρομαγμένο ύψος μαθητού που ξαφνιάζεται...

» Καθόμουν συχνά επάνω σε μια μεγάλη πέτρα κι' ενώ του μιλούσα μητρικά, κάπως σοβαρά, αυτός, γονατιστός με τα μάτια του όρνωμένα προς έμένα, μου άείριζε τα χείλη μ' έν άναμένο κλαδί και συγχρόνως φυσούσε στο πρόσωπό μου για να διώξει—όπως έλεγε ο τρελλός!—τον τρεμάμενο ίσκιό των

φύλλων και των λουλουδιών!

» Μά, έξαφνα, άνορθωνόταν με μια περήφανη χαρά μέσα στα μάτια του.

» Τό παιδί γινότανε τώρα άντρας κι' ο άντρας ήρωας.

» Με λυρικές έμφάσεις, με ζωηρές κινήσεις, μου διηγότανε τα όνειρα που έπλαθε με την φαντασία του.

» Για να περηφανεύομαι και να χαίρομαι, στόλιζε τό έαυτό του με όλες τις τιμές, με όλους τους θριάμβους. Γινόταν ο νικηφόρος πρίγκηπας μπροστά στο όποιο τρέμουν όλες ή στρατιές των έχθρών του ή ο υπερένδοξος ποιητής των όποιον στεφανώνουν με δάφνες επάνω στο καπιτώλιο.

» Μιλούσε για παλάτια που γιόρταζαν, γεμάτα σημαίες κατακτημένες από τον έχθρο και για δημόσιες πλατείες, όπου τον έπαινον μ' ένθουσιασμό τά πλήθη, μυριάδες όλόκληρες...

» Καί, με την καρδιά γεμάτη περηφάνεια, τον παρακολουθούσα μέσ' στη φαντασμογόρια των όρασμένων του χιμαίρων!

» Οσάκις κάναμε μια έκδρομή, πεζοί ή μ' άλογο, στα βουνά ή στους κάμπους της περιφέρειας έμπιστευόμαστε τον έρωτά μας στην τύχη και κοιμόμαστε τις νύχτες σ' έπικίνδυνα πανδοχεία και τά μεσημέρια κάτω από βράχους που κρεμόντουσαν πάνω απ' τα κεφάλια μας.

» Άν έγώ ήμουν τολμηρή, εκείνος ήταν άτρόμητος!

» Μονάχος μ' ένα σιδερωσμένο μαστούνι στα χέρια, σκαρφαλώναμε στους άκνητους κι' αιώνιους βράχους ή γλιστρούσαμε στις καταπράσινες και μουσκεμένες απ' τη δροσιά κατηφορίες.

» Και όταν άφου διασχίζαμε τους παγετώνες των βουνών που τό χιόνι τους έτριζε κι' έσπαζε, φτάναμε σε καμιά κορυφή, αυτός ύπεροχος, όλόρθος τυλιγμένος από τό γαλάζιον άέρα, μ' έσφιγγε λαχανιασμένος μέσα στην άγκαλιά του και με φιλούσε στα χείλη, μέσα στον ίδιο τον ούρανό!...

» Καμιά φορά τολμούσαμε και πηγαίναμε στις γειτονικές πόλεις.

» Τότε, γινόταν πραγματικά τρομαχτικός.

» Μια μανιασμένη ζήλεια τον έπιανε, όταν κανένας άνθρώπος γύριζε να με κυτάξει, όταν κανένας διαβάτης, με προσπερνούσε, και άγγιζε τό φόρεμά μου άστραπές ξεπετιόντουσαν τότε απ' τα μάτια του κι' έτριζε τό δόντιά του με λύσσα.

» Τότε με έπαιρνε, γυρίζαμε πίσω και μ' έκλεινε, μ' έκρυβε στο κατάφυτό μας...

» Γνώρισα έτσι όλους τους φριχτούς, κι' ύπεροχους τρόπους που νοιώθει κανείς όταν βρίζεται, όταν δέρνεται απ' τον άνθρωπο που αγαπά και που λατρεύεται απ' αυτόν κι' όποιος, με τα μάτια του πλημμυρισμένα από αίμα, με τα χείλη του άφρισμένα, σ' έξαναγκάζει να γονατίσεις υπό την άπειλή της γροθιάς του για να σε σκότωσει. Ίσως, εκτός άν την ίδια στιγμή που πρόκειται να σε σκότωσει, δεν άρχίσει να σο δίνει τόσο παράφορα φιλήματα, που είναι τό καθένα τους κι' από μια δαγκωματιά!

» Μά και τις πιο τρελλές από τις παραφορές του αυτές—ό! τί γλυκές, και τί αγαπημένες που ήταν— τις διαδεχόντουσαν την άλλη μέρα, ή πιο ταπεινές μετάνοιες και οι πιο τρυφερές άφοσιώσεις.

» Ζητούσε τότε να τον τιμώρησω φριχτά για να εξηλαστή γι' αυτά που μου έκανε...

» Έμοιαζε τότε με έναν άμαρτωλό προσκυνητή που γονατίζει μπροστά στην προστάτιδά του άγία, ή όποια μόνο να συγχωρή έρει.

» Και τις στιγμές εκείνες, για να μη με δη να χώνω ένα δάκρυ, να με κάνει να του χαμογελάσω ευθύμα, θα μπορούσε ν' άψηρήσει και τον πιο σκληρό θάνατο.

» Κάποτε καθώς κίτταζε από τό ύψος μιας γεφύρας τό πράσινο και λευκό νερό ενός χειμάρρου που άφριζε ανάμεσα στους βράχους, ο άνεμος μου άστραζε ένα λευκό ρόδο που είχα κερφωμένο στο κορμάκι μου και τώριζε μέσα στα νερά.

» Άμέσως εκείνος ρίχτηκε στη δίνη! και, με τό μέτωπό του έσοκισμένο από τις πέτρες, μου έσπασε το λευκό ρόδο που είχε γίνει κόκκινο από τό αίμα του.

» Τό μόνο που δεν μ' άπασχολούσε ή μάλλον τό μόνο για τό όποιο δεν ήθελε να τού μιλώω ήταν ή κατάστασι της Γαλλίας κατά τις τρομερές εκείνες ημέρες.

» Μόλις πηγαινα να τού πω τίποτε σχετικώς, μου έφραζε με μια άπότομη κίνηση τό στόμα, τά μάτια του σκοτεινιάζαν και μ' άπεράντη έκφραση όδύνης ζωγραφιζόταν στο πρόσωπό του.

» Κάποιες φριχτές αναμνήσεις έυπνούσα, χωρίς άλλο, τις στιγμές εκείνες μέσα του... ποιός έρει ποιές...

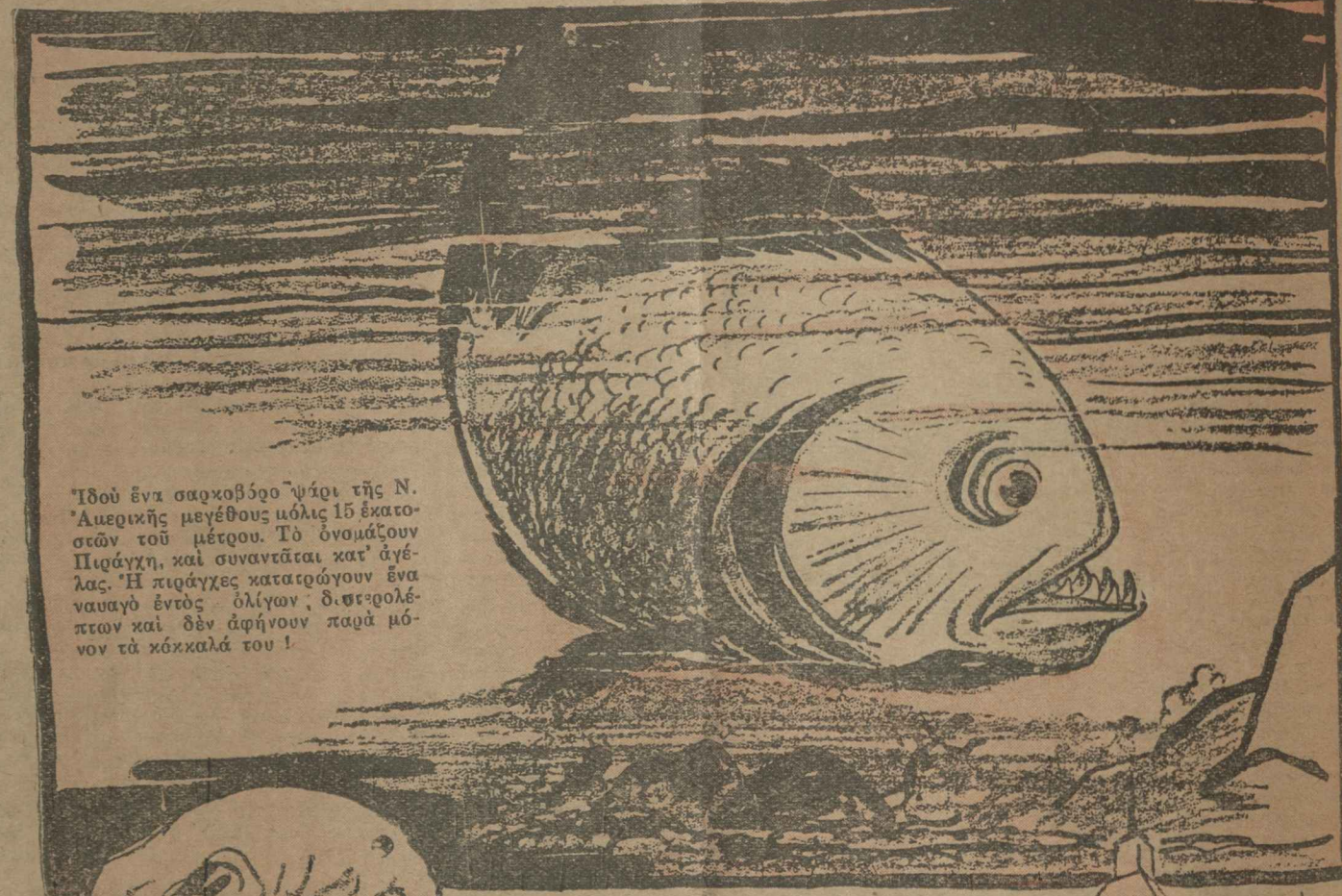
» Τρεις μήνες είχαν περάσει που ζούσαμε μαζί αυτή την παραουθένια ζωή του έρωτος και του όνείρου στη βίλλα μου στο Βιλνέβ—Σαιν—Ζωρζ.

» Ένα πρωί, είμαστε ακόμα στο κρεβάτι μας, όταν έξαφνα ή υπηρέτριά μου μπήκε στην κάμαρή μας έξαλλη... Ήταν τόσο τρομαγμένη ώστε άναποδογύρισε τά πάντα στο πέραςμά της.

(Ή συνέχεια εις την σελίδα 1923)

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ίδου ένα σαρκοβόρο ψάρι της Ν. Αμερικής μεγέθους μόλις 15 εκατοστών του μέτρου. Τό όνομά του Πιράγγη, και συναντάται κατ' ἀγέλας. Η πιράγγη καταρρέει ένα ναυαγό εντός δλίγων δευτερολέπτων και δέν αφήνουν παρά μόνον τά κόκκαλά του!

Με τή μελάνη του μπουκαλιού αυτού, ένας άμερικανός συγγραφέας κατόρθωσε νά γράφη επί μίαν δεκαετίαν, χωρίς μάλιστα νά τήν ξανα-τλίσση έντελώς.

Σά παρουσιάζουμε τή μικρούλα Ίντελ Κωστέλλα από τό Σάντα Κροός της Καλλιφορνίας. Η μπεμπέκα αυτή γεννήθηκε με κλειστά τά μάτια όπως τά σκυλάκια! Τά βλέφαρά της άνοιξαν μόνα τους δέκα μετά τήν γέννησίν της ήμέρας!

Τό όρολόγιον αυτό τό όποιον εύρίσκεται στο Λιόν του Βελγίου, λειτουργεί από 200 ετών και δείχνει εκτός των ώρων και τήν ημερομηνία

10 Οκτωβρίου 1935

ΜΠΟΥΚΕΤΟ—ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

1909

ΟΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΙ ΤΗΣ ΑΒΗΣΣΥΝΙΑΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΜΕΝΕΛΙΚ

Τό μεγάλο έργο του Μενελίκ. Ποιός ήταν στην πραγματικότητα και πώς τον φανταζότουσαν οι Εύρωπαίοι. Τό πάθημα ενός Γάλλου λοχαγού. Η μεγαλοφυχία και η καλωσύνη του Μενελίκ. Ο άνθρωπος που δέν ήξερε νά λείε ποτέ «όχι». Ο Μενελίκ και οι ύπηκοοί του. Τά άτέλειωτα ρουσφέτια κλπ.

ΣΗΜΕΡΑ που όλος ο κόσμος μιλάει για τήν 'Αβησσυνία, δέν θά ήταν άσκοπο νά σάς διηγηθούμε μερικά ανέκδοτα του μεγάλου αυτοκράτορος της μακρινής αυτής χώρας Μενελίκ, του ανθρώπου δηλαδή στον όποιον η Αίθιοπία όφείλει τήν ενότητά της και τή μεγάλη σημερινή της δύναμη.

Τό έργο του Μενελίκ—ή πραγματοποιήσεις δηλαδή της ενώσεως όλων των αϊθιοπικών κρατιδίων και η ανασύστασις της παναρχαίας 'Αβησσυνιακής αυτοκρατορίας—δέν ήτο έργο τυχαίο. Ο ήγεμόν που τό φαντάστηκε και τό πραγματοποιήσε ήταν ένας άνθρωπος με θέλησι, επιμονή και ύπομονη και δέν είχε τίποτε τό κοινό με τους μαύρους μονάρχας οι όποιοι βασιλεύουν στα άλλα κράτη της 'Αφρικής. Η Εδρώπη τό αντιλήφθη τοις καλά αυτό, όταν ο Μενελίκ εσήκωσε τό λαό του στα όπλα και υπερασπίστηκε θριαμβευτικά τήν ανεξαρτησία της χώρας του έναντιόν της επιδρομής των 'Ιταλών, τους όποιους κατετρόπωσε στην περίφημη μάχη της 'Αντουας.

Μό και σέ άλλες περιπτώσεις λιγώτερο γνωστές και λιγώτερο τραγικές ο Μενελίκ έδειξε πώς ήταν ένας βασιλεύς με όλη τή σημασία της λέξης. Άκούστε ένα σχετικό ανέκδοτο, πολύ χαρακτηριστικό: Κατά τό 1885, η γαλλική κυβερνήσις έστειλε στην 'Αβησσυνία μία έπιτολή αποστολή για νά διαπραγματευθή με τό Μενελίκ μία έμπορικη συνθήκη. Σύμφωνα με τή συνθήκη, ο άρχηγός της αποστολής λοχαγός Λομπούα, έφοδιάστηκε ποιν φύγει, με μερικά δώρα, που θά τα προσέφερε στο μαύρο ήγεμόνα ο όποιος θά τον φιλοξενούσε.

Ο Λομπούα, νομίζοντας πώς έχει νά κάνει με κανένα μαύρο φύλαρχο που τον ξεφάνιζαν τά παρδαλά και χτυπητά πράγματα, δέν πολιτικοποίησε στην έκλογή των δώρων του. Διάλεξε ένα κανόνι πατάχα, μερικά δίκανα κυνηγετικά, παλιού συστήματος κι' αυτά κ' ένα αιώματο όργανέτο, στολισμένο με ένα σωρό μπιλιμπιδία και ψεύτικες πέτρες.

Όταν έφτασε στην 'Αντίς—Αμπέμπα, ο λοχαγός Λομπούα έγινε δεκτός σ' επίσημη άκρόασι από τον Μενελίκ και θριαμβευτικά άρχισε νά του προσφέρει ένα ένα τά δώρα του, ξεγγώνοντας του συγχρόνως τό χειρισμό του κανονιού, των όπλων, και, φυσικά και τό όργανέτο.

Ο Μενελίκ τον άκουγε στην άκρη χωρίς νά κατσουφιάζη, μή, επειδή η φιλαρία του Γάλλου λοχαγού παρατεινόταν τον διάσκεψι και τού έλε με μία λεπτή ειρωνεία:

— Λέγομαι μ' εύχαρίστησι ν' εγνώρισήν τά δώρα που μου στέλνει η κυβερνήσις σας. Δέν μου εινε καθόλου άχρηστα. Αυτό τό κανόνι θά τό στείλω σέ κανέναν έπαρχο της χώρας μου για νά ορίση μία κανονία κάθε μεσημέρι και νά ειδοποιή έτσι τους κατοίκους πώς εινε ώρα νά φάνε. Αλλά τά δίκανα θά τά δώσω σέ μαρκούδες δούλους μου, θά χαρύνω πολύ οι δυστυχείς αν άποτήσουν όπλα, έτσι κι' αν αυτά δέν παίρνουν φωτιά. Κι' αυτό τό όργανέτο θά τό χαρίσω σέ κανένα φτωχό παιδάκι της 'Αντίς—'Αμπέμπα θά γαρή χωρίς άλλο πάλι...

Και, παίρνοντας τον Γάλλο έμπιστικό που είχε μείνει κατεπληκτός, τού έδειξε τά τελευταία συστήματα κανόνια με τά όποια είχε εφοδιάσει τό στρατό του, τά τελειότατα κυνηγετικά όπλα του και τά πιάνα και τά άλλα μοναδικά όργανα που ύπήρχαν μέσα σ' άνάκτορά του.

Όταν δέ ο Γάλλος λοχαγός έφυγε απ' τήν 'Αντίς—'Αμπέμπα τον έβγαζε πλουσιώτατα δώρα.

Η δραστηριότης του Μενελίκ ήταν κάτι αφάνταστο. Όλα τά παρακολουθούσε μόνος του. Άπένειμε δικαιοσύνη στούς ύπηκόους του, —γιατί, όπως εινε γνωστό, στην 'Αβησσυνία, ανώτατος δικαστής εινε ο ίδιος ο Αυτοκράτωρ,—επέβλεπε στο χτίσιμο νέων οικοδομών με τίς όποιες στόλισε τήν πρωτεύουσά του, χάραξε δρόμους, μάθαινε τίς επιθυμίες του λαού του, φρόντιζε νά τίς ικανοποιή κ' εργαζόταν με όλες του τίς δυνάμεις για τήν πρόοδον και τον έκπολιτισμό της 'Αβησσυνίας.

Έν άλλο χαρακτηριστικό του Μενελίκ που δέν πρέπει νά ξεάχουμε νά τό αναφέρουμε ήταν η καλωσύνη του. Μία περιεργή καλωσύνη που είχε όμως και κάποια σκληρότητα, γιατί ο Μενελίκ ήξερε ότι σέ μία χώρα όπου οι άνθρωποι εινε απολύτιστοι και θεωρούν ως τή μεγαλύτερη αξία του ανθρώπου τή φυσική δύναμη, πρέπει κανείς για νά βασιλεύη νά τον φοβούνται οι ύπηκοοί του.

Σέ όλες τίς μεγάλες πολιτικές πράξεις του Μενελίκ διαφαίνεται αυτή η καλωσύνη του.

Όταν ο ύποτελής του βασιλεύς της Κάφρας έπαναστάτησε έναντιόν του, ο Μενελίκ, αφού τον ένίκησε κατά κράτος, τον αιχμαλώτισε.

Διέταξε τότε νά τον παρουσιάσουν μπροστά του. Ο αιχμάλωτος βασιλεύς ήταν βέβαιος πώς θά διέταζε νά τον αποκεφαλίσουν. Φαντάζεστε λοιπόν, πειά ήταν η έκπληξι του, όταν είδε τον Μενελίκ νά τού απλώνει μ' έγκαρδιότητα τό χέρι του και νά τού λείε με καλωσύνη.

—'Ας τά ξεγάσουμε όλα και άς γίνουμε φίλοι.

Ο Μενελίκ έδειξε και απέναντι των βασιλέων της 'Ιταλίας τήν ίδια καλωσύνη. Αμέσως με τήν θριαμβευτική του νίκη κατά των 'Ιταλών στην 'Αντουα, ο 'Αβησσυνός αυτοκράτωρ έσχασε όλο του τό μίσος έναντιόν του 'Ιταλού βασιλέως Ουμβέρτου και έλε:

— Πολεήσαμε και ο Θεός έκρινε μεταξύ μας.

Όταν δέ έπειτ' από μερικους μήνες, έμαθε ότι η βασίλισσα της 'Ιταλίας 'Ελένη ήταν έγκυος, έλε:

— Θά στείλω στη Ρώμη τέσσερους μεγάλους έλεφαντόδοντες για νά χρησιμεύσουν για πόδια στο λίκνο του νεογέννητου.

Δέν εινε γνωστόν αν ο Μενελίκ πραγματοποιήσε αυτό τό σχέδιό του, μά εκείνο που εινε γνωστό εινε ότι ο Μενελίκ δέν ήξερε νά λήη ποτέ: «Όχι!» Καθημερινώς οι ύπηκοοί του τού υπέβαλαν ένα πλήθος αιτήσεων. Ο Μενελίκ τίς έλάμβανε, τούς έφρονιζε μία γοήγηση, πατιά κ' έπειτα τίς δίπλωνε και άπαντούσε κατά κανόνα:

— Γένοιτο!

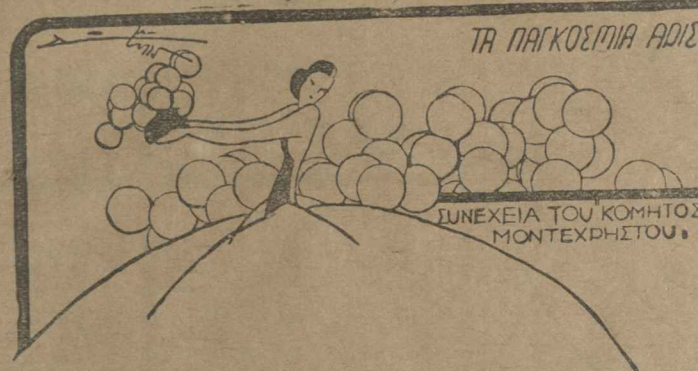
Τό βέβαιο όμως εινε ότι κατόπιν οι ύπουργοί του κ' οι επιστάται του, δυσκολευόντουσαν πολύ νά πραγματοποιήσουν όλες αυτές τίς ύποσχέσεις του Βασιλέως των Βασιλέων.

Λέγε μάλιστα σχετικάς ότι για νά μπορή νά ξεφύγη ο Μενελίκ απ' όλο αυτό τό πλήθος των ύπηκόων του, που τού έπιτούσαν διάφορες χάρες, τού έχτισαν τό ανάκτορό του 'Αντίς—'Αλάμ που ήταν λιγώτερο προστά από τό ανάκτορό της 'Αντίς—'Αμπέμπα.

Έκεί, πέρασε ο Μενελίκ τά δέκα τελευταία χρόνια της ζωής του, ήσυχος, χωρίς έθιμοτυπίες και τυπικότητες, μόνος ανάμεσα στα δέντρα και τα λουλούδια, από βάθος ενός μεγάλου δάσους, κοντά στούς μεγάλους καταρράχτες της πατρίδας του.

Ο Αυτοκράτωρ Μενελίκ

ΤΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο τρόπος της σωτηρίας των υπήρξε απλούστατος. Συνέβη το έξης, δηλαδή: Θυμούμαστε, ότι η άφιξη του Μαλδάρ, εξαφνική κι' άπροσδόκητη, προκάλεσε ζωηροτάτη συγκίνησι στα πλήθη των αιμοδιψών οπαδών του.

Όλοι, τόν ακολουθήσαν μέσα στη μεγάλη αίθουσα του φρουρίου, ή δε γεμάτη από αίματα και κομμένα ανθρώπινα κεφάλια αύλη, έρημώθηκε τελείως.

Ωστόσο, απόμειναν εκεί δυο ζωντανές υπάρξεις: Ο λοχαγός Ζολιέτ κι' ο δημοσιογράφος Γκρατιγιέ, οι οποίοι ως εκ θαύματος είχαν σωθή την τελευταία ακριβώς στιγμή!

Ο νεαρός αείωματος βρισκόταν σέ μια κατάστασι απερίγραπτης ψυχικής ναρκώσεως... Τό φρικτό θέαμα τών τόσων άποκεφαλίσων, ή μυρωδιά και τό άχνισμα τού άδικοχυμένου αίματος τών δυστυχισμένων δημοφύλων του, και — τέλος — ή άμεση προσέγγισι τού άναποφύκτου θανάτου και για τόν ίδιο τόν έαυτό του, τού είχαν ξεκουρδίσει έντελώς τά νευρία... Δίχως νά δειλιάζη όμως, αλλά με μάτια ορθάνοιχτα κι' άπλανή—και με τή σκέψι του καρφωμένη μέ λαχτάρα στη λατρευτή του μητέρα—περίμενε κι' αυτός τόν θάνατο, με τή σειρά του...

Ή ψυχική του έκμηδένισι ήταν τόσο βαθειά, κι' ή έκστασι του τόσο άπόλυτη, ώστε δέν άντελήθη καθόλου τήν άφιξη τού Μαλδάρ, τά γεγονότα πού έπακολούθησαν, και τήν έρημωσι της μοιραίας αύλης κατόπιν... Έπίσης δέν άντελήθη καθόλου τις άλλότες κινήσεις και ασπάσεις, τις όποιες άρχισε νά έκτελή τό κοκκαλιάρικο και λιγνό και λαστιχένιο κορμί τού Γκρατιγιέ, παρ' όλο πού ήταν στερεά δεμένο με οχοινιά άπάνω στόν άπαίσιο πάσσαλό του!

Ναι, ούτε στιγμή δέν έχασε ο άμίμητος Γκρατιγιέ μας, μόλις άντελήθη τήν άπροσδόκητη έρημωσι της αύλης άπ' τούς δημίους... Στωικά άπαθής ως τότε μπρός στόν φοβερό κίνδυνο τού θανάτου, ο ρεπόρτερ, μεταμορφώθηκε άμέσως σ' ένα δαιμονισμένο νευρόσπαστο πανουργίας και δραστηριότητας, μόλις έννοιωσε πώς υπήρχε μία άμυδρή έλπίδα σωτηρίας...

Κι' άμέσως, κουνώντας ρυθμικά τά χέρια του και τά πόδια του—τά δεμένα στόν πάσσαλο—προσπαθούσε νά τά απαλλάξη άπ' τά δεσμά τους, προκαλώντας τήν χαλάρωσι τών οχοινιών...

Δέν άργησε και πολύ νά τό καταφέρει αυτό. Τά δεσμά χαλάρωσαν πραγματικώς, πρῶτα γιατί οι Άραβες—στη βιάση τους άπάνω δέν τά είχαν σφιχτά στερεά, κι' ύστερα γιατί ή ελαστικότητα τού λιγνού κορμιού τού δημοσιογράφου τόν διευκόλυνε πολύ, στη σχετική αυτή προσπάθειά του.

Ελεύθερος τώρα ο Γκρατιγιέ, έστρεψε γύρω του ένα γρήγορο κι' έρευνητικό βλέμμα, κι' είδε τήν αύλη έρημωμένη άκόμη... Δέν άντανατήρισε άπ' τό άπαίσιο θέαμα τών σπαρμένων στη γή αίματοφύτων κεφαλιών... Δέν είχε καιρό νά χάνη άλλωστε... Είθε με άπερίγραπτη άνακούφισι, ότι ή αύλη ήταν έρημη, κι' ότι στόν πλαϊνό πάσσαλο βρισκόταν δεμένος—και ζωντανός άκόμη—ο Άλβέρτος Ζολιέτ.

Η Μεζιδέ αγωνιούσε βουβή και κάτωχρη...

ΤΟΥ ΑΝΕΞ. ΔΟΥΛΜΑ. ΠΑΤΡΟΣ

Άμέσως τότε, πήδησε κοντά στόν λοχαγό... Τό νά τόν άπαλλάξη άπ' τά δεσμά του, υπήρξε για τόν Γκρατιγιέ ζήτημα λίγων δευτερολέπτων... Και συγχρόνως, ένῶ ο Ζολιέτ—επιπλέον—άπ' τή βαθειά ψυχική νάρκη του—τόν κυττούσε έκστατος, ο δημοσιογράφος άρχισε νά του λή:

— Τελ οσ πάντων, λοχαγέ μου ίδού πού γλυτώσαμε τόν τρομερό κίνδυνο!... Όταν σάς φώναξα άπ' τό κελλί μου δέν πίστευα καλά—καλά ότι θά έκτελούσα τήν ύπόσχεσί μου τόσο γρήγορα!... Είχα, με τόν καιρό, άνακαλύψει ύπόνομο κι' ένα πηγάδι πλάι στό κελλί σας, και λαγάριαζα νά δραπτείσου με άπό κεί!... Ή σημερινή «άττραξιν» όμως, τήν όποια όργάνωσαν εις βάρος μας οι τρισάθλιοι Άράβηδες, έδωσε καλύτερη άψι στά δραπτευστικά σχέδιά μου, άν και παρ' λίγο νά μάς κοστίση τή ζωή...

Και φλυαρούσε διαρκώς, και χαμογελούσε διαρκώς ο ά συγκράτητος ρεπόρτερ, ένῶ ο Άλβέρτος, σάν νυσταγμένος άκόμη, σάν μεθυμένος περιωριζόταν νά τόν άκούη δίχως νά τόν διακόπτει...

— Λοιπόν πού λέτε, λοχαγέ μου, έχω με καθώς φαίνεται διαβολεμένη τύχη κι' οι δυο μας! Έξακολουθούσε νά φλυαρή ο Γκρατιγιέ, έχοντας πειά λύσει άπ' τά δεσμά του τόν Άλβέρτο και τραβώντας τον με γοργό βήμα έξω άπ' τήν πένθημη αύλη. Ποιος νά τόλεγε ποτέ, λοχαγέ μου, ότι θά ξαναάνταμώναι, δώ κάτω, ύστερα άπ' τή μικρογνώριμία εκείνη, τήν όποια είχαμε συνάψει στό Παρίσι!...

— Πού είμαι!... Τί συνέβη; τραύλισε ο Άλβέρτος, διακόπτοντας τόν φλύαρο ρεπόρτερ.

— Ω, ώ... Ίδου δυο έρωτήσεις, λοχαγέ μου, ή όποιες θέλουν καιρό για νά μωρέσω νά σας διαφωτίσω σχετικά. Πρῶτο τό παρόν πρέπει ν' άπομακρυνθώ με όλοταχώς άπό δώ πέρα, γιατί άπό στιγμή σέ στιγμή κινδυνεύουμε νά θηριοστούμε, σάν όρμα σταχτά, άπ' τά γιαταγάνια τών Άράβηδων!

Ευτυχώς για τούς δυο δραπέτες, ή φλυαρία τού Γκρατιγιέ δέν έμπόδιζε καθόλου τά πόδια τους άπ' τό νά τρέχουν... Έίχαν άπομακρυνθῆ ήδη άπ' τό επικίνδυνο σημείο, είχαν βγῆ έξω άπ' τό φρούριο, κι' είχαν σκαρφαλώσει στόν άντικρινό λοφίσκο...

— Άλλοίμονο! Θά μάς φτάσουν! ούρλιαξε εξαφνικά ο Άλβέρτος. Άκουσέ τους!... Μάς άντελήθησαν και μάς κυνηγούν!

Οι δυο δραπέτες σταμάτησαν τό σκαρφάλωμά τους, πρῶτα τήν κορυφή τού λοφίσκου, και γύρισαν τά κεφάλια τους πρῶς τά πίσω. Πραγματικά, σέ άπόστασι πεντακοσίων μέτρων μακριά, οι Άραβες έπιπαικτικά και πάμπολλοι, φάνηκαν νά καλπάζουν έναντίον τους με φωνές και σασπλάματα έξωφρενικά...

— Μάς είδαν, οι άρχαίοι περιωρίστηκαν ν' άπαντήσουν σ' ένα ό Γκρατιγιέ.

Και καθίζοντας σταυρωμένοι χάμω, πρόσθεσε πιδ σ' αυτό κα άκόμη:

— Νόμισα πώς «τήν είχα με γλυτώσει», μά γελάστηκα!... Ό,τι βρέξει λοιπόν, άς κατεβάσει!... Αυτοί κυκλώνουν τήν άσφο μας, κι' είνε αδύνατον νά τούς ξεφύγουμε!... Άς έρῶν λοιπόν νά μάς πιάσουν, όσοι σάνει και καλά θέλουν νά μάς κοφολαμιάσουν...

Ο Άλβέρτος Ζολιέτ, κατόπιν, έπληρωσε στόν ίδιον ρυθμό κι' άλλόκοτε σ' αυτό του... Τά λόγια του όμως, πρῶτα θηκαν μέσα σ' έναν εξαφνικό δαιμονισμένο άλλαγαμό, ο οποίος έξέσπασε τή στιγμή εκείνη στόν άέρα...

Κι' οι δυο δραπέτες, κυττώντας με βαθειά άπορία...

κρυά είδαν τούς διώκτες των νά στρέφουν τις καμήλες και τά άλογά τους πάλι, και νά φεύγουν όλοταχώς πρῶς τό φρούριο, ένῶ πυκνοί πυροβολισμοί δονούσαν τόν άέρα, κι' ένῶ μία όρμητική ομάδα άπό έξήντα περίπου ένόλους καβαλλάρηδες παρουσιαζόταν άπότομα στό βάθος της πεδιάδος κι' έστρωνε στό κυνήγι τούς Άραβες, με μανιώδη λύσσα...

Ή ομάδα αυτή τών καινουριοφερμένων καβαλλάρηδων, ήταν ή ομάδα τού κόμητος Μοντεχρήστου!

ΚΔ'

ΕΜΠΡΟΣ, ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΥΑΡΓΚΛΑ!

Ψηλός κι' άλύγιτος ο κόμης Μοντεχρήστος, με παγερά χέρια του τό χαλινάρι τού άλόγου του, είχε—όπως θυμούμαστε—φωνάξει στούς όπαδούς του:

— Έμπρός!... Γρήγορα για τήν Ουάργκλα!... Κι' οι άνθρώποι του, ένθουσιασμένοι άπ' τήν άποφασιστική διαταγή τού άρχηγού των, ξεκίνησαν με γοργό καλπασμό πρῶς τό όχυρό λημέρι τών φαντατικών Χουάνων...

Κάλπασαν έτσι, επί άρκετές ώρες. Άμίλητος και σκυθρωπός διαρκώς ο Μοντεχρήστος, βρισκόταν επί κεφαλής τού μικρού στρατού του. Πλάι του κάλπαζε ή Μεζιδέ, άμίλητη κι' αψηχά, Σεβόταν τή σισίπυ και τή θλίψι τού συνοδού της, και τό στόμα της ήταν σφιχτοκλεισμένο. Αυτό όμως δέν τήν διασπαστούσε και τόσο πολύ, γιατί έτσι άφινε ή ελευθερία τή σκέψι της νά προσηλώνεται στόν φυλακισμένο λατρευτό της λοχαγό Ζολιέτ...

Όταν φάνηκε έπιτέλους, στό βάθος τού όρίζοντος ή Ουάργκλα, ο Μοντεχρήστος διέταξε τούς όπαδούς του νά σταθούν. Ξεκουράστηκαν όλοι για λίγο, και τά άλογά τους—τά λαχανιασμένα κι' έθραυσμένα—βρήκαν καιρό νά βοσκήσουν λίγο στήν πενιχρή γλόη της όάσεως. Κατόπιν, ο Μοντεχρήστος μοίρασε σέ δυο τμήματα τό άπόσπασμά του.

Αναθέτοντας τή διοίκησι τού ένός τμήματος στόν Κοφολαίμη, και πέρνοντας ο ίδιος τή διοίκησι τού άλλου, διέταξε ταχυτάτη κι' όρμητική έφοδο κατά τού Άραβικού φρουρίου.

Ευτυχώς για τά σχέδια τού κόμητος, οι Χουάνοι δέν βρέθηκαν ώχυρωμένοι στήν άπόρρητη άκρόπολι τους, κατά τή στιγμή εκείνη της έπιθέσεως... Είχαν ήδη βγῆ στήν άνοιχτή πεδιάδα, μπροστά στόν αλόγγορο τού φρουρίου των, γιατί άκριβώς τή στιγμή εκείνη είχαν τρέξει νά κυνηγήσουν τούς δυο δραπέτες: Τόν λοχαγό Ζολιέτ και τόν Γκρατιγιέ!

Έτσι, ή έφοδος τού κόμητος τούς βρήκε έντελώς άπροετοιμαστούς, και σκόρπιους έξω άπ' τό φρούριό τους... Οι Χουάνοι βρέθηκαν «μεταξύ δυο πυρών»... Τό άπόσπασμα τού Μοντεχρήστου και τό άπόσπασμα τού Κοφολαίμη τούς είχαν κυκλώσει άπ' όλες τις πλευρές και τούς θέριζαν με γρήγορους πυροβολισμούς. Τούς άνάγκασαν έτσι νά τραπούν σέ άτακτη φυγή...

Πανικόβλητοι οι Χουάνοι ύποχώρησαν αφήνοντας στό πεδίο της μάχης ένα πλήθος νεκρών και τραυματιών. Υποχώρησαν όλοταχώς πρῶς τό φρούριό τους, κι' άμπαρώθηκαν σ' αυτό πρῶτα προλάβει ο Μοντεχρήστος νά τούς έμποδίσουν... Ή νύχτα, γρήγορα μετά τή δύσι τού ήλιου στά μέρη εκείνα, άρχισε πειά ν' άπλώνεται γύρω.

Σέ λίγο άνεβρασμένοι έπάνω στις έπάλξεις και στό ψηλό τεῖχος τού φρουρίου, οι Χουάνοι άρχισαν νά βρίζουν, νά βλαστημούν, και νά πυροβολούν πότε—πότε τούς όπαδούς τού Μοντεχρήστου—οι όποιοι είχαν κυκλώσει τό φρούριο άπό παντού—και πυροβολούσαν με λύσσα κατά τών Άράβων.

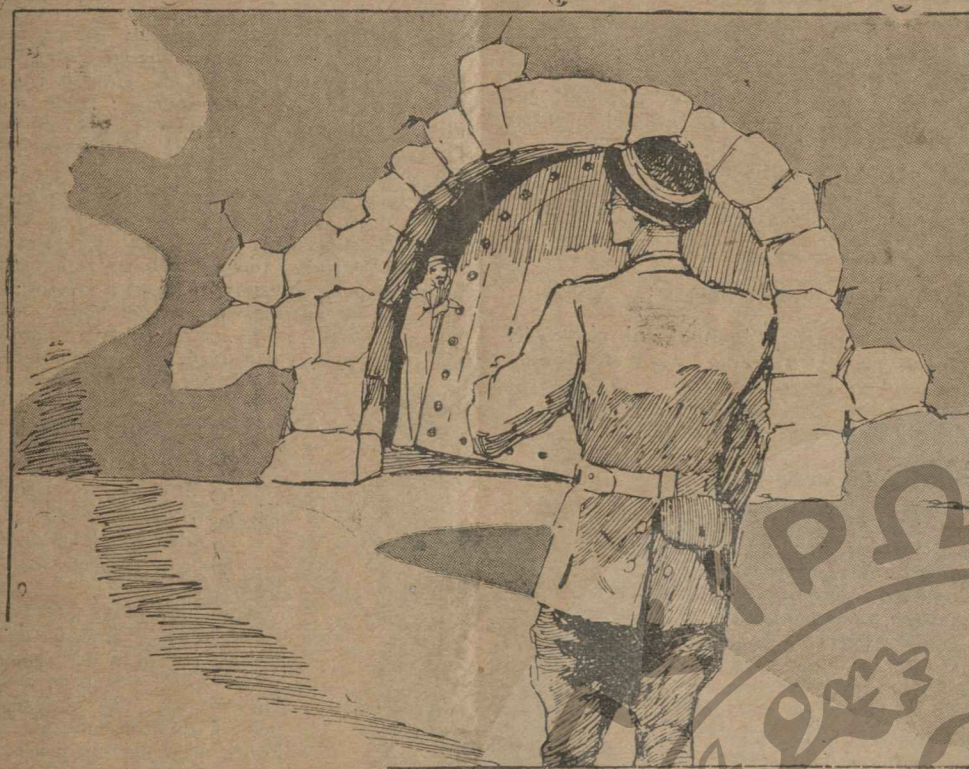
Προσπαθούσαν συγχρόνως νά βρούν ένα αδύνατο σημείο τού φρουρίου, νά κάνουν έφοδο όρμητική σ' αυτό, νά συντρί-

ψουν τούς άμυνομένους Χουάνους, και νά μπούν μέσα στό φρούριο!

Μά για τήν ώρα, φαίνόταν δυσκολώτατο αυτό στόν Μοντεχρήστο, άν όχι άκατόρθωτο... Άγωνιώτας για τήν τύχη τού παιδιού του ο κόμης δίσταζε νά διατάξη τήν τελειωτική έφοδο έναντίον τού φρουρίου της Ουάργκλας... Προτιμούσε μία έιρηνική τακτοποίησι της καταστάσεως αυτής, έναν συμβιβασμό με τόν άπαίσιο έχθρο τού Μαλδάρ, και σκεπτόταν νά τού προτείνη τεράστια χρηματικά ποσά, άρκεί νά έλευθερωνόντουσαν οι άγαπημένοι του αίχμαλτοι: Ο Έλπιδοφόρος του πρῶτα, κι' ο Άλβέρτος Ζολιέτ κατόπιν, ο γιός δηλαδή της άγαπημένης του Μερσεδές...

Ή άγωνιώδεις αυτές σκέψεις, έκαναν τόν κόμητα νά πάρη μία άπόφασι άπελπισμένη: Σφύριξε έπιταχτικά πολλές φορές, και κάλεσε γύρω τούς όπαδούς του... Παραξενισμένοι εκείνοι, ύπάκουσαν ώστόσο κι' έτρεξαν νά συσπειρωθούν γύρω του, παύοντας νά πυροβολούν και νά σχεδιάζουν έπιθεσι κατά τού μικρού φρουρίου.

Βλέποντάς τους όλους συγκεντρωμένους γύρω του και πειθαρχικούς, ο Μοντεχρήστος, σήκωσε τά μάτια του πρῶς τό σκοτεινό άντίκρου τού φρουρίου τών Χουάνων... Μία σιγαλιά παράξενη είχε άπλωθῆ εκεί έπάνω, τώρα... Πραγματικά, όρθιοι οι Χουάνοι άπάνω στό στρουγγυλό και περιφερικό τεῖχος της άκροπόλεως των, όμοιοι μέ λευκά, άχνά φαντάσματα—στό

Χωρίς δισταγμό ο Μοντεχρήστος τράβηξε κατευθείαν πρῶς τήν πύλη τού φρουρίου

άβος, μ' ένα βιαστικό κίνημα, τοποθετήθηκε μπρ σ' στόν καλοφωτισμένο άπ' τούς δαυλούς κόμητα, προφυλάγοντάς τον με τό κορμί του άπ' τούς πυροβολισμούς τών Χουάνων.

Εκείνοι όμως, δέν πυροβόλησαν... Κάτι τό έκτακτό έννοιωθαν ότι θά συμβῆ, και περίμεναν σιωπηλοί—κι' όρθιοι στις επάλξεις τού φρουρίου—νά δούν τή συνέχεια...

— Σ' ευχαριστώ για τήν αὐτοθυσία σου, φίλε μου! άπάντησε τότε ο Μοντεχρήστος, με συγκίνησι.

Και μ' ένα κίνημα άγρό τού χεριού του παραμερίζοντας τόν γενναίωψυχο Ζουάβο, προχώρησε ένα βήμα σήκωσε τό κεφάλι του ψηλά πρῶς τό φρούριο, και φώναξε στούς Χουάνους άραβικά:

— Θέλω νά δω τώρα άμέσως τόν άρχηγό σας!...

Μιά κίνησις ζωηρή παρατηρήθηκε τότε, άπάνω στά ύψη τού προμαχώνα... Και σέ λίγο, φωτισμένος έπίσης άπό άρκετά δαδιά άναμμένα ο Μαλδάρ, παρουσιάστηκε όρθιος στό τεῖχος έσκυψε λίγο πρῶς τά κάτω, και φώναξε:

— Με ζήτησες, Κόμη κι' ήρθα!... Τί έπιθυμείς;

Ο Μοντεχρήστος, στό άντίκρουσμα τού θανασίμου έχθρου του, ο όποιος κρατούσε στά χέρια του τή ζωή τού άγαπημένου του παιδιού, έγινε κίτρινος άπ' τήν ταραχή του. Συγκρατήθηκε όμως, με προσπάθεια άγρια, κι' ή φωνή του, σταθερή κι' άτρωμη άκούστηκε:

(Άκολουθεί)

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΜΑΣ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ;... - ΠΟΙΑ ΕΙΝΕ Η ΙΔΑΝΙΚΗ ΣΥΖΥΓΟΣ;...

ΝΓ'

Η δὲ ΣΟΦΙΑ ΖΩΓΡΑΦΑΚΗ (Πειραιεύς) γράφει:

«Αγαπητό «Μπουκέτο»,
Σου γράφω και γώ τη γνώμη μου γιά τόν ιδανικό σύ-
ζυγο: 'Ιδανικός σύζυγος θά εἶνε ὁ ἄνδρας ἐκεῖνος ὁ προι-
κιμένος μέ τὰ κάτωθι χαρίσματα: Νά εἶνε ὑγιής ἡθικῶς,

νά μέ ἀγαπά πολὺ και νά μοῦ εἶνε ἀφοσιωμένος. Νά ἔχη μίαν καλὴν
θέσιν ἐν τῇ κοινωνίᾳ γιά νά ζῶμε χωρίς οικονομικὰ στενοχώριες.
Ὅσο γιά ὁμορφίαν θέλω ἀπλῶς νά εἶνε συμπαθητικὸς μέ κομμοστα-
σιὰ λεβέντικη. Εὐτυχισμένος γάμος γιά μένα εἶνε ἐκεῖνος πού προέρχε-
ται ἀπὸ ἐκτίμησιν, ἀγάπην και τιμὴν ἀφοσίωσιν.

Η κ. Φ. ΜΕΓΑΛΟΚΟΝΟΜΟΥ (Θεο)νίκη μᾶς ἀπαντᾷ:

«Αγαπητό μου «Μπουκέτο»,

Ἐπὶ 9 1/2 ἔτη εἶσαι ὁ μοναδικὸς μου φίλος και γι' αὐτὸ σοῦ ἐμ-
πιστεύομαι τίς σκέψεις μου. Κατὰ τὴν γνώμην μου μόνον ἡ γυναῖκα
μπορεῖ νά κρατήσῃ τὸν σύντροφόν της σὺν ὅλῳ τῷ ὄντι.

Διότι ἐξαρτᾶται κυρίως ἀπ' αὐτὴν ἡ εὐτυχία και τῶν δύο. Ἰδανι-
κὸς σύζυγος δὲ ἐμὲ εἶνε ὁ χρυσὸς μου ἄνδρὸς ὅστις καὶ κανὲν νέφος δὲν
θά σκιάσῃ ποτὲ τὴν συνυγική μου εὐτυχία. Ζήτω ὁ ἔρως δηλαδὴ, ἀλλὰ
και ἡ μετριοφροσύνη!

Η «ΜΙΚΡΗ ΜΠΑΤΕΡΦΛΑΥ», (Αθήναι), γράφει:

«Αγαπητό μου «Μπουκέτο»,

Τὸν σύζυγόν μου τὸν θέλω νά εἶνε ψηλός, ὡραίος και εὐγενικός.
Νά μὴν εἶνε ἀπότομος, νά τοῦ ἀρέσουν τὰ ταξίδια. Ἐγώ, «Μπουκέτο»
μου, δὲν ζητῶ πολλά πράγματα ἀπὸ τὸν ιδανικὸν σύζυγον.
Ἀπὸ αὐτὰ τὰ προσόντα πού γράφω θά ταιριάξουν
οἱ χαρακτηρισμοί μας και θά ζήσουμε εὐτυχισμένοι.

Η Δὲ Νότα ΚΑΤΣΑΡΕΛΛΟΥ (Χαλάνδρι), μᾶς ἀ-
παντᾷ:

«Φίλιππο «Μπουκέτο»,

Ἐξηγήσατε ἀπὸ τὰς ἀγνωστρίας σας νά σᾶς εἰ-
ποῦν ποῖος εἶνε ιδανικὸς σύζυγος και ποῖος ὁ εὐτυχὴς γάμος.
Ἰδανικὸν σύζυγον θεωρῶ ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος θά μα-
γαπήσῃ παράφορα, και θά ἀπαιτήσῃ νά περιέλθῃ εἰς τὴν
κατοχὴν τοῦ ψυχῆ και σώματος. Τὸν θέλω νά ἔχη πολλὰ
ψυχικὰ χαρίσματα, Νά εἶνε θαλασσινός, ἀξιοπρεπής, κι'
ὄχι σαλίκας κι' ἀνεμοδούρα. Ὅσο γιά τὴν σωματικὴν
ὁμορφίαν, δὲν ἐνδιαφέρομαι. Τὶ νά τὴν κάω τὴν ὁμορ-
φίαν, ὅταν θά μέ παιδεύῃ σὰν τύραννος; Νά ἔχη ἐπίσης
τά μέσα, ὥστε νά ζῇ ἀνέτως, αὐτὸς κ' ἡ οἰκογένεια τὴν
ὁποίαν θά δημιουργήσῃ. Διότι ἡ φτώχεια κατὰ τὴν γνώ-
μην μου, δημιουργεῖ τὴν γκρίνια, τὰς καθημερινὰς φι-
λονεικίας και, καί.

Εὐτυχὴ γάμον θεωρῶ, ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος προέρχεται ἀπὸ ἀμοιβαίαν
ἀγάπην. Διότι ὅταν ὑπάρχῃ ἀμοιβαία ἀγάπη θ' ὑπάρχῃ ἀναμφιβό-
λως και πλήρης συνεννόησις.

Η δὲ ΣΟΦΙΑ (Αθήναι) ἀπαντᾷ:

Ὁ μέλλον σύζυγός μου αὐτὸς πού θ' ἀναλάβῃ νά διανύσωμεν μα-
ζὺ τὸν τῶσον ἀνάμικτον δρόμον τῆς ζωῆς, θέλω ἐν πρώτοις νά μέ ἀγα-
πά. Ναι σὰς τὸ λέγω εὐκρινῶς, θέλω πολλὴν ἀγάπην—ὄχι ψέμματα—
γιατί ἔχω τὴν γνώμην ὅτι ἐκεῖνος πού θά μέ ἀγαπά, θά κάμῃ τὸ πᾶν
διὰ νά μέ καταστήσῃ εὐτυχή.

Ὅσο δὲ διὰ τὴν ὁμορφίαν δὲν μ' ἐνδιαφέρει και τόσο. Θέλω νά
ἔχη πρὸ πάντων ὁμορφίαν ψυχῆς και πνεύματος. Ἰδανικὸς δὲ γάμος
εἶνε ἐκεῖνος πού στηρίζεται εἰς τὴν ἀμοιβαίαν ἐκτίμησιν και ἀγάπην
προσέτι δὲ και εἰς τὰς εὐχὰς τῶν γονέων τῶν δύο συζύγων.

Εἶθε τὸ δυνερόν μου νά πραγματοποιηθῇ.

Η δὲ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ Ν. μᾶς γράφει:

«Αγαπητό «Μπουκέτο»,

Ὁ μέλλον σύζυγός μου θέλω νά ἀσχολῆται εἰς τὸ σπῶρ, νά τοῦ
ἀρέσῃ ὁ κινηματογράφος, νά μὴν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τοὺς ἄλλους, νά ἔχη
εὐγενικὰ αἰσθήματα και νά εἶνε κάπως πλουσιώτερος ἀπὸ μένα.

Ἐξ ἄλλου ὁ περὶ εὐτυχὸς γάμος γιά μένα εἶνε ἐκεῖνος πού στη-
ρίζεται ἐπὶ ἀμοιβαίᾳ ἀγάπῃ και ἀφοσίωσιν.

Ἀλλὰ φεῖ! Ὅλα αὐτὰ εἶνε δυνεῖρα. Διότι ἐγὼ φρονῶ ὅτι κάθε
ιδανικὴ κ' εὐγενικὴ σκέψις ἐξηφανίσθη σήμερον και μόνος κυρίαρχος
θεὸς ἀπέμεινε τὸ χ ρ ἡ μ α!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Νέες ἀπαντήσεις.

ΜΓ'

«ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΣ» τῆς «Οἰκογενείας» μᾶς γράφει:

«Αγαπητή «Οἰκογένεια»

Διαβάζοντας τὰς ἀπαντήσεις πού στέλλουν οἱ
νέοι και νέες στὰ ἀγαπητὰ αὐτὰ ἀδελφία περιοδικὰ,
ἀπεφάσισα κι' ἐγὼ νά δώσω τὴν κατ'ἀλληλῇ ἀπάντησιν,

γι' αὐτοὺς πού γράφουν πρὸ πάντων. Ἐνόμω πάντοτε ὡς τὸ δισκο-
λότερον ἔργον τῆς ζωῆς μου τὸ γάμο, ἀλλὰ σήμερον λέγω ὅτι εἶνε δι-
κονότερον νά γίνῃ ἕαν ὅλα τὰ κορίτσια ἔχουν τίς ἰδίας ἰδέες πού ἔχουν
αὐτὰ πού γράφουν, ἐξαιρέσει πολὺ ὀλίγων. Ἀλλὰ ὅμως μήπως δὲν
ὑπάρχουν κορίτσια τὰ ὁποῖα μποροῦν νά κάμουν εὐτυχισμένο ἕαν
ἄνδρα κι' ἂς μὴν εἶνε προικισμένα μέ τὸ δῶρο τῆς ὁμορφίας, εἰς τὸ
ὁποῖο δὲ δίνω καμμιὰ σημασίαν; Πρέπει ὅμως νά ἐξετάσωμεν κατὰ βί-
θος τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸν μας και νά ἀπαντήσωμεν εὐκρινῶς: μόνον ἀπὸ
αὐτὲς πρέπει νά ζητήσωμε τὴν εὐτυχίαν ἡ νά φρονίσωμε ἐμείς νά φε-
νοῦμε ἱκανοὶ νά τὴν διατηρήσωμε; Πόσοι ἀπὸ μᾶς δὲν κάνομε σπῆ-
σιντες μᾶς τὸ βίον ὀρίστω μέ τὸς κακὰς συνηθείας πού ἔχομε και τὴν
ἐλευθερίαν και ἀσότη ζωὴν πού ἐξακολουθοῦμε νά ζοῦμε, ἐνῶ ἀπαιτοῦνται
ἀπὸ τὴν γυναῖκα μας, μέ τὸν ἐγωισμόν πού μᾶς διακρίνει, νά ἐξακολουθῇ
νά εἶνε ὑπόδειγμα συζύγου. Ἐπειτα μὴ λησμονοῦμε ὅτι ἐμείς σήμερον
ἐδώσαμε τὴν γυναῖκα τὸ θάρρος νά μᾶς λέγῃ ὅτι εἶνε ἴση μας και ὅτι
σκέλβεται μᾶς. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ αὐτοὺς πού ἀπαντοῦν γράφουν ὅτι
θέλουν τὴν γυναῖκα τὸν μέ ὅλα τὰ χαρίσματα πού μπορεῖ νά ὑπάρξῃ,
ἐξετάζουν ὅμως ἕαν και αὐτοὶ εἶνε τέλει; Πολλοὶ βεβαίως θὰ εἰπῇ
αὐτοὶ πού θὰ κατακρίνουν τὰ ὅσα γράφω ἀνωτέρω, ἀλλὰ κι' αὐτοὶ εἶναι
ἐμὲς καὶ ἐνδεῖξιν πᾶρα πάνα γιά τὸν ἐγωισμόν τους. Ἐγὼ δὲ τὸ θάρρος
ἐγὼ νά τὰ γράφω ὅλα αὐτὰ, διότι ἔχω παρακολουθήσει ἀπὸ πολὺ κοντὰ
τὰ δράματα πού δημιουργοῦνται ἀπὸ τὴν κοινωνίαν
μας. Τέλος προσθέτω ὅτι ὁ γάμος ἀπὸ ἔρως εἶνε
καλῆτερος διότι ἡ ἀγάπη ἐξουδετερώνει κάθε κατὰ
χαρακτῆρα.

Ὁ κ. ΓΕΩΡ. ΣΑΡΡΗΣ, (Αθήναι), ἀπαντᾷ ἐμ-
μέτρως:

«Αγαπητή «Οἰκογένεια»,

Εἰς τὴν ἐρώτησίν σου «ποῖα εἶνε ἡ ιδανικὴ σύ-
ζυγος» ἀπαντῶ:«Ὁ σύζυγος ἰδανικὴ θάδεῖται, γιά καμμίαν
ἀπ' ὅλα τὰ ὑπερτάτα τῆς ὁμορφίας τῆς χάρι-
τις, εὐθύς κοντὰ τὴν ὁμορφίαν μέ κόβει και μέ μέλει
θέλω λαλιὰ γλυκύτατη μιλιὰ νά σάξῃ μέλι...
Νοσταλγικὴ στήν ὁμορφίαν τῆς φωνῆς σὺν φωνῇ
στὸν ἥλιο στὸν Ἀδριανόν στὸ πράσινο χορτάρι.
Στους κάμπους στίς βουνοπλάγιες στίς ρεμματιές σὺν
καὶ φλῆν στὸν περίπατο, ὅμως ποτὲ μοναχῇ...»Κι' ἀσύνγκριτη μιὰ λάτρισσα τὸν κίχου, σὺν λουλούδι
κι' ὅταν σιμᾷ σου θ' ἀρχεῖται τὸ θέλω μέ τραγουδιᾷ...
Κι' εὐγενικὴ στούς φίλους μου σὺν κάθε ἐπισκέπτῃ...»

Σὲ μουσαφείον οὐδέποτε μοναχῇ στὸν καθρέφτη!

Καὶ φεγγιστικὴ μιὰ λάτρισσα τὸν κίχου, σὺν λουλούδι
κι' ὅταν σιμᾷ σου θ' ἀρχεῖται τὸ θέλω μέ τραγουδιᾷ...
Κι' εὐγενικὴ στούς φίλους μου σὺν κάθε ἐπισκέπτῃ...»

Σὲ μουσαφείον οὐδέποτε μοναχῇ στὸν καθρέφτη!

Καὶ φεγγιστικὴ μιὰ λάτρισσα τὸν κίχου, σὺν λουλούδι
κι' ὅταν σιμᾷ σου θ' ἀρχεῖται τὸ θέλω μέ τραγουδιᾷ...
Κι' εὐγενικὴ στούς φίλους μου σὺν κάθε ἐπισκέπτῃ...»

Σὲ μουσαφείον οὐδέποτε μοναχῇ στὸν καθρέφτη!

Καὶ φεγγιστικὴ μιὰ λάτρισσα τὸν κίχου, σὺν λουλούδι
κι' ὅταν σιμᾷ σου θ' ἀρχεῖται τὸ θέλω μέ τραγουδιᾷ...
Κι' εὐγενικὴ στούς φίλους μου σὺν κάθε ἐπισκέπτῃ...»

Σὲ μουσαφείον οὐδέποτε μοναχῇ στὸν καθρέφτη!

Καὶ φεγγιστικὴ μιὰ λάτρισσα τὸν κίχου, σὺν λουλούδι
κι' ὅταν σιμᾷ σου θ' ἀρχεῖται τὸ θέλω μέ τραγουδιᾷ...
Κι' εὐγενικὴ στούς φίλους μου σὺν κάθε ἐπισκέπτῃ...»

Σὲ μουσαφείον οὐδέποτε μοναχῇ στὸν καθρέφτη!

Καὶ φεγγιστικὴ μιὰ λάτρισσα τὸν κίχου, σὺν λουλούδι
κι' ὅταν σιμᾷ σου θ' ἀρχεῖται τὸ θέλω μέ τραγουδιᾷ...
Κι' εὐγενικὴ στούς φίλους μου σὺν κάθε ἐπισκέπτῃ...»

Σὲ μουσαφείον οὐδέποτε μοναχῇ στὸν καθρέφτη!

Καὶ φεγγιστικὴ μιὰ λάτρισσα τὸν κίχου, σὺν λουλούδι
κι' ὅταν σιμᾷ σου θ' ἀρχεῖται τὸ θέλω μέ τραγουδιᾷ...
Κι' εὐγενικὴ στούς φίλους μου σὺν κάθε ἐπισκέπτῃ...»

Σὲ μουσαφείον οὐδέποτε μοναχῇ στὸν καθρέφτη!

Καὶ φεγγιστικὴ μιὰ λάτρισσα τὸν κίχου, σὺν λουλούδι
κι' ὅταν σιμᾷ σου θ' ἀρχεῖται τὸ θέλω μέ τραγουδιᾷ...
Κι' εὐγενικὴ στούς φίλους μου σὺν κάθε ἐπισκέπτῃ...»

Σὲ μουσαφείον οὐδέποτε μοναχῇ στὸν καθρέφτη!

Καὶ φεγγιστικὴ μιὰ λάτρισσα τὸν κίχου, σὺν λουλούδι
κι' ὅταν σιμᾷ σου θ' ἀρχεῖται τὸ θέλω μέ τραγουδιᾷ...
Κι' εὐγενικὴ στούς φίλους μου σὺν κάθε ἐπισκέπτῃ...»

Σὲ μουσαφείον οὐδέποτε μοναχῇ στὸν καθρέφτη!

Καὶ φεγγιστικὴ μιὰ λάτρισσα τὸν κίχου, σὺν λουλούδι
κι' ὅταν σιμᾷ σου θ' ἀρχεῖται τὸ θέλω μέ τραγουδιᾷ...
Κι' εὐγενικὴ στούς φίλους μου σὺν κάθε ἐπισκέπτῃ...»

Σὲ μουσαφείον οὐδέποτε μοναχῇ στὸν καθρέφτη!

Καὶ φεγγιστικὴ μιὰ λάτρισσα τὸν κίχου, σὺν λουλούδι
κι' ὅταν σιμᾷ σου θ' ἀρχεῖται τὸ θέλω μέ τραγουδιᾷ...
Κι' εὐγενικὴ στούς φίλους μου σὺν κάθε ἐπισκέπτῃ...»

Σὲ μουσαφείον οὐδέποτε μοναχῇ στὸν καθρέφτη!

Καὶ φεγγιστικὴ μιὰ λάτρισσα τὸν κίχου, σὺν λουλούδι
κι' ὅταν σιμᾷ σου θ' ἀρχεῖται τὸ θέλω μέ τραγουδιᾷ...
Κι' εὐγενικὴ στούς φίλους μου σὺν κάθε ἐπισκέπτῃ...»

Σὲ μουσαφείον οὐδέποτε μοναχῇ στὸν καθρέφτη!

Καὶ φεγγιστικὴ μιὰ λάτρισσα τὸν κίχου, σὺν λουλούδι
κι' ὅταν σιμᾷ σου θ' ἀρχεῖται τὸ θέλω μέ τραγουδιᾷ...
Κι' εὐγενικὴ στούς φίλους μου σὺν κάθε ἐπισκέπτῃ...»

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΦΡΟΣΥΝΗ

ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΡΩΤΟΜΑΝΩΝ

Τι εἶνε ἐρωτομανία. Πῶς δημιουργοῦν μέ τὴ φαντασίαν τους ὁλόκληρες ἐρωτικές ἱστορίες. Τὰ ἐπικίνδυνα
ἀποτελέσματα τῆς ἐρωτομανίας. Ὁ ἔρως και τὸ ἐγκλημα τῆς Ἄννας Βαρὲν. Πῶς σκότωσε τὸν ἀγα-
πημένο της γιαντρώ. Ὁ ἐρωτομανὴς ἐμποροῦπάλληλος και ἡ ὡραία ἡθοποιὸς. Ἐνα συνταρακτικὸ
δράμα πού ἀναστατώνει τὴν Λυών. Ἡ ἐρωτικὴ ἐπιστολὴ τοῦ ἐμποροῦπάλληλου κλπ. κλπ.

ΥΟ ἐγκλήματα, πολὺ περιέργα, διεπράχθη-
σαν τελευταία στὴ Γαλλίαν. Στὴν ἀρχή, ἡ ἀ-
συντομία μολοντί συνέλαβε τοὺς δράστας
τῶν ἐγκλημάτων αὐτῶν, δὲν μπόρεσε νά ἐ-
ξακριβώσῃ και τίς ἀφορμὰς τους.

Καὶ ἀσφαλῶς θὰ ἐγκατηστήριζε τοὺς
δράστας γιὰ τρελλοὺς πού ἐγκληματίσαν,
χωρὶς νά ἔχουν καμμιὰ συναίτησιν τῆς πρά-
ξεώς των, ἂν δὲν ἀνέλαμβανε ἡ ἐπιστὴμὴ νά
διαφωτίσῃ τὸ μυστήριόν τους.

Οἱ φρενολόγοι λοιπὸν πού ἐξήτασαν τοὺς
ἐγκληματίας, ἀπεφάνθησαν ὅτι ἐπρόκειτο
περὶ «ἐρωτομανῶν».

Τι εἶνε ὁμως οἱ ἐρωτομανεῖς;

Ἀπλοῦστα, οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ νομίζουν ὅτι τοὺς ἐρωτεύεται
μιά γυναῖκα ἢ ἕνας ἄνδρας, ἀναλόγως τοῦ φύλου των, ἀνταποκρίνον-
ται κι' αὐτοὶ σὺν ἀσθένειαν αὐτὴν πού μόνο στὴν ἐρεθισμένη φαντα-
σίαν τους ὑπάρχει και δὲν ζοῦν πειὰ παρὰ γιά τὸν ἀνύπαρκτον ἐρω-
τὰ τους. Μὰ ἕνας τέτοιος ἔρως εἶνε ἐπικίνδυνος, γιατί δημιουργεῖ
ἕνα σφοδρὸν παρρηγιῆσιν και μπερδέματα. Γιατί ὅταν ὁ ἐρωτομανὴς
ἀνταποκρίνεται τὴν ἀπόλυτη ἀδιαφορίαν τοῦ προσώπου πού, ὅπως
φανταζοῦνται, τὸν ἀγαποῦσε, κυριεύεται ἀπὸ παρορμητικὸν τοῦ πάθους
του. Στὶς στιγμὰς δὲ αὐτὲς τῆς παρορμῆς, δὲν διατάζει νά διαπρήξῃ
καὶ ἐγκλημα ἀκόμα.

Ἐν αὐτὰς τὰς συνθήκας διεπράχθησαν τὰ δύο ἐγκλήματα γιά τὰ
ὁποῖα ἐκάνουμε λόγον παραπάνω.

Ἀλλ' ἂς σᾶς τὰ διηγηθῶμεν λεπτομερῶς, γιατί εἶνε πολὺ ἐν-
διαφέροντα και περιέργα.

Ἡ Ἄννα Βαρὲν, μιὰ γυναῖκα ἡλικίας
τριαντηταίων, κατοικοῦσε σὺν Μαρόκῳ
μέ τὸν σύζυγόν της, ὅπου ὁ τελευταῖος εἶχε
κάποιαν θέσιν στὴ Γαλλικὴ διοίκησιν. Ἐπειδὴ
ὁμως τὸν βαρὺ κλίμα τῆς Ἀφρικῆς εἶχε βλά-
ψῃ τὴν ὑγίειαν της, ἀναγκάστηκε νά γυρίσῃ
στὴ Γαλλίαν μέ τὰ παιδιὰ της, τὰ ὁποῖα ἔβαλε
ἐπισκερταρὰ σὲ κάποιον σχολεῖον. Συγχρόνως κ' ἡ
Ἄννα, ἐπειδὴ τὰ χρήματα πού της ἐπέστελεν ὁ
σύζυγός της δὲν ἐπαρκοῦσαν, κατόρθωσε νά
προσληφθῇ ὡς νοσοκόμος σὲ κάποιαν κλινικὴν.
Ἐκεῖ, ἡ Ἄννα ἔκαμε τὴν γνωριμίαν ἐνδὸς
διακεκριμένου ἐπιστήμονος, τοῦ δόκτορος
Ντιντιέ. Ὁ ἰατρός αὐτὸς οὐτε τὴν ἐξεχώριζε
κὼν ἀνάμεσα στὶς ἄλλες νοσοκόμας και τίς
περιόταν πάντοτε πολὺ ἀφύγα, ἂν ὄχι πολὺ
φειδῶ.

Καὶ ὅμως ἡ Ἄννα Βαρὲν ἄρχισε ἔξαφνα
νὰ φαντάζεται ὅτι ὁ δόκτωρ Ντιντιέ τὴν εἶχε
ἐρωτευθῇ τρελλὰ κι' ὅτι δὲν ἔκανε ἄλλο παρὰ
νὰ στυφοκοιτᾷ κοντὰ της! Νόμιζε ἀκόμα
πὺς ὅλη τὴν ὥραν τὴν κρυφοκίτταζε κι' ἐπειδὴ
ὁ γυνὴς περιεβόλῃσε τοὺς ἀσθενεῖς τοῦ τμή-
ματός της, φαντάστηκε πὺς τέλος ὅτι ἐπληρώσε

εἶνε διαλέξει τὴν τιμὴν αὐτὴν, γιά νά βρισκεται διαρκῶς κοντὰ της.
Ὅλ' αὐτὰ, ὅμως ἦταν φυσικὰ, ἔφτασαν γιά νά ἐρωτευθῇ τρελλὰ
ἡ ἐρωτομανὴς γυναῖκα τὸν διακεκριμένον ἐπιστήμονα, ὁ ὁποῖος
οὐτε εἶδον εἶχε ἀπὸ τίποτε.

Ἐπει' ἀπὸ λίγο καιρὸς ὅμως, ἡ φαντασία τῆς Ἄννας ἄρχισε
νὰ παίρνῃ ἄλλο δρόμο: Ἀνταμνημονεύει τὴν ἀπόλυτη ἀδιαφορίαν
τοῦ γυναικῶς, νόμιζε πὺς τὴν κοροϊδεύει, πὺς εἶχε πάψει πειὰ νά
τὴν ἀγαπᾷ και πὺς ἀγαποῦσε κάποιον ἄλλον.

Παρανοήσας τότε, ἐγκατέλειπε και τὴν κλινικὴν και τὴν θέσιν της.
Πάντως ἔμεινε σὺν Παρίσι γιά νά μὴν ἀπομακρυνθῇ ἀπ' αὐτὸν πού
ἀγαποῦσε, μολοντί οἱ γυναικῶς τὴν συμβούλευσαν νά ταξιδεύσῃ στὴ
Μαριγνιέ, γιατί τὴν ἔβλεπε ἀπὸ τὰ παιδιὰ της ἦταν λίγο ἀερωστο.
Ἐκείνη ἀνέστη και νύφη και σὲ λίγες μέρες τὸ φτωχὸν παιδάκι
της πέθανε ἀπὸ βροχοπνευμονία.

Τότε ἡ Ἄννα θεωροῦσε ὡς μόνον ὑπεύθυνον τοῦ θανάτου τοῦ παι-
δαὸς τὸν γιαντρώ, ἀφοῦ ἐξ αἰτίας του δὲν μπόρεσε νά νύφη ἀπὸ
τὸ Παρίσι. Καὶ ἄρχισε νά τὸν στέλνῃ ἐπιστολὰς γεμάτες ὕβρεις, στίς
ὁποῖας τὸν ἀπειλοῦσε ὅτι θά τοῦ ἐξήριξε βιτριόλι και θά τὸν σκό-
τωσε.

Ἐννομεταξὺ ὁ σύζυγός της σὺν Μαρόκῳ, βλέποντας ὅτι δὲν τοῦ
ἔγραφε καθόλου ἡ γυναῖκα του, νόμιζε ὅτι τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει.
Ἐπείγετο λοιπὸν νά της στέλνῃ χρήματα και σὺν τέλος ζήτησε νά
πάρῃ διαζύγιον. Τότε ἡ Ἄννα ξεθύμανε στέλνοντας νέες ἀπειλητι-
κὰς ἐπιστολὰς σὺν δόκτωρ Ντιντιέ, στίς ὁποῖες τοῦ ἔγραφε ὅτι ἐξ

αἰτίας του εἶχε χάσει τὴν ἀγάπην τοῦ συζύγου της.

Κι' ἔξαφνα τέλος, μιὰ μέρα ἔμαθε ὅτι ὁ δόκτωρ παντρευόταν.
Γότε ἀγόρασε ἕνα περίστροφο, πήγε και παραμόνευε τὸν δόκτωρα
Ντιντιέ στὴ κλινικὴν και τὴν στιγμὴν πού τὸν εἶδε νά βγαίνει ἐξο-
δεῖσσε ἀπάνω του ὅλες τίς σφαῖρας, φωνάζοντας:

— Εἰν' ἕνας προδότης! Μ' ἐγκατέλειψε!

Ὁ ἀτυχὴς ἰατρός σωρίστηκε ἀμέσως νεκρός, ἐνῶ συγχρόνως
μερικὸι πολ

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Πρὸ ἑτῶν τεσσαράκοντα. Ἕνα εὐτυχὲς γεγονός. Οἱ γάμοι τοῦ κ. Λάσκαρη καὶ τοῦ εὐχετήριον τοῦ σατυρικοῦ «Σκρίπ». Ἡ ἐξαφάνισις τοῦ ἀειμνήστου Δεληγιάν- νη. Ποῦ εἶνε ὁ κ. Πρωθυπουργός; «Παρακαλεῖται ὁ εὐρὼν κτλ. κτλ.» Ὁ ἐλλήνι- κὸς προϋπολογισμὸς καὶ ἡ προπαίδεια. Πόσα κάνουν δύο καὶ δύο. Ὁ Σουρὴς στὴ Ρωσσία. Ἐμπορίον, ποιήσεις, γουρουνία, πίτουρα κτλ. κτλ.

Ὅταν ἀνγγέλθησαν οἱ γάμοι—πρὸ τεσσαράκονταετίας. ἄλλοιμο- νον καὶ πλέον.—τοῦ κ. Νικ. Λάσκαρη, μετὰ τῆς κυρίας του, δεσποινί- δος Ἰουλίας Σταύρου, τότε τοῦ σατυρικοῦ «Σκρίπ» τοῦ ἀνγγέλειον ἐμ- μέτρως, ὡς ἑξῆς:

ΝΙΚ. ΛΑΣΚΑΡΗΣ
ΙΟΥΛΙΑ ΣΤΑΥΡΟΥ

Τὸ «Σκρίπ» μὲ ἀνθρ. γαῖνη, τὸ ταριασθὲν ζευγάρι,
ποῦ τὸ στολὶς ὁ ἔρω, ποῦ τὸ στολὶς ἡ χάρι,
καὶ μὴ εὐχὴ τοὺς στέλλει ὡς δῶρον τοὺς γαμήλιον
— ὁ βίος τῶν νῦν εἶνε, ἀδύκοπον εὐδύλλιον.

Ἡ εὐχὴ αὐτῆ τοῦ «Σκρίπ» ἐπίασε καὶ μὲ τὸ παραπάνω μάλιστα.

Ἕνα καλοκαίρι, ζεστό, σὺν τὸ ἔρετεινὸν, κατὰ τὸ 1895 ἢ 1893, ὁ τότε Πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος, Δεληγιάννης, γιὰ νὰ ἀποφύγῃ καὶ τοὺς «φίλους» καὶ τοὺς «ἀγαπητοὺς Ἀρχάδας» καὶ τὶς ζέστες, ἀπο- ταρβήχτηκε σὲ κάποια ἐξοχὴ, χωρὶς νὰ εἰπῇ, σὲ κανέναν ποῦ πηγαίνει.

Ἔτσι τὸν ἔβλεπον οἱ ἐφημερίδες, τὸν ἔβλεπον καὶ οἱ «ἡμέτεροι».

— Μωρὲ τί ἔβλεπον ὁ Δεληγιάννης;

— Ποῦ εἶνε ὁ Δεληγιάννης;

Ἀνεζητήθη παντοῦ, ἀλλὰ ποῦθεν δὲν

μποροῦσαν νὰ τὸν βροῦνε.

Τότε μὴ ἐφημερίδες ἐδημοσίευσαν τὴν

κατωτέρω ἀγγελίαν.

«Ἀποκάλυψις ὁ κ. Θεοδ. Α. Δελι- γιάννης! Παρακαλεῖται ὁ εὐρὼν νὰ τὸν φέρῃ στὰ γραφεῖα μας. Χαρακτηριστικὰ: Ὑψηλός, φαβορίται, ὀρθογώνιοι μικροὶ καὶ πολυλογία ἀκατάσχετος».

Κάποτε ὁ μακαρίτης Α. Παναγιωτί- δης, ἠρωστήθη, πὺς τοῦ φάνηκε, ὁ κατατε- θείς στὴ Βουλὴ, προϋπολογισμὸς, ὑπὸ τῆς τότε κυβερνήσεως Τρικοῦπη, κατὰ τὰ 1893.

— Τί νὰ σὰς πῶ, ἀπάντησε: Δυὸ καὶ

δυὸ κάμνουν ἐνίστε...τέσσερα!

Ὁ Σουρὴς, ἀπὸ μικρὸ παιδί, εἶχε τὴ

μανία νὰ γράφῃ στίχους.

Ὁ πατέρας τοῦ Σουρῆ, προώριζε γιὰ

ἔμπορο τὸ γιὸ τοῦ.

Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸν ἔστειλε στὴ

Ρωσσία, κοντὰ σ' ἕνα φίλο του, σιτέμπορο.

Ἐκεῖ ὅμως ὁ Σουρὴς, ἀντὶ τὰ μάθη τὸ

ἔμποριο, προσπαθοῦσε νὰ κατακτήσῃ κά-

ποια...Βέβαια!—ἀλλὰ ἡ Βέρρα,δὲν ἐγνώριζε

ἑλληνικά, ὁ Σουρὴς δὲν κατάρθανε νὰ

μάθῃ, οὐτε δυὸ λέξεις Ρωσικῆς καὶ ἐστὶ

ἡ ἐπιχειρήσις...ἐγκατελείφθη. Γιὰ νὰ πα-

ρηγορηθῇ ὁ Σουρὴς, γιὰ τὴν ἀποτυχία του

αὐτὴ ἀρχισε νὰ γλυκοκετάξῃ τὴ...μαγεύ-

ρισα τοῦ προέσταμένου του. Στὴν περιπέ-

τείᾳ του μάλιστα αὐτὴν ἀφιέρωσε καὶ ὁλόκληρον ποίημα ἀπὸ τὸ ὁ

χωρὶς ἡ ὥραια Κολέττα νὰ λάβῃ ἄλλη.

Κι' ἔφαγα ξέσπασε τὸ δράμα.

Ἕνα βράδυ ὁ Ρενὲ Τουλὲ εἶχε πᾶει στὸ κινματογράφον. Καὶ ἐ-

κεῖ διάβασε τὴν ἀκόλουθον ἀγγελίαν:

«Μετ' εὐχαριστήσεως ἀναγγέλλομεν ὅτι ἡ γοητευτικὴ καλλιτέ-

χνης Κολέττα Παρτοὺρ πρόκειται νὰ πρωταγωνιστήσῃ προσεχῶς εἰς

ἕνα νέον φιλμ μετὰ τοῦ συζύγου της, τοῦ λαμπροῦ ἡθοιοῦ κ.

Ἀνρὶ Μαρτέν».

Ὅστε λοιπὸν ἡ Κολέττα τὸν... ἀπατοῦσε! Ὅστε ἦταν παντρε-

μένη;

Αὐτὸ ἔφτασε... Ἀμέσως τὸν ἔρωτα τοῦ ἐμποροῦπαλλήλου τὸν

διαδέχτηκε ἕνα ἄγριο μῖσος, κι' ἀγόρασε ἕνα περιστροφον, ἀποφαι-

σμένους νὰ ἐκάνῃ τὴν «ἀπιστη».

Καὶ τὴν ἄλλη μέρα, βλέποντάς την στὴν πλατεία Μπελλεκουρ,

μαζὺ μὲ μερικὸς ἄλλους ἡθοιοὺς, ἔβριξε μέσ' στὸ σωρὸ ἑναν-

τίον της, ἀδιαφορῶντας ἂν θὰ πλῆγωνε κι' ἄλλους,

ὅπως καὶ συνέβη πράγματι.

Κατόπιν, ὅπως εἶδαμε, ὁ ἐρωτομανὴς ἐμποροῦπάλληλος αὐτο-

κώνησε.

ποῖον πέρνομεν τὸ κάτωθι τετράστιχο:

Μ' ἐφλὺγινεν ὁ ἔρω, καὶ στὴ κουζίνα μ' ἄφινε, νὰ μπαίνω ἑλευθέρως
τῆς ἑκατά παιρνίδα μὰ διαρκῶς τὰ χέρια της, μυρίζανε κρεμμύδια.

Μία ἡμέρα ὁ προϊστάμενος τοῦ Σουρῆ τὸν εἶχε βάλει νὰ διαγί- νουσι τοὺς χοίρους τῆς γειτονιάς, ἀπὸ τὰ πίτουρα τοῦ μαζαζοῦ, ποὺ τὰ εἶχαν ἀπλωμένα, ἔξω σὲ πεζοδρομῶ, γιὰ νὰ στεγνώσουν. Αὐτὸς ὅμως καθισμένος σ' ἕνα τσουβάλι, ἔγραφε μὴ ἀκροασιζίδα, γιὰ τὸν ἐφη- μόν μίαν γνωστὴν τοῦ δούλου. Ἔτσι βόηκαν οἱ χοῖροι εὐκαίρως καὶ μὴ πῆχανε μέσα στὴν ἀποθήκη καὶ ἔκαμαν καὶ τὰ πίτουρα τοῦ πέ- ζοδρομίου καὶ τὰ σιτηρὰ τῆς ἀποθήκης...γοῦρ νου νουμμο!

Κατόπιν αὐτοῦ ὁ προϊστάμενος τοῦ Σουρῆ ἔγραψε στὸν πατέρα του, ὅτι ὁ υἱὸς του εἶνε ἀνεπίδεκτος...ἐμπορικῆς μαθήσεως καὶ τὴν παρακαλοῦσε νὰ τὸν ἀνακαλέσῃ.

Ἔτσι ἀνεκλήθη ὁ Σουρὴς καὶ μετεγρήφῃ ἀπὸ τὴν ἐμπορικὴν φι- λολογία, ἔπειτα ὅμως ὁ καθηγητὴς Δ. μιτίλος, τοῦ διέκυψε τὴν πρόθεσιν ὅτι ἐνὸς μηνεμικοῦ κατὰ τὰς ἐξετάσεις.

Κι' ὁ Σουρὴς ἀφῆκε πλὴν ἑλ- θερος νὰ γράφῃ στίχους καὶ ἐξέδιδε λίγα χρόνια τὸν «Ρωμῆον», σὲ πρὸς φάλλο τοῦ οὐοῦ ἔγραφε:

Καὶ τὴν βράζω τὸν «Ρωμῆον», ἐν [τεσσάρων χρόνων]

τιμᾶται δὲ ὁλόκληρος, δραχμὰς τρεῖς

Καὶ τῆς Ἑλλάδος τραγοῦδον τὸ κῆ- [αὐτὸν βασιλεῖα]

ἐμμέτρως ἀεροβατῶν, περιορῶ τὴν [ἡλίου]

Καὶ ἐξέδιδε τὸν «Ρωμῆον» τρεῖς πέντε χρόνια, ὅποτε μὴ μόνον καὶ πρ- φητικῶς ἔγραφε καὶ ὁ ἴδιος:

Ὁ Φασουλὴς ὡς γέρον, βαρὺ τὸ βῆμα φέρων...

Ἐφρων γιὰ πάντα, πικραμένος ἄλλο κόσμῳ!

Καὶ ὁ Πολέμης, σὲ ἑλκυστὸν ἀπῆγγελε κατὰ τὴν κηδεῖαν τοῦ...

1919, εἶπε ὅτι τέλος τὰ ἑξῆς:

...Καὶ ὅταν ἔκωπα μόνος, κἀν [πένθιμο δέλλω]

νεκρικὰ νὰ φιλήσω, τὰ νεκρὰ σου...

ἔννοιωσα ὅλη τὴ πίκρα σὲ στήν [φιλίαν]

Θέλετε νὰ μάθετε, πόσο εἶχε ἕνα «σουπέ» στὸ ξενοδοχεῖο

«Μεγάλης Βρετανίας» στὰ 1900, δηλαδὴ πρὸ 35 ἐτῶν.

Ἐξ δραχμὰς. Καὶ «συνέκειτο» ὅπως ἔγραφε τὸ μενού, ἐν

κονομῇ, τρία πιάτα φαγητοῦ κατ' ἐκλογὴν, ρωσικὴ σαλάτα, τρεῖς

ὁπωρικά.

Ὅσο δηλαδὴ στοιχίζον σήμερα, μὴ ὀκτὶ νομᾶτες.

Νὰ καὶ τὰ φαγητὰ καὶ κατὰ μερίδα.

Τὸ ψητὸ ὄρνι, μιάμισον δραχμῇ.

Τὸ τυρὶ 50 λεπτά. Ἡ μερίδα ἡ ἐντράδες δυὸ δραχμῆς.

Ἡ φιάλη τοῦ κρασιοῦ Δεκελείας, 4 δραχμῆς.

Πόργου—Ἀμαλίας, 3 δραχμῆς.

Ἡ φιάλη τῆς μύρας τοῦ Μονάχου 3.50, Πίλονερ δρ. 3. Τὰ

κίσματα 30 λεπτά τὰ μικρὰ καὶ 60 τὰ μεγάλα, ἕνα ποτήριον παρ-

λεπτό!

Καὶ ὁ κόσμος τότε τίναντε...τὸ γινάκ του, γιὰ τὴ μεγάλη

ἀκρίβεια!

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΣ ΜΑΣ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΕΤΩΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΩΝΟΣ

(Ἐπὶ τὸ περίφημον βιβλίον τοῦ συνοδευσαντος τὸν Ὁθωνα κατὰ τὴν καθόδου του εἰς τὴν Ἑλλάδα Βαυαροῦ ἀξιωματικοῦ Χριστοφόρου Νέξερ)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΕΤΑ τὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα διηγήθηκα ἐπὶ τὸ προηγουμένον φύλλον, ἡ Βαυαρικὴ ἀντιβασιλεία ἀπεφάσισε νὰ λάβῃ δρακόντει- α μέσα καὶ νὰ ἐπιβλῇ διὰ τῆς βίας τῆς θέλησιν τῆς στοῦς Μανιάτες.

Ἐστειλε λοιπὸν σὲ Γύθειο τέσσερα τάγματα Γερμανῶν ἐθελοντῶν πού μό- λιστα τρεῖς ἡμέρες ἐκείνης εἶχαν φτάσει ἀπὸ τῆς Βυαρίας. Ὅταν ὅμως οἱ ἐθελονταὶ ἀ- πεβίβασθαι ἐκεῖ, ὁ Ἕλληνας διοικητὴς τῆς χωροφυλακῆς ἀπέτρεψε τοὺς ἀρχη- γοὺς τῶν νῦν προχωρήσων σὲ ἐσωτερι- κὸ τῆς χώρας. Τὸς παρέστησε ὅλους τοὺς κινδύνους πού θὰ συναντοῦσαν στὸν ἄ- γριον αὐτὸ τόπο, τὸν γινώσκοντα βουνὰ ἀπόκρυ- μνα, ὅπου οἱ στρατιῶτες εἰς δὲν θὰ εὕρισκαν τίποτε γιὰ νάσυντηρηθῶν, ἐνῶ οἱ Μανιά- τες θ' ἀποδεκνόνταν τοὺς ἐθελοντάς μ' αἰφνιδιστικὰς ἐπιθέσεις ἐναντίον τους.

Ἄλλα οἱ Βαυαροὶ ἀρχηγοὶ δὲν θέλησαν ν' ἀκούσουν τίς φρονίμες αὐτῶν ὑποδείξεις

τοῦ Ἑλλήνου ἀξιωματικοῦ γιατί φοβήθηκαν μήπως θεωρηθῶν

δουλοὶ καὶ ἄλκοι.

Καὶ ἀρχισαν τὴν προέλασίν τους.

Τὰ τέσσαρα ἐθελοντικά τάγματα προχώρησαν σὲ ἐσω- τερικὸ τῆς χώρας μὲ χίλιες δυὸ προφυλάξεις.

Τὴν πρώτην μέραν δὲν συνάντησαν κανένα ἀπολύτως ἐχθρό.

Βοήκαν μόνον δυὸ ἐγκαταλειμμένους πύργους, τοὺς ὁποίους ἐπιστολῶσαν. Τὴ νύκτα ἐπίσης τὴν πέρασαν ἡσυχά χωρὶς καθόλου νὰ ἐνοχληθῶν ἀπὸ τοὺς Μανιάτες.

Τὴν ἐπομένην, τὸ πρωῒ προ- χώρησαν καὶ πάλιν μὲ τὴν βε- βαιοτήτα σχεδὸν ὅτι δὲν θὰ συναντοῦσαν καὶ αὐτὴ τὴν ἡμέ- ρα καμιά ἀντίστασιν.

Ἀλλ', ὅπως θὰ δῇτε πάρα- κάτω, βῆκαν πολὺ γελασμέ- νοι. Γιατὶ μόλις ἀρχισαν νὰ προχωροῦν σὲ μίαν στενὴν ἀτρα- πὴν, δεξιῶς κι' ἀριστερὰ στὴν ὁποία ὄψονταν ψηλοὶ κι' ἀπό- κρητοι βράχοι, ἀλεπάλληλες ὀμβροβρετικὲς ἀόσμηται.

Ἀπὸ κάθε βράχου ξεπρόβα- λαν καὶ οἱ κἀντες τῶν Μανιά- τικων τουφεκιῶν χωρὶς ὥστὸ- σο νὰ φαίνεται κανεὶς ἀπ' αὐ- τοὺς.

Οἱ βράχοι ἦσαν τόσο ἀπό- κρητοι, ὥστε ἦσαν ἀδύνατον οἱ ἐθελονταὶ ν' ἀναρρι- χηθῶν σ' αὐτούς.

Ἐπ' αὐτὲς τὶς συνθήκες, οἱ Γερμανοὶ ἐθελονταὶ, ὅχι μόνον νὰ ἐπιτεθῶν δὲν μποροῦσαν, ἀλλ' οὐτε καν ν' ἀμυνθῶν!

Ἐπείτησαν λοιπὸν σὲ φυ- γῇ.

Πράγματι, ὅσοι καλὸς τοῦ ἐκπαινεμένου καὶ τοῦ ἐθελοντοῦ νὰ σώσῃ τὸν ἑαυτὸν...

Ἐννομετὰ δὲ ὅμως οἱ Μανιά- τες ἐξακολουθοῦσαν τρεῖς ὁμο- βροντῆς τοὺς κι' οἱ μισοὶ ἀπ' τοὺς Βαυαρικοὺς σκοτώθηκαν ἢ πληγώθηκαν.

Ἄν δὲ οἱ Μανιάτες τολμοῦ- σαν νὰ τοὺς καταδιώξουν δὲν θὰ ἐλάττωσαν κανεὶς ἀπ' αὐτούς.

Ἀλλὰ, ὅπως ἔβλεπον, οἱ Μανιά- τες δὲν συνηθίζουν νὰ πολε- λῶν ἐκ τοῦ συστάδην.

Ἐπὶ ἀπέτυχε καὶ ἡ δευτέρη ἀπὸ ἐκστρατείας κατὰ τῶν Μα- νιάτων, πράγμα πού τοὺς ἐκα- νά...

νὲ ἀκόμα πὺθ θρασεῖς. Τότε ἡ Ἀντιβασιλεία ἀπεφάσισε ν' ἀποκλείσει τὴν Μινὴ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς Μεσσηνίας γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ τοὺς Μανιάτες σὲς ληστρικὰς ἐπιδρομὰς πού ἐνε- ργοῦσαν ἐκεῖ. Τὸ ἔργο αὐτὸ ἀνετέθη σὲ στρατηγὸν Σμάλτε, γινναῖο ἀξιωματικὸ τῆς σχολῆς τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος. Τὸ σῶμα τοῦ στρατηγοῦ Σμάλτε ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἑξή χιλιάδες ἀνδρας, μετὰ δὲ τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ σώματος αὐτοῦ ἡ- μουν κ' ἐγώ.

Τὴν στρατιὰ τοῦ Σμάλτε τὴν ἀποτελοῦσαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖ- στον ἐθελονταί, μερικά τάγματα τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ, ἕνα τμήμα ἐφίππου χωροφυλακῆς καὶ δυὸ πυροβολαρχίαι, ἡ ὁποῖα μετεφέροντο ἐπὶ ἡμῶν.

Ἐπειδὴ οἱ Μανιάτες φιλονικοῦσαν μετὰ τοὺς γιὰ ζητή- ματα ἀρχηγίας, ἡ πρώτη φροντίδα τοῦ στρατηγοῦ Σμάλτε, μὲ τις φτάσαμε στὰ σύνορα Μίνης καὶ Μεσσηνίας, ἦταν νὰ προσεταιρισθῇ τοὺς δυσσχεστῆμένους ἀπ' αὐτούς, θέλοντας ἔτσι νὰ τοὺς διαίρῃ. Πράγματι δὲ κατ' ὁρμὴν ἀπὸ τὴν πώ- τη κιόλας ἡμέρα νὰ πάσῃ μὲ τὸ μέρος του, τὸν ὀπλαρχηγὸν Κατσακοῦ μὲ πεντακόσιους ἀνδρας, οἱ ὁποῖοι ἐνώθησαν μὲ τὸ σῶμα μας.

Ἐνισχυμένοι μὲ τὴ δύναμι αὐτῇ, κατασκηνώσαμε τὴν πρῶ- τη νύκτα σ' ἕνα ὄροπέδιο. Ἀνάψαμε φωτιά, γευματίσαμε πρό- χειρα κ' ἔπειτα ἐξυπνημένοι καθὼς ἤμασταν ἀπὸ τὴν πορεία τῆς ἡμέρας, κοιμηθήκαμε.

Δὲν διατρέχαμε κανένα φόβο, αἰφνιδιστικῆς ἐπιθέσεως, γιατί τὸ ὄροπέδιο πού βρισκόμασταν ἦν κυριολεκτικῶς ἀ- πρόσβλητο ἀπὸ τρεῖς πλευρὰς του. Στὴν τετάρτη, ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ μποροῦσε ν' ἀνέβῃ κανεὶς, εἶχαν τοποθετηθῇ πολυ- ἀριθμοὶ σκοποὶ κ' ἐπιπλέον ἕνα μεγάλο φαράγγι τὴν χωρὶς ἀπὸ τὸ ἀνέναντι βουνό.

Ἐτσι πέρασε ἡ πρώτη νύκτα, χωρὶς νὰ σημειωθῇ καμμιὰ ὑποπτικὴ κίνησις γύρω ἀπ' τὸ στρατόπεδόν μας.

Ἀλλὰ μόλις ἐξημέρωσε, ὁ ἀρχηγὸς τῶν Μανιάτων Κατσα- κοῦ παρουσιάστηκε σὲ στρα- τηρὸ Σ. Ἄλτε καὶ τοῦ ἀνακοί- νωσε ὅτι οἱ ἀνθρώποι τοῦ εἶ- χαν ἀντιληφθῇ ὅτι οἱ κινήσεις σὲ ἀντικρινὸ βουνό κ' ὅτι κα- τὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἐπρό- κειτο περί Μανιάτων, οἱ ὁποῖοι ὀφειλόντουσαν σ' αὐτό.

Ἀμέσως ὁ Σμάλτε ἔστειλε μερικὸς ἀξιωματικούς γιὰ νὰ ἐξακριβώσουν περὶ τίνος ἐπρό- κειτο. Μὲ τὸ σκάσιμο τοῦ ἡ- λίου οἱ ἀξιωματικοὶ αὐτοὶ πέρασαν τὸ φαράγγι κι' εἶδαν ὅτι πράγματι οἱ Μανιάτες εἶ- χαν ταμπουρωθῇ πίσω ἀπὸ πρὸχειρα ὀχυρώματα πού τὰ εἶχαν φτιάξῃ μὲ μεγάλας πέ- τρες τῆς νύκτας. Μὰ πρὶν γυρ- σουν πίσω οἱ Μανιάτες τοὺς εἶδαν κ' ἐπείτη ἐναντίον τους μερικὲς βόμβες, ἡ ὁποῖα ἐξα- σαν κοντὰ τους χωρὶς εὐτυχῶς νὰ χτυπήσουν κανέναν ἀπ' αὐτούς.

Μὰ πρὶν νὰ συνέλθουν ἀπὸ τὴν πρώτην τοὺς ἐκπληρῇ οἱ ἀ- ξιωματικοὶ, δευτέρη ὁμοβρο- ντὰ ἀπὸ σφαῖρας καὶ βόμβες ρίχτηκε ἐναντίον τους, ἀλλὰ καὶ πάλιν χωρὶς ἀποτελέσματα.

Τότε οἱ Βαυαροὶ ἀξιωματι- κοὶ γύρισαν πίσω κι' ἀνέφεραν σὲ στρατηγὸν Σμάλτε τί εἶχε συμβῇ. Ἀμέσως ὁ Σμάλτε διέ- ταξε νὰ στηθῶν σὲ πυροβο- λαρχίαι καὶ νὰ ἀρχίσουν ζωηρότατο πῦρ κατὰ τὸν ὀμ- ρωμάτων τῶν Μανιάτων.

Ἀλλὰ τὸ ἀποτελέσματά ἦσαν ἀσήμαντα, γιατί τὰ κανόνια μας ἦσαν πολὺ μικρὰ ὀπλῆς. Ἀκολοῦθε!

Ἡ Βασίλισσα Ἀμαλία (Εἰκὼν Βαυαροῦ ζωγράφου)

Η ΔΑΝΤΕΛΛΑ

Ν και ήμουν προσκαλεσμένος στο γάμο της Μικαέλλας. Άραγκουέθ και το Βερνάρδο ντε Μενέζες, δεν μπόρεσα να παρακολουθήσω την τελετή, ή οποία έγινε στις 10 το βράδυ στο μέγαρο των γονέων της νύφης. Γι' αυτό ήταν μεγάλη ή έκπληξή μου, όταν έμαθα την άλλη μέρα το πρωί με προσδόκητη είδηση: μπροστά στο βωμό, όταν ο άρχιεπίσκοπος ρώτησε τη μελλοντική αν θέλει το Βερνάρδο για σύζυγό της, εκείνη απάντησε με ένα ΟΧΙ πολύ καθαρό και πολύ κατηγορηματικό. 'Ο Ιερώνυμος, κατ'επίσημον, έπαινε την ερώτησή του, μά κι' αυτή τη φορά ή απάντησή ήταν αρνητική.

Ο φτωχός γαμπρός, αφού έπί ένα τέταρτο βρέθηκε έτσι στην πιο γελοία θέση του κόσμου, αναγκάστηκε ν' αποσυρθεί. 'Όλοι οι παριστάμενοι τον έμυμήθησαν και ο γάμος ματαιώθηκε οριστικά.

Η σκηνή αυτή διαδραματίστηκε μέσα σ' ένα άριστοκρατικό σαλόνι γεμάτο απ' τον πιο εκλεκτό κόσμο, ανάμεσα σε λαμπρινές κυρίες, γεμάτες μαργαριτάρια και διαμάντια, και κυρίως με φράκα γεμάτων σταυρούς και παράσημα.

Έπαιθα με τη φαντασία μου, το τί επακολούθησε κατόπιν. Έβλεπα το γαμπρό ν' αναπηδάει πληγωμένος στην αξιοπρέπεία του, τη μητέρα της νύφης να τρέχει κοντά στην κόρη της, σαν να θάλε να την προστατεύσει, τη σαστιμάρα του άρχιεπισκόπου, τη συγκίνηση των προσκαλεσμένων, οι όποιοι χωρίς άλλο θ' αναγορεύονταν μεταξύ τους: «Μά τι συμβαίνει λοιπόν;... Τι είναι;... Τι έπαθε ή νύφη;... Είπε όχι;... Δεν είναι δυνατόν!... Μά είναι βέβαιο;... Τι ιστορία!...»

Όλ' αυτά, για την άριστοκρατία, αποτελούν ένα τρομερό δράμα. Μά στην περίπτωση της Μικαέλλας το δράμα συνοδεύεται κι' από ένα αίνιγμα, γιατί κανείς δεν κατάφερε να μάθει την πραγματική ατρία της άνοήσις της:

Η Μικαέλα περιριζόταν ν' απαντή σέ όσους τη ρωτούσαν, ότι είχε αλλάξει γνώμη, ότι ήταν ελεύθερη να κάνει ό,τι θέλει και ότι είχε το δικαίωμα να διαλέξει τον έαυτόν της, συμφωνά με το κέφι της, έτος και μπροστά στο βωμό.

Οι φίλοι της οικογενείας του κακού έσπασαν το κεφάλι τους για να λύσουν το μυστήριο, κάνοντας σχετικώς τις πιο άπίθανες υποθέσεις. Κι' όμως ήταν αναμφισβήτητο ότι ως τη στιγμή της άνοής όλος ο κόσμος έβλεπε τους δύο μνηστήρες: πολύ έρωτευμένους τον ένα με τον άλλο. Οι φίλες της νύφης που είχαν μαζί στην κόρη της, λίγες στιγμές μετά το σκάνδαλο, για να θαυμάσουν την ώραία της τουαλέτας, διηγούνταν πως την είχαν βρή τηρελή από τη χαρά της και τόσο ένθουσιασμένη, ώστε, όπως έλεγε, δεν θάλλαζε τη θέσι της, μ' ένα δόλο-ηερο βασίλειο. Αυτά τα γεγονότα έκαναν ακόμα πιο σκοτεινό το αίνιγμα που, έπί πολύ καιρό, αποτελούσε το μοναδικό θέμα συζητήσεως στα σκόνια της Μαδρίτης.

Τρία χρόνια αργότερα, όταν όλοι πειά είχαν ξεχάσει αυτό το γεγονός, συνάντησα τη Μικαέλα σε μία λουτρόπολη, όπου είχε ρθη μαζί με τη μητέρα της. Γνωρίζοματε και πριν, μά ή διαμονή μας στο ίδιο ξενοδοχείο, συνετέλεσε ώστε σε λίγο καιρό να γίνουμε άχώριστες φίλες. Κ' ένα βράδυ που είχαμε βγή μαζί περίπατο μου άνοιξε την καρδιά της, και μου φάνερωσε το μυστικό της. Μου έπείρε με μάλιστα να το αποκαλύψω κι' στους άλλους, γιατί ήταν βέβαιη πως δεν θα πίστευε κανείς την τόσο άληξη της.

— Ήταν, μου είπε, το πιο άπλο πράγμα του κόσμου. Οι άνθρωποι προσπαθούν πάντα να βρουν στα γεγονότα άφορμές σπουδαίες και βαθιές, χωρίς να προσέχουν ότι ή μοίρα μας εξορίζεται συχνά απ' τα πιο άσημαντα πράγματα.

— Άκούστε λοιπόν τι συνέβη με μένα. Αναρωτιέμαι μάλιστα πώς δεν το άγγελή-φθη κανείς αυτό, αφού έγινε μπροστά στα μάτια όλων.

— Θα θυμάστε ότι ο γάμος μου με το Βερνάρδο ντε Μενέζες παρουσίαζε όλες τις έγγυσεις μιας μελλοντικής ευτυχίας. Έκτός αυτού, όποιοι-ότι ο μνηστήρ μου μου άρεσε πολύ, περισσότερο από όλους τους άν-

Είδα ένα κομμάτι της ύπεροχης δαντέλλας να κρέμεται ξεσχισμένο!...

δρες που είχα γνωρίσει ως τότε. Το μόνο σημείο που μ' άνηκε ήταν ότι δεν μπορούσα να μελετήσω τον χαρακτήρα του. Μπορούσαν πώς ήταν βίαιος, μά έγω τον έβλεπα πάντοτε ευγενικό και τρυφερό. Αυτό όμως με τρώμαζε γιατί φοβόμουν μήπως ή ήσαν προσποιήσι κάτω απ' την όποια ήθελε να κρύψει ένα χαρακτήρα δύστροπο κι' άποτομο... Καταριόμουν χίλιες φορές τους παρρησιαστές που επιβάλλει ή κοινωνία στις νέες γυναίκες, ή όποιες δεν μπόρ να παρακολουθήσουν βήμα προς βήμα τους μνηστήρες τους να ρίξουν τη ζωή τους και να συγκεντρώσουν πληροφορίες άφρονες δοκιμασίες. Μά τίποτε. Η συμπεριφορά του ήταν τόσο γρή, ώστε άρχισα να πιστεύω ότι μπορούσα να του έμπιστευθώ ό,ς φόβο τη ζωή μου και την ευτυχία μου.

Έφθασε τέλος ή μέρα του γάμου. Παρ' όλη την φουριά μου, καθώς φορούσα το λευκό μου φόρεμα, δεν μπόρεσα παρά να μάσω την ύπεροχη δαντέλλα που το στόνιζε—δωρο του μνηστήρα. Ήταν μία παλιά και ξαιρετική πολυτιμή δαντέλλα των Βερνάρδων, μισού μέτρου, με τέλεια σχέδια, θαυμάσια διατηρημένη. Βερνάρδος όταν μου την πρόσφερε, είχε έπιτείνει πολύ, τονίζοντας την άξία της, πράγμα που μ' έξευενίσε λίγο, γιατί όσο και αν μουσε αυτή τη δαντέλλα ο μνηστήρ μου, έπρεπε να καταλάβω ότι ήταν και μεγάλο δωρο για μένα.

— Ήμουν γεμάτη απ' αυτές τις ιδέες και τις όνειροπολήσεις, έφθασα στο σαλόνι, όπου με περίμενε ο μνηστήρ μου. Μά έρεχα, με την καρδιά μου ξεχειλιμένη από χαρά, να τον γιορτάζω για μία φορά ακόμα πριν γίνει δική του για πάντα, ή δαντέλλα στήκε στην πόρτα.

— Τότε καθώς έκανα μία κίνηση για να τρυφήσω, άκουσα ξεχωριστό έκεινο ήχο που κάνει ένα φράσμα, όταν σχίζεται και χρονοειδώς είδα ένα κομμάτι της ύπεροχης δαντέλλας να κρέμεται σχισμένο.

— Μά είδα και κάτι άλλο ακόμα. Είδα το πρόσωπο του Βερνάρδου να συσπάται, παραμορφωμένο απ' τον πιο έρωτο θυμό, τις πτυχές του να διαστέλλονται, τα μάτια του να πετούν άστραπές, το στήθος να μισανόιγη έκεινο να μ' έπιπλήσει με βροίση ίσως.

— Συγκρατήθηκε όμως γιατί είδα ήσαν και άλλοι άνθρωποι μπροστά σ' αυτή τη φευγαλέα στιγμή, έτος έτος ξεσκίστηκε για μένα και είδα την φουριά γυνική.

— Αναγκάστηκε να σιωπά. Ένας νυφικός πέπλος μου έκρυψε την όψη, άπογοήτευσι που έωγραφίζονταν σ' ένα κτηριστίνα μου. Μέσ' στην καρδιά μου κάτι είχε καταρρεύσει και σιωπώτανε σε συντριμμάτια. Η χαρά που είχα μπεινόντας στο σαλόνι, είχε μεταβληθεί τώρα σε μία βαθειά φρίκη. Μόλις ο Βερνάρδος είχε πάρει τη συνηθισμένη φραση, έγω έβλεπα το πρόσωπό του να το από την όργη και σκληρότητα, να άγανακτίζει που είχα δει προσηγορικά αυτό.

— Ένας άπεραντος πόνος με είχε πείσει και κατάλαβα ότι δεν μπορούσα παραδώσω τη ζωή μου σ' ένα τέτοιο πο... Θα την θυσίαζα...

— Όσο προχώρησα προς το πλάι στο Βερνάρδο, γονάτισα κι' έπαισα τον πόνο μου. Μά όταν πάλι ήμουν στην όψη, άν θέλω το Βερνάρδο να ζυγό μου, ή άλήθεια έφανε απ' το μου όρημητική, άσυγκράτητη...

— Απάντησα: «Όχι... Αυτό το έλεος, είπα χωρίς να το θέλω... Το έλεος έαυτο μου μόνο, μά μπόρεσε να έσος να το άνοση...»

— Και γιατί δεν άποκαλύψατε κανένα την άφορη που σας έκανε να ταιώσετε το γάμο σας; ρώτησα.

— Γιατί ήταν πολύ άλη και πολύ στέυη ότι είπα το «όχι», γιατί ήμουν άφορμές μεγάλες και σπουδαίες...

EMILIA P. BAZAN

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΤΗΣ ΑΜΦΙΒΟΛΙΑΣ

ΝΑΣ φίλος μου, ο Βαλεντίνος, μου έλεγε τις προάλλες:

— Κανένας άνθρωπος δεν ύποφέρει όσο έγω. Πάω, έρχομαι, γελάω, διηγούμαι έδοθυμες ιστορίες, θαυμάζω την Γκρέτα Γκάρμπο, διαβάζω γοητευμένους τα ποιήματα του Βαλερύ, χειροκροτώ τα πόδια της Μιστεγκέ, πίνω ένα σωρό κοκτέιλς, συμπεριφέρομαι τέλος σαν παρισινός, άποφασισμένος να μ' ή αφήσει να του ξεφύγει καμιά χαρά και έμφανίζομαι στους άλλους σαν ένας άνθρωπος ευτυχισμένος. Μά αυτό

τι τελευταίο είναι μία όφθαλμαπάτη, γιατί στην πραγματικότητα σκάω από τον πόνο και τη λύσσα. Μία έχιδνα γεννοβόλησε μέσ' στην καρδιά μου και τ' άμικρά της τη δαγκώνουν. Γιατί όμως ύποφέρω; Έ! έμφοια, έ! ατρία μιας γυναίκας. Από τη γυναίκα προέχειται κάθε έπιπια και κάθε δυστυχία. Σας χαιρετώ, Έδες και Μαριές, τρομερές και κατωχρόνες! Σας χρωστάω τη δυστυχία. Κ' ή δυστυχία ή δική μου είναι ακόμα πιο φριχτή, γιατί ή άφορη της είναι άμφιβολία, άβέβαιη, δεν ήπηρε ποτέ ίσως. Πολύ πιθανόν να ύποφέρω χωρίς λόγο και να είμαι ίσως στην πραγματικότητα ο πιο ευτυχής θνητός! Αυτή ή άναγξή όμως μεγάλων άκόμα περισσότερο το μαρτύριό μου. Δεν με καταλαβαίνεις; Άκου λοιπόν. Σου διηγήθηκα άρκετες ευθυμες ιστορίες κι' έτσι έχω το δικαίωμα να σου διηγηθώ και μία θλιβερή. Άκου λοιπόν.

— Άκούω, το έλεπα.

— Και ο Βαλεντίνος άρχισε να μου διηγείται τα έξης:

— Τη Μισελίνα τη γνώρισα έδω και τέσσερα χρόνια σε μία λουτρόπολη. Για πρώτη φορά την είδα την ώρα που κατέβαινε να πάρη το μπάνιο της. Το πλαστικό κομμάτι της, το γλυκό της πρόσωπο, τα μαύλα της μάτια με γοήτευσαν από την πρώτη στιγμή. Στάθηκα και την κούταξα σαστισμένος. Γύρισε και με κούταξε κι' αυτή. Έ, αυτό ήταν όλο. Η ματιάς μας διασταυρώθηκαν κι' από τη στιγμή εκείνη συνεσηθήκαμε τόσο καλά, ώστε όταν ξεχωρίσαμε μαζί στο Παρίσι, έπειτ' από δεκατέτα μέρες, άποτελούσαμε το πιο ευτυχισμένο ζευγάρι του κόσμου.

— Τρία χρόνια βάσταξε αυτή ή ευτυχία. Πρώτος χρόνο άρωσίστηκα. Τα χέρια μου και τα πόδια μου πιάστηκαν από αρρωματισμούς, δεν ήπηρε βέβαια κανένας σοβαρός κίνδυνος, μά οι πόνοι μου ήσαν τρομεροί. Έμενα άκίνητος στο κρεβάτι μου, άλόγιστος, φοβισμένος με πανία και σαστισμένος, ξεφώνιζα κι' άναστενάαζα άβήματα από τα συμπτώματα του πόνου.

— Έπειτα με μία μοίμα που τραγουδία! Μά δεν φανόμουν καθόλου γελοίος στη Μισελίνα, τόσο μ' άγαπούσε. Ό,τε ή άνοση των μαλακτικών μεσ' στα όποια μούσασε τα χέρια της για να μ' ένδυσον ή να τα πιά, ούτε ή άηδία των καταπασμάτων, ούτε ή άγρία που έκανε σε κάθε στιγμή να μου άνασκήνι τη κεφαλή και να μ' άλλάξει τα μαξιλάρια, ούτε το τάπημα—γιατί ήσαν ύποχρεωμένη να μου δίνη τα φτηνά μου, έπειδή τα χέρια μου ήσαν από τον παρλιτισμό—ούτε τ' άτελειωτα βήλα που μου διάβαζε για να με διαλαλή, ούτε ο έπνος που έκανε ντυμένη στον καπνέ και που κάθε τόσο τον διέπνευε για να μου δώση το ναρκωτικό, το οποίο μου είχε όρίσει ο γιατρός,—τίποτε, δεν άηδίαζε την άγαπημένη μου Μισελίνα. Με λάτρευε, άν και ήμουν δύστροπος, άποκρουστικός, άσχημος. Με λάτρεσε όσο καμιά γυναίκα δεν με είχε ά-

— Αυτό που συμπλήρωνε τη χαρά που άπορούσα να νοιώθω ανάμεσα στους πό- νους μου, ήταν ότι, κοντά σ' αυτή την άσχημη φίλη, είχα κι' ένα φίλο. Κι' ο φίλος μου αυτός ήσαν γιατρός, ο Ζωρζ, που έβλεπε, ο Ζωρζ δεν περιριζόταν από την άφορη μου. Ο νεαρός κι' έδυόςος φίλος σ' έπιστήμον, ένοιωθε για μένα έρωτος άδελφού. Δεν του έφτανε να έ-

Την είδα την ώρα που κατέβαινε να πάρη το μπάνιο της.

ται στο σπίτι μου δυό και τρεις φορές την ήμερα. Και το βράδυ, όταν τελείωνε τις έπισκέψεις του, έρχόταν και καθόταν, κοντά στο κρεβάτι μου, πλάι στη Μισελίνα. Κι' αυτός άνσκήωνε το κεφάλι μου κι' άλλαζε τα μαξιλάρια μου. Κι' αυτός δοκίμαζε τα μαλακτικά μου. Συχνά ένώ ή Μισελίνα κρατούσε το πιάτο με τη σούπα μου, ο Ζωρζ έβαζε άφρά τις κουταλιές στο στόμα μου, αφού τις φουσίσε προηγουμένως. Και πολλές φορές, με το φόβο μή μου έρθη καμιά κρίσις, πέρασε όλη του τη νύχτα, κοντά στο κρεβάτι μου, σε μία πολυθρόνα.

— Χαϊδεμένος έτσι φοβόμουν μήπως έξακολουθούσα να προσποιούμαι τον άρρωστο, όταν θά γινόμουν κι' ά, για να δοκιμάζω άκόμα τη χαρά που ένοιωθα, βλέποντας να μ' άγαπούν και να με χαϊδεύουν δυό φίλοι καλοί κι' άγαπημένοι.

Μία νύχτα, άνοιξα τα μάτια μου άποτομα, παρ' όλο το ναρκωτικό που είχα πάρει, σαν κάποιος να με είχε σκονιτήσει. Και είδα στη πολυθρόνα τη Μισελίνα και τον Ζωρζ άγκυλισμένους σφιχτά, να φιλιούνται παράφορα.

Νά πηδήξω! Νά ριχτώ άπάνω τους! Νά τους πνίξω με τα δυό μου χέρια, μέσα στο φίλημά τους! Άλλοίμονο! αυτό ήταν άδύνατο. Το βάρος των πιασμένων χεριών και ποδιών μου με κρατούσε κάρφωμένο στο κρεβάτι μου. Ήμους όμοιος με το στρατιώτη του σονέτου του Μπωντελαίρ «που πεθαίνει άσάλευτος μέσα σ' άπεραντες προσόψεις». Μου ήταν άδύνατο να σηκώσω καν το χέρι μου ή να σπείρω τη γροθιά μου για να κάνω μία άπειλητική κίνηση! Ήταν τρομερό!

Νά τους βρίσω, να τους φτύσω κατάμουτρα την άηδία της προσόψας τους, ούτε κι' αυτό μπορούσα να το κάνω.

— Η φωνή δεν έβγαίνει—ούτε καν μία κραυγή, ούτε καν ένας ρόγχος—από το λαρυγγί μου, που τώπινγε ή φριχτή και ή όργη.

— Έμενα άσάλευτος, άμύλητος, άνίκανος για το παραμικρό.

Μονάχα το κεφάλι μου σάλευε και στριφογύριζε έπάνω στον τεταμένο λαιμό μου, με τα μάτια διασταλμένα από όδυνή και φρίκη. Θάμωιας σίγουρα με φριχτό κεφάλι χελώνας που στριφογυρίζει έξω από το καβούκι του.

Και κάτω από το μανιασμένο βλέμμα μου που καθώς έβγαινε απ' τα μάτια μου, μου έκαψε τα βλέφαρα, έκεινοι έξακολουθούσαν ναγκυλιάζονται τρελά, παράφορα. Το έβλεπα και τους άκουα, βασανισμένους από την πιο φριχτή μανία που ένοιωπα ποτέ άνθρωπος, ως τη στιγμή που ή έπίδρασι του ναρκωτικού άνάγκασε τα μάτια μου να έξαγκλείσουν και μου θανάγειρε το κεφάλι στο μαξιλάρι μου...

Την άλλη μέρα... Έξακολουθούσε ο Βαλεντίνος με κάποιο δισταγμό.

— Την άλλη μέρα, τον συμπλήρωσα γώ, θά φωνάζες σίγουρα τους ύπηρετες σου κι' θά τους είπες να πετάξουν έξω απ' το κομμάτι σου τη φίλη σου και το φίλο σου.

— Όχι.

— Τους κράτησες λοιπόν;

— Ναι, και τους κρατάω άκόμα και δεν θά τους διώξω ποτέ! Γιατί σ' άλήθεια τίποτε δεν μου άποδεικνύει ότι ήσαν πραγματικά ένοχοι.

— Ναι, τίποτε δεν το άποδεικνύει αυτό! Είδα βέβαια την άπιστία τους, αυτό έμε βέβαια, μ' αυτό που είδα, όφισατο τάχα στην πνευματικότητα. Υπάρχουν, έτσι, παρασιτιστές. Και τα ναρκωτικά έχουν παρασιτικά άποσπασματα, θολώνουν το βλέμμα, παραμορφώνουν τα αντίκείμενα. Έχετε καπνίσει ποτέ σου όποιο ή χασίς; Έπειτα το βράδυ θυμάμαι είχα πάρει έφρά όλη κουταλιές χλωράλη. Κι' ο Ζωρζ φοβόταν πως θα περνούσα άσχημη νύχτα. Έπια ίσως όλη μια τρομερή όφθαλμαπάτη! Πάντως, αυτή ή ύπόθεσις δεν είχε άνοση και κάθε άμφιβολία έπιτρέπεται. Μπορούσα να καταδικάσω, χωρίς άλλη άποδείξη, έκτός απ' αυτή που μου έδιναν τα θαυμάσια μάτια μου, την τόσο τρυφερή Μισελίνα και τον τόσο άγαθο Ζωρζ; Όχι. Και να πού τώρα ένα χρόνο ή ζωή μου κρύβει έρωτη, άγάπη, σ' έκείνη που με λάτρευε όλοένα και πιο πολύ και σ' έκείνον που μου λέγεται (Η συνέχεια εις την σελίδα 1923)

Η Σελήνη της Γυναίκας

Η ΜΟΔΑ

Η εὐθυμία ντά

Εφθασε ο καιρός που θα ιδούμε να φορούνται πολύ σκοτεινόχρωμα ύφασματα. Αλλά για να δώσουμε μία εὐθυμία ντά σ' ένα απογευματινό φόρεμα θα βάζουμε στα φορέματά μας, αυτά τα σκοτεινόχρωμα, ένα γιακαδάκι, ένα ζαμπό, ένα φιδίκο σε χρώμα ανοικτό. Η μόδα αυτή είναι χαριτωμένη όπως δείχνει και το δημοσιευμένο σχέδιο και η κάθε μία θα προσπαθήσει να παρουσιάσει όσο το δυνατόν ωραιότερα αυτόν τον νεωτερισμό και να τον προσομοιώσει με το είδος της ευθυμίας της και με την σιλουέτα της.

Μη σάς φανεί σχετικώς παράξενο αν σάς πούμε ότι σε μία τουαλετίτσα από μαύρο σ-τέν σουλ, θα ιδούμε τοποθετημένη με χάρη μία εσάρπα από βελούδο τυρκουάζ, στεγμένη και δεμένη με φιδίκο στο πλάι. Σ' ένα άλλο φόρεμα από μαυροκίον μαρόν θα μπορούμε να τοποθετήσουμε για ζώνη μία τουράντα από μουσλίνα, δυνατό και παρόν. Και σε ένα φόρεμα από λεπτό λαινάς μαρόν μπορούμε να βάσουμε ένα ραμπά από ζωρζέττα λευκή πλισσέωτη.

Αλλά γαρνιρίσματα

Τα λουλούδια και οι φιδίκοι συνηθίζονται επίσης πολύ, κάποτε δε σχηματίζονται από ζωρζέττα ή και δαντέλλα και είνε ούτλε με γουνίτσα.

Θα φορεθούν επίσης γιακαδάκια από κρέτ ντε σιν και κρέτ σε κάθε σχήμα, ένερυσέ με σατέν και κεντημένα με πέτρες ή εργασμένα με νερβίλν και ζούρ.

Τα βράδια θα ιδούμε άπειρα λαμπά και τὰ γυαλιστερά σατέν, τα οποία με τα ηλεκτρικά φώτα κανουν τόση φηγούρα και κολακεύουν ιδιαιτέρως τις κυρίες και δεσποινίδες.

Στις βραδυνές τουαλέτες θα παίζει μεγάλο ρόλο το μέταλλο και η λαμπερή παγιέτες που θυμίζουν τις Μανιόνες της Ιταλικής Τέχνης. Συνετέλεσε πολύ σ' αυτό το λανσάρισμα της μόδας η Έκθεση Ιταλικών Έργων που είχαμε έφ'ετος στο Παρίσι.

Τα Καπέλλα

Τα χειμωνιάτικα καπέλλα είνε όλα μικρά: τόκες, μπερέ, δίκοχα και μικρά τριχόν.

Τα μόνα μεγάλα θα είνε μερικά μπερέν και φρόντες που σηκώνουν από το ένα πλάι ή πίσω με τη βοήθεια μιας ζα-ναγορίζουμε σε παλές ετοχές.

Τα δικά που χρησιμοποιούνται είνε μαύρα κασέορια, μπλε μαρίν, μαρόν, πράσινα βελούδα, σατέν. Για γαρνιρίσμα κάουμε ζυλνιν από περό, λουλούδια, κορδέλλες και από το ίδιο το υλικό που είνε καμωμένο το καπέλλο.

Όσο για τα μπερέ θα παρουσιάσουν απάνταστη ποικιλία. Γίνονται από τσόχα, φέτο, μαλακό, από μα και βελούδο.

Η ΚΑΛΛΟΝΗ ΣΑΣ

Ο έχθρος της ωραίας γραμμής

Αν ο έχθρος της ωραίας γραμμής είνε η λαίμαργία, δεν πρέπει να νομίζουμε ότι είνε κι' ο μοναδικός, γιατί έσ'ισον δλέθρια άποτε λείψματα έχει και η νοχέλια. Αν κοιμάστε πολύ, αν σηκώνετε από το κρεβάτι σας άργά τα πρωινά, αν πλαγιάζετε τις μεσημεριανές ώρες, αν κάνετε καθιστική ζωή και δεν περπατάτε άρκετά θα βαρύνει άσφαλώς και θα χάσετε την ώραία γραμμή σας. Έπειτα αν σκεφθήτε πόσες ώρες χάνετε με το να ξυπνάτε άργά, θα ιδήτε ότι είνε κρίμα

να μένετε στο κρεβάτι περισσότερες ώρες του δόντου. Δεν άρκεί όμως να ξυπνάτε μόνον ποσά, να μη κοιμάστε υπερβολικά και να μη τρώτε πολύ. Χρειάζεται και συστηματική γυμναστική, κάθε πρωί που σηκωθείτε.

Ακόμη πλαγισμένη καθώς είσθε σηκώνετε άλληλο δόχως τα πόδια σας πρώτα άργά. Κι' ύστερα και το γόνατο. Έπειτα σταθήτε μπροστά στο άνοιχτό παραθυρό, φροντίστε όσο το δυνατόν λιγώτερα ένδύματα και κάνετε άναστανωτές κινήσεις, γυμναστική της μέσης και των άκρων και τελειώνετε με μερικά πηδήματα επί τόπου. Ακολουθήστε

νέτε το μπάνιο σας και προγευματίζετε για ν' άρχίσετε την ημέρα σας. Αν φατούσαμε τα μοντέλα που είχαν χρησιμοποιήσει στους γύμναστας της παλαιάς εποχής το μυτίο που τα έκανε να έχουν πλαστικά σώματα θα μάς άπαντούσαν άσφαλώς:

«Έθέλετε ν' άποκτήσετε τα πλαστικά μας σώματα; Είνε άπαισιό τον, αλλάζατε έντελώς τρόπον ζωής. Δεν μπορείτε να έχετε την άπαιτησι να έχετε όρνια σώματα όταν δαπανάτε τόσο λίγο καιρό για την καλή τους διατήρησι, όταν άποφύγετε τη ζωή του διαίθρου, όταν γυμνάζετε τους μύς σας και άρίνετε τη σάρκα σας να γίνεται πλεοδαρή».

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ

Τα Χαλιά

Φθάνει η εποχή που θα βγάλουμε από την ναφθαλίνη τα χαλιά μας, τις κουβέρτες μας, τις κουρτίνες, τα μάλλινα έν γένει. Η ποινή μας δουλειά είνε να τα κρεμάσουμε λίγο στον άέρα, ώστε ν' άποβάλλουν τη βρωμιά μυρωδιά της ναφθαλίνης και να ξεθωράσουν.

Σε λίγο το σπίτι θα πάγη τη χειμωνιάτικη όψη του και σ' αυτόν βεβαίως μεγάλο ρόλο παίζουν τα χαλιά.

Τα χαλιά μπορεί να είνε άνατολίτικα, αλλά δεν άπολείεται να είνε και Άρ'αζαβίτικα που είνε επίσης εύοσμα για ένα είδος έπιπλο σεως και πολύ σ' ερεά.

Είτε το ένα είτε το άλλο διαλέξετε—έξαργάται. Λίγο από τα δύο μπορείτε να ξεδιώξετε—έχετε ύπ' όψιν σας ότι τα μικρά χαλιά είνε προτιμώτερα, γιατί είνε εύκολώτερα για την διατήρησι της καθαρότητος.

Τα χρώματα των χαλιών παίρνουν σύμφωνα με την έπιπλο. Έχετε υόνον ύπ' όψιν ότι σε μία κρεββατοκάμαρα είνε πιο ταιριαστά τα άνοιχτά χρώματα και έν γένει τα χαρούμενα.

Η ΚΟΥΖΙΝΑ ΣΑΣ

Ψίρε ο γκαρτέν σε κινχίλια

Μη νομίζετε ότι είνε άγριο και δύσκολο φαγι. Φθάνει σ' ός η μείνη λίγο βρωμιά ψίρε και γινεται άμέσως.

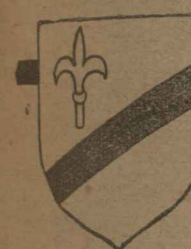
Έτοιμάζετε μια σάλτσα μπροστά με μία κουταλιά βούτυρο φρέσκο, δύο κουταλιές λευκή και άμυγαλά γάλα, τριβέτε ετοχώς λίγο τυρί, μεζάνα, λίγο σιγο-άγριο κίτριν, σθέετε άπ' άνω πιπέρι.

Όταν γίνη σάλτσα και είνε άπό μ' άνω φουιά, όχητε κομμάτια του ψίρε έτοιμάζετε σιμένα φουιά ν' άνακατέτε.

Έχετε κομμάτια γαρνιρίσματος σπαλίζετε με λαπαμζάνα και στέλνετε να φάουν στον φούρο δ' ός άλλα.

Τό άνοιχτόχρωμο γαρνιρίσμα στις σκούρες τουαλέτες,

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Ακούστηκε τότε μία μακρινή φωνή:

— Άνέξτε λίγο άκόμα, όσόντου να ρίξω την πόρτα! Έλεγε η φωνή αυτή από τόν κήπο.

Ξείστηκε κατόπιν η κλεισμένη πεινή πόρτα κι' άνοιξε διάπλατα, για να περάσουν δύο καινούργιοι σπαθοφόροι έναντιόν του Σαμπριάκ: 'Ο Ρασκάς κι' ό Κορινιάν!

Δείλασαν τότε οι άνδρες του Σαμπριάκ και για να πάφον να τους χτυπούν άλύπητα, πέταξαν κάτω τα σπαθιά τους.

— Άφήστε το Σαμπριάκ για μένα! φώναξε η Άνναίς.

Μά η λιγώστιμη αυτή άνακωχή έδωκε καιρό στο Σαμπριάκ να τρέξη και ν' άνεβή σι' άλόγο του...

Κι' ένώ η Άνναίς με τους συντρόφους της παρακολουθούσαν από την αλή τη φυγή του Σαμπριάκ, ό Ρασκάς κι' ό Κορινιάν συζητούσαν μέσα τα δικά τους.

— Συνέταιρε, έλεγε ό Κορινιάν στο Ρασκάς. 'Ο Θεός μάς τόν έστειλε!

— Ποιόν;

— Τόν Τραγκαβέλ, β'άκα!... Τώρα μάς είνε εύκολο να συμπεριλαμβώμε με τόν Έκλαμπρότατο.

— Έξήγησέ μου, καλόγηρε, τί θές να πής... Δεν σε καταλαβαίνω.

— Πόσο κουτός είσαι!... Νά, ένώ θα μείνω έδω να λέω άστεία στο Τραγκαβέλ και στους συντρόφους του... Και σ' ό θά τρέξης στο Λονζυμά να βοηθές τόν πάτερ Ιωσήφ... Θά τοῦ τά πής όλα... Θά τοῦ πής ότι άφησες έμένα να τους ακολουθώ και να στείλη άμέσως ανθρώπους της φρουράς, στους όποιους να τους παραδώσω... Με κατάλαβε, τώρα;

— Ναι, έ άθλια ρασσφόρε!... Σε κατάλαβα πολύ καλά και τρέχω να βρω τόν Πάτερ Ιωσήφ... Αλλά άς δώ πρώτα ότι ό δρόμος είνε έλεύθερος...

Και πήγε να κυττάξη από το παραθυρό.

— Μπα!... Τι βλέπω έδω μέσα; φώναξε άπορώντας.

— Τι συμβαίνει; ρώτησε ό Κορινιάν.

— Έλα να δής τί συμβαίνει, τοῦ άπάντησε ξερά ό Ρασκάς.

— Δεν βλέπω τίποτα! είπε ό Κορινιάν, κυττάζοντας πρὸς τό δρόμο.

— Βλάκα!... Έδω κάτω σου λέω... Σκύψε να δής τί έχει μέσα αυτή η χαβούζα τοῦ νεροῦ!

Ανέβας ό Κορινιάν έσκυβε όσο μπορούσε έξω από το παραθυρό, για να δ' ό κι' αυτός έκείνο που ό σύντροφος του έβλεπε με τόση περιέργεια, στο βάθος της χαβούζας.

Αλλά δεν ξανασηκώθηκε. Με μία γρήγορη κίνησι, ό Ρασκάς τόν πέταξε μέσα στη χαβούζα, όπου έμεινε άρκετή ώρα άναίσθητος από τη ζαλάδα που τοῦρθε.

Η Άνναίς με τόν Τραγκαβέλ και τους άλλους είδαν τη σκηνή αυτή μά δεν κατάλαβαν τί είτ'είχε ό Ρασκάς για να ρίξ' ό Κορινιάν στη χαβούζα. Αλλά αυτό ήταν κάτι που δεν θα μπορούσε να τούς τό έξηγήσει ούτε ό ίδιος ό Ρασκάς.

— Πώς να τό έκανε έπειδι η

ιδέα του καλόγερου, να είδοποιηθ' ό ήγούμενος στο Λονζυμά, τοῦ φάνηκε καλή, και θέλησε να βγάλη τόν καλόγερο από τη μέση για να καρπωθ' ό μόνος του τα κέρδη. 'Ισως όμως και να τό έκανε έπειδι η καρδιά του δεν τοῦ έπέτρεπε να δ' ό κορίτσι έκείνο στα χέρια τοῦ ψευτοβαρόνου Σαμπριάκ.

— Ρασκάς! τοῦ φώναξε ό Τραγκαβέλ. Δεν θά ξεχάσω ποτέ τα όσα σου χρωστώ... Μά για πές μου, πώς βρέθηκες έδω; Πές μου την αλήθεια...

— Όχι, κύριε δάσκαλε!... Δεν είμαι πειά στην ύπηρεσία τοῦ Έκλαμπρότατου, ό όποιος έμαθε ότι σάς βοηθήσα να φύγετε από την όδο Κουρτώ και διέταξε να με σφάξουν...

— Έγώ τοῦ τό είπα τότε και σου τό έπαναλαβάρω και τώρα, είπε ό Τραγκαβέλ. Έλα μαζί μου... φαίνεσαι καλός κι' άνδρεος...

— Έγώ δεν θά σου άναθέω κατασκοπείες.

— Σας εύχαριστώ, κύριε δάσκαλε! άπάντησε ό Ρασκάς με θλιμμένη φωνή, που πρόδιδε την ταραχή του. 'Οφείλω όμως να συμβιβαστώ με τόν Έκλαμπρότατο, κάνοντας κάτι γι' αυτόν,

— Αλλά σ' ό λές...

— Άρχισε να λ' ό Τραγκαβέλ. Μά ό Μωλουί τόν δέκοψε: — Άφήσε τον, τοῦ είπε. Βλέπεις ότι σκέπτεται... Τό μυαλό του ζητάει να βοηθ' ό δρόμο του... Κανείς δεν δικαιούται να τόν σταμάτησ' ό στιγμή αυτή ή να τοῦ επιβάλ' ό μία ξένη γνώμη.

Πράγματι, ό Ρασκάς έμεινε λίγη ώρα σκεπτικός. Έρριξε κατόπιν μία περίλυπη ματιά στην Άνναίδα, και είπε:

— Είχα τό λόγο μου, κύριε δάσκαλε να φερθώ έτσι όπως φέρθηκα... Ούτε κι' έγώ π' έστυα να σάς δώ σήμερα σ' αυτό τό μέρος... νόμιζα πως θά συναντούσα τό δούκα...

— Τό δούκα τοῦ Άνζού; φώναξε τρομαγμένη η Άνναίς.

— Ναι! της άπάντησε φοβισμένα ό Ρασκάς. Θά έρθ' ό τ'όρα στο Φλερύ, όπου ό Έκλαμπρότατος θά παρακαθήσ' ό μαζ' όν σε γ' ύμα... Θά παραστούν και άλλοι ευγενείς... Κι' όπως συνήθει να κάνει ό Έκλαμπρότατος, τους φυλάγει για τό τέλος άραιές έκπληξεις.

Έχει στο Λονζυμά τόν Πάτερ Ιωσήφ με όλη τη βασιλική σωματοφλακή... Α, τόν έβρα καλά τόν Έκλαμπρότατο. Τά έχει μυστίει όλα, φαίνεται. Κι' αν δεν σταθούν να τους συλλάβ' ό θά τους σκοτώσ' ό...

— 'Ο Θεός λοιπόν να σάς φυλάη!... Καίρετε... Φεύγω, μά ποῦ θά με βγάλη η τύχη μου δεν ξέρω!...

Και γύρισε πίσω στο κήπο, για να βοηθήσ' ό σύντροφό του να βγ' ό από τη χαβούζα, αν θά τόν εύρισκε ζωντανό.

— Έμπρός καλόγερε! τοῦ φώναξε από ψηλά. Πιάσε τό χέρι μου να σ' άνασώρω...

— Κακοῦργε! άπάντησε ό Κορινιάν, μόλις ξαναρχόταν στον έαυτό του και θυόταν τό τί είχε πάθει. Τολμάς και με πλησιάζεις!...

— Αφού θέλεις να με δολοφονήσ' ό κατά τόν πιο άπάνθρωπο τρόπο!...

— Έγώ σε σκούνησα για να σε φοβίσω, έτσι σι' άστεία... Σάν φίλος... Δεν έπρεπε δά και σ' ό να σκούνης τόσο ώστε

Κακοῦργε! άπάντησε ό Κορινιάν. Τολμάς και με πλησιάζεις;

να πέσης μέσα!... Μά και πάλι, αν σ' άρεση, μείνε αὐτοῦ ποῦ βρίσκεσαι. Ἐγώ, ὅπως εἶπαμε, πηγαίνω νά βρῶ τόν Πάτερ Ἰωσήφ... Καί θά ἀπαιτήσω νά πληρωθῶ καλά, γιά τίς ἐκδουλεύσεις ποῦ θά τοῦ προσφέρω.

— Στάσου, στάσου! ξεφώνισε ὁ καλόγερος. Μή μ' ἀφήνεις!... Τράβηξε με ἀπάνω... Ὁ θάβω κι' ἐγώ μαζί σου... Ὁ Ρασκάς τόν ἀνέσυρε, λογαριάζοντας νά τόν βγάλη ὀριστακά ἀπό τή μέση με πρώτη εὐκαιρία πού θά τοῦ ξαναπαρουσιαζόταν.

Κι' ἐνῶ, ὅπως εἶδαμε ἦσαν ὅλοι τους γύρω ἀπό τὸ Φλερύ, ὁ καθένας με τὸ πρόγραμμά του καί τοὺς σκοποὺς του, ὁ πονηρὸς Καρδινάλιος Ρισελιέ βρισκόταν μετὰ τοῦ βασιλέα στό παλάτι! Ὁ Λουδοβίκος ΙΓ' ἀπόρησε ὅταν τοῦ εἶπαν πῶς ὁ πρωθυπουργὸς ζητοῦσε νά παρουσιασθῇ στή Μεγαλειότητά του.

— Σὰς φανταζόμουν στό Φλερύ! τοῦ εἶπε ὁ βασιλεὺς, ἀφοῦ ἀντάλλαξαν τὸν τυπικὸ χαιρετισμό.

— Δὲν πήγα, Μεγαλειότητε, διότι θά μὲ δολοφονοῦσαν, ἀπάντησε ἀπότομα ὁ Καρδινάλιος, ὅπως εἶχε προμελετήσει τὴ στάσι του καί ὅπως τὸν εἶχε συμβουλευθεῖ ὁ ἡγούμενος.

— Θὰ σὰς δολοφονοῦσαν; ρώτησε τρομαγμένος ὁ βασιλεὺς. Ἐξακολουθοῦν λοιπὸν νά συνωμοτοῦν ἐναντίον σας! Καί φυσικά ὁ ἀντίτυπος εἶνε πρὸς βλάβην δική μου!...

— Ναί, Μεγαλειότητε, κι' εἶνε μεγάλο κρίμα γιά σὰς!

— Ἀ, μά πρέπει, Ἐκλαμπρότατε, νά τοὺς συντρίψουμε φάναξε ὁ βασιλεὺς, χάνοντας τὴν ψυχικὴ του γαλήνη. Καί μιλοῦσε ἐλικρινῶς, ὁ Λουδοβίκος ΙΓ' αὐτὴ τὴ στιγμή. Ὁχι γιὰτὶ συμπαθοῦσε τὸν πρωθυπουργό του. Ἀλλὰ γιὰτὶ ἤξερε πολὺ καλά πῶς ὁ χαμός τοῦ Καρδινάλιου θά ἐσήμαινε καί τὸ δικό του τέλος.

— Ἀπαιτῶ, εἶπε ὁ Λουδοβίκος ΙΓ', νά τὰ μάθω ὅλα λεπτομερῶς.

— Ναί, Μεγαλειότητε!... Τὸ ἴδιο σκέφτηκα κι' ἐγώ, ὅτι πρέπει ὡς ἀνώτατος ἀρχοντας νά τὰ γνωρίζετε ὅλα, ἀφοῦ μάλιστα οἱ ἐχθροί μου ἀποβλέπουν καί κατὰ τῆς δικῆς σας ζωῆς. Γιά αὐτὸ σὰς ἔφερα μαζί μου τὸν ἄνθρωπο πού τὰ ξέρει ὅλα... Γιά νὰ τ' ἀκούσετε ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸν στόμα...

— Ποιὸς εἶνε αὐτός; ἔσπευσε νά ρωτήσῃ ὁ βασιλεὺς.

— Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοὺς συνωμότες, πού ἐνοίωσε ἐγκαίρως τὸ σφάλμα του... Πού φοβήθηκε ἀπὸ τὰ τρομαχτικὰ σχέδια τὰ ὁποῖα οἱ συνωμότες κατέστρωσαν χθὲς τὸ βράδυ... Καί πού ἦρθε μόνος του νὰ μοῦ τὰ πῇ ὅλα...

— Ὁφείλουμε λοιπὸν ν' ἀμείψουμε τὸν ἄνθρωπο αὐτόν. Καρδινάλιε!

— Τοῦ τὸ ἔταξα ἀπὸ μέρους σας, Μεγαλειότητε... Μά δὲν ζητάει μόνον νὰ τοῦ χαριστῇ ἡ ζωὴ... Ὁθέλει νὰ τοῦ γίνῃ καί κάποια ἄλλη χάρι.

— Ὁχι... Ζητᾷ νὰ μὴν πειραχθῇ ἡ γυναῖκα στό σπῆτι τῆς ὁποίας ἔγινε ἡ συνειδήσις τῶν συνωμωτῶν. Γιὰτὶ τὴν γυναῖκα αὐτὴ τὴν ἀγαπᾷ παραδόρως.

— Καλά!... Συμφωνῶ μαζί σας ὡς πρὸς τίς ἀποφάσεις πού θὰ λάβετε σχετικῶς. Πῶς ὀνομάζεται αὐτὴ ἡ γυναῖκα;

— Εἶνε ὁ δούκισσα ντὲ Σεβρέξ, ἀπάντησε μετὰ προσποιητὴ ἀπάθεια ὁ Ἐκλαμπρότατος.

— Πάλι αὐτὴ; φώναξε ὠργισμένα ὁ βασιλεὺς, καί σηκώθηκε ὀρθίως. Δὲν ἔγινε ὡς τώρα συνωμοσία ἀπὸ τὴν ὁποία νὰ λειπῇ... Βοηθαί ὅλους ἐκείνους πού προσπαθοῦν νὰ μὲ βλάψουν... Καί εἶνε φίλη τῆς βασιλίσσας!... Αὐτὴ συμβουλεύει καί τὴ βασιλίσσα νὰ μὲ ἀπατά!... Ὁθέλει νὰ φέρῃ στό θρόνο τὸν ἀδελφό μου!... Ἀλλά τώρα...

— Μεγαλειότητε! εἶπε ὁ Ἐκλαμπρότατος, πού θεώρησε φρόνιμο νὰ τὸν διακόψῃ στό σημεῖο αὐτό. Ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο πού σὰς ἔφερα, γιά νὰ σὰς τὰ πῇ ὅλα ὁ ἴδιος, θὰ μαθαίνουμε καί πολλὰ ἄλλα στό μέλλον... Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ

τὸν χάσουμε πειράζοντας πρὸς τὸ παρὸν τὴ δούκισσα... Ἡ στερὰ ἀπὸ δυὸ μῆνες θὰ εἶνε καί οἱ δυὸ αὐτοὶ στὴ διάθεσίν μας... Ἡ μικρὴ αὐτὴ ἀναμονὴ μόνον κέρδιζε θὰ φέρῃ στὴ Μεγαλειότητά σας...

— Συμφωνῶ, Καρδινάλιε, μετὰ τὴ γνώμη σας... Ἀς ἀκούσω μετὰ τὸν ἴδιο συνωμότη!... Ποιὸς εἶνε αὐτός;

— Ὁ ἱππότης Λουβινύ... Εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς αὐλικούς σας, εἶπε ὁ Ἐκλαμπρότατος, κι' ἔσπευσε νὰ μπάσῃ στό βασιλικὸ γραφεῖο τὸν αὐτοῦ ἱππότη.

Ὁ βασιλεὺς ξαναπῆρε τὴ συνθησμένη μεγαλόπρεπη στάσι του. Ἀλλ' ἅμα γύρισε καί εἶδε τὸ χλωμό καί πονεμένο πρόσωπο τοῦ Λουβινύ, ἅμα ἀντίκρουσε τὸ βλέμμα του, τὸ γεμάτο ἀπελπίσια, ἐννοίωσε ἕνα δυνατό ρίγος στό κορμὶ του.

— Κύριε! ἔσπευσε νὰ πῇ πρῶτος ὁ Ἐκλαμπρότατος στὴν Λουβινύ. Ἡ αὐτοῦ Μεγαλειότης θὰ σεβασθῇ καί δὲν θὰ πειράξῃ τὴ δούκισσα, γιά χατήρι δικό σας!

Μιλήστε λοιπὸν ἐλευθέρως... Πέστε στὴ Μεγαλειότητά του ὅσα ἀνακουσάτε σὲ μένα... καί ὅτι ἄλλο τυχὸν ξέρετε.

— Πρεσπνάντων τὰ δνόματα τῶν συνωμωτῶν, εἶπε ὁ βασιλεὺς μετὰ ὕψους προσαγγῆς.

Ἀρχισε τότε ὁ Λουβινύ, μετὰ πρῶτης σμένῃ καρδίᾳ, νὰ μαρτυρᾷ τὴν ἑξάν ὕστερα ἀπὸ τὸν ἄλλο τοὺς συνωμότες. Ὅταν ἀνέφερε τὸν δούκα τοῦ Βανδῶν καί τὸν Βουρβῶν, ὁ βασιλεὺς μουρμούρισε:

— Οἱ δυὸ καλοὶ ἀδελφοί!... Ποιοὶ ἄλλοι ἀκόμα ἦσαν ἐκεῖ;

Ὁ Λουβινύ τοὺς εἶχε μαρτυρήσει ὅλους. Δὲν ἔμενε παρὰ ὁ ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως!... Γύρισε τότε νὰ συμβουλευθῇ μετὰ τὸ βλέμμα του τὸν Ἐκλαμπρότατο. Τὸν ἀντελήθη ὁ βασιλεὺς καί τοῦ φάναξε:

— Ἀπαιτῶ νὰ τοὺς μάθω ὅλους. Μίλα, σὲ διατάσσω!

Δεῖλᾷ—δεῖλᾷ ὁ Λουβινύ ξεστόμιζε τότε καί τὸ δνόμα τοῦ Γάστορος, τοῦ δουκὸς τοῦ Ἀνζού!

— Χά, χά! ἔκανε μ' ἕνα νευρὸ γέλιο ὁ βασιλεὺς. Ἐτοί λοιπόν... Ὁ ἴδιος ὁ ἀδελφός μου!... Καί θὰ σκότωναν τὸν Καρδινάλιο κι' ὕστερα ἐμένα!... Ὁ ἀδελφός μου τότε θὰ γινόταν βασιλεὺς καί θὰ ἔπαυσε κατὰ τὴν γυναῖκα του τὴ χήρα βασιλίσσα.

Χά, χά!... Αὐτὸ εἶνε τὸ σχέδιό τους. Οἱ ἄθλιοι!... Οἱ ἄθλιοι!...

— Μεγαλειότητε! φώναξε ὁ Ἐκλαμπρότατος, γιά νὰ τὸν ἡσυχάσῃ. Μὴν ὀργίζεστε... Φρόντισα γιά ὅλα. Δὲν θὰ τοὺς ἀφήσω νὰ κινηθοῦν κατὰ κανένα τρόπο!

Μά ὁ βασιλεὺς εἶχε ξεχάσει ὅτι ἡ συνωμοσία ἔγινε γιά νὰ σκοτώσουν μόνον τὸν Καρδινάλιο. Θεωροῦσε πειὰ, καί δὲν εἶχε ἀδικο, ὅτι οἱ συνωμότες εἶχαν προγράψῃ τὸ δικό του κφάλι.

Ὁ Λουβινύ ἐξακολουθῆσε νὰ τὰ ἐξιστορῇ ὅλα μετὰ λεπτομέρειας. Γιά τὴ σκηνὴ τῆς δολοφονίας στό Φλερύ, εἶπε:

— Ὁ Βανδῶν καί ὁ Βουρβῶν θὰ ἔβαζαν τὸν Ἐκλαμπρότατο νὰ καθίσῃ στό τραπέζι ἀνάμεσά τους... Ὁ δούξ θὰ ἦταν ἀπέναντί τους... Οἱ νεαροὶ ἱππῶται: Μπουσιέρ, Λιβερντάν, Φοντράιγ καί Σεβέρ, θὰ φρουροῦσαν στὴν εἴσοδο... Σὲ μὴ στιγμὴν θὰ ἔμεναν μόνον χωρὶς τοὺς ὑπηρέτες, ὁ δούξ θὰ ἔλειπε στὸν Καρδινάλιο ὅτι ἡ ἀπόφασίς τῶν εὐγενῶν τῆς Γαλλίας...

ὅποια τυραννεῖ, ἦταν νὰ τὸν σκοτώσουν... Τότε οἱ καθῆκοντες πλάϊ τοῦ Βανδῶν καί Βουρβῶν, θὰ τὸν μαχαίρωναν μετὰ τὰ ἔγχεριδιά τους... Καί θὰ ἐρχόντουσαν κατόπι ὅλοι μετὰ τὸ δούκα ἐπὶ κεφαλῆς, νὰ ναφέρουν στὴ Μεγαλειότητά σας τί συνέβη.

— Καλά, κύριε! Εἶπε ὁ βασιλεὺς στό Λουβινύ, ἀφοῦ τέλει ὡσεὶ τὴν ἀφήγησί του. Πήγαυε... Καί πῆτε ἀμέσως στὴν ἐρωμένη σας πῶς πρέπει νὰ φύγῃ εὐθὺς ἀπὸ τὸ Παρίσι. Αὐτὸ εἶνε τὸ πῶς πολλὸ πού μοῦ περῶτε νὰ κάνω γι' αὐτὴν!...

Ὁ Λουβινύ ὑπάκουσε... Ὁ βασιλεὺς κλίθηκε κι' ἔφυγε.

(Ἀκοῦσθε!)

Μεγαλειότητε! φώναξε ὁ Καρδινάλιος. Μὴν ὀργίζεστε... φρόντισα γιά ὅλα!

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ—ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: Ὁδὸς ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21-419)
Διευθυντής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
Ὅροι συνδρομῶν «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ—ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
Ἐσωτερικὸ δι' ἕν ἔτος Δρχ. 200 ἢ 100 ἢ Ἐξωτερικὸ Δολλάρια 6 ἢ 3 ἢ 1 ἢ 1/2
καὶ δι' ὅλην τὴν Ἀφρικήν καὶ Βαλκανικὴν Κογκὰ ἐπίσης συνδρομὴ σελίνια 30 ἢ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβόλαια δέον ν' ἀπευθύνονται πρὸς τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λέκα 7
Τιμὴ ἑκάστου φύλλου Δρχ. 4
Γενικὸς ἀντιπρόσωπος «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ—ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
Ἐν Ἀμερικῇ, διὰ τὴν ἐγγραφήν συνδρομητῶν καὶ διὰ τὴν κατά φύλλον πώλησιν ἡ Ἐταιρεία New York News Agency
General P.O.Box 497 New York City, ἐκπαιδεύουμένη παρὰ τοῦ κ. Κ. Καλφοπούλου

Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΡΟΖΕΤΤΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1901)

ὅπου, ὅταν βγαίνει κανεὶς στὴ σκηνή, νὰ βλέπῃ ὅλα τὰ λογινὸν καὶ τὰ ἀνάγκη ἀπάνω του καί τοὺς συναδέλφους του νὰ σκάζουν ἀπὸ τὴ λύσσα τους. Τὰ σουπὲ δὲν εἶνε πάντα πληκτικά... Ἡ σαμπάνια γεμίζει ἀπὸ ἀνάλαφρο χρυσάφι τὰ ποτήρια... Ἐπειτα, σπρῶχνουν τὸ κρατὶ σὲ μὴ γωνία καί χορεύουν ὑπὸ τοὺς ἥχους τοῦ πιάνου. Ὁ Ροζέττα δὲν θὰ σουπάσῃ, δὲν θὰ χορεύῃ πειὰ; Ἀνασηκώνας τὸ βελάνι της, κυττάζει τὸ μικρὸ ρεβόλβερ, πού λήμκει σὲ χεῖρ της. Εἶνε πολὺ χλωμὴ... Φοβάται. Αὐτὸ πού πρόκειται νὰ κάνει, τὴν τρομάζει... Θὰ φέρῃ πολὺ πόνο αὐτὴ ἡ σφαῖρα πού τρυπᾷ τὴ σάρκα... Τρέμει, θέλει νὰ παρατήσῃ τὸ ὄπλο της... Μά ὄχι, βαρύνει τὸ σφίγγει δυνατὰ στὰ χεῖρά της! Δὲν μπορεί πειὰ νὰ ἔλθῃ, ἀφοῦ ὁ ἀγαπημένος της τὴν ἀπάτησε καί τὴν παράτησε. Μήπως εἶνε αὐτὴ λιγώτερο θάρρος ἀπὸ τὸςας καί τὸςας γυναῖκες πού ἀποκτονοῦν; Θὰ δειξῇ σὲ λίγο πῶς εἶνε δυνατὴ... Τὸ ἀποφασίζει, θὰ πεθάνῃ!...

Ἐνα μόνο πράγμα τὴν ἀνησυχεῖ. Δὲν εἶχε χρησιμοποιήσει ποτὲ τὸ ρεβόλβερ. Ἀν τραβῇσῃ ἀσχημα καί πληγωθεῖ μόνον; Σκέπτεται λοιπὸν ὅτι μπορεί νὰ κάνῃ μὴ δοκιμὴ γιά νὰ μάθῃ. Καί σκοπεῖει ὅσο μπορεί πῶς καλὰ, τὸν κορμὸ μίας βαλανιδιάς, λίγο μακρὰ, ἀνάμεσα στὴς ψηλὸς θάμνους, πείθει τὴ σκανδάλῃ, πολὺ ἀργά, καί προσβολαί!

Μὰ κραυγὴ! Μὴ τρομερὴ κραυγὴ ἀκούγεται!

Ἡ Ροζέττα πλήγωσε ἡ σκότωσε κάποιον ἐκεῖ, πίσω ἀπ' τοὺς θάμνους.

Ὅμως ἀμέσως, ψάχνει καί στέκεται, κατάπληκτη ἀπὸ φόβου. Ἐνὰ νέος πού δὲν τὸν ξέρει—πολὺ νέος, γοητευτικὸς, καλοντυμένος—κοίταξε ἀπάνω στὰ σπασμένα κλαδιά, ἀκίνητος, μετὰ τὰ μάτια διασταλμένα, μετὰ τὸ ἕνα τὸ χεῖρ ἐπάνω στὴ καρδιά.

Εἶνε νεκρός! Βοήθεια! βοήθεια! φωνάζει ἡ Ροζέττα.

Καί συγχρόνως πᾶει, ἔρχεται, δὲν ξέρει τί νὰ κάνῃ, γυρίζει σὰν τροχὸς, ἐξομᾷ σὲ λυγμούς, θέλει νὰ συγκρατηθῇ, ἐπάνω στὰ δέντρα καί πέφτει, λιποθυμᾷ ἀπάνω στὸ νέο πού σκότωσε, νομίζοντας πῶς θὰ πεθάνῃ κι' αὐτὴ... Μά στὴν λιποθυμίᾳ της, ὅπως ὁ ἕνα πᾶν γεμάτο ὄνειρο, τῆς φαίνεται πῶς νοιώθει νὰ κυττάει ἡ καρδιά τοῦ θύματος της δυνατὰ, ὅτι τὰ μπράτσα του τὴν σφίγγουν ἐρωτικά καί ὅτι τὸ χεῖρ, καθὼς τὰ φιλεῖ τρυφερά, τῆς ψιθυρίζει:

Ἡ σφαῖρα ἔσπασε ἕνα κλαδί πᾶν ὅτι τὸ κεφάλι μου! Τραπέζα, μουλιποθύμησα... Μά δὲν πέθανα καθόλου καί... εἶσαι πάλι ὁρατὴ!

IV

Μὴ ὅρα κατόπιν, οἱ δυὸ νέοι ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ στέντρον γιά νὰ πᾶν νὰ γευματίσουν μαζί σ' ἕνα ἐξοχικὸ ρεστοράν. Ἡ Ροζέττα εἶχε συλλογιζόταν τώρα νὰ πᾶν νὰ βρῇ τὸ ρεβόλβερ της. Εἶχε ἀπὸ ἀνάγκη στὰ χεῖρά, γεμάτο μετὰ πέντε σφαῖρες... Κάποιος θὰ τὴν βρῇ χωρὶς ἄλλο, κάποια μέρα. Ἐνὰς διαβήτης πού δὲν θὰ συλλογιζοῖται νὰ πεθάνῃ, γεμάτος ἐλπίδες, χαρούμενος. Ποιὸς ἔξερει ὅμως... Βλέποντας τὸ ρεβόλβερ, ἴσως νὰ γίνῃ σκεπτικὸς καί νὰ συλλογιζοῖται τὴν ματαιότητα τῆς ζωῆς καί τοῦ ἔρωτος. Καί νὰ φυτέψῃ κατὰ σφαῖρα σὸ μυαλό του... Ἀ, ὄχι, ὄχι, ἡ Ροζέττα θὰ πᾶν καὶ ἀπὸ αὐτὲς τῆς ἡμέρας νὰ πᾶρῃ τὸ περίστροφο καί νὰ τὸ πετάξῃ στὸ Σηροῦνα...

ΜΙΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΑ ΧΡΥΣΟΡΥΧΙΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΟΡΡΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1898)

Ἐνὰς αὐτῆς ἡ δυὸ κατηγορίες καί πειὰ ἦταν ἡ διαφορὰ τους ἀπάνω σὲν αὐτόματο, γιὰτὶ ἤξερα ὅτι τότε ἐγὼ ὅσο κι' ὁ βοηθός μου πᾶν τὸ κεφάλι μας. Ἀπάντησα λοιπὸν σταθερά, κυττάζοντας στὰ μάτια τοὺς δικαστὰς μας:

— Θῶς ἐξ ἀμείλει!...

— Πολὺ καλὰ! ἔκανε ὁ ἀρχηγὸς τῶν χρυσορῶν. Παίξατε τὴν ἰσχυρίαν σας...

Κι' ἔλασε στὴ ζώνη του τὸ περίστροφο του.

— Ἀπὸς, μᾶς εἶπε κατόπιν, θὰ σὰς βάλλωμε σὲ μὴ πινύγα, καὶ μετὰ τὰ μηχανήματά σας, τὰ ὄπλα σας καί μετὰ τὸ φῶμα γιά δυὸ ὅπλα καί θὰ σὰς ἀφήσωμε νὰ σὰς παρασθῇ τὸ ρεῖμα. Ὁ Θεὸς ἀκούει!... καὶ κατὰ τὴ θέλημά του. Αὐτὰ εἶπε ἡ δικαιοσύνη τοῦ Μεγάλου Βορρά!...

Ἐπειὰ ἀπὸ πέντε ἡμέρας, μὴ φυλὴ Ἑσκιμῶν μᾶς περισυνέλεξε, ἀποκαταμένους ἀπὸ τὴν πεῖνα καί μᾶς φιλοξένησε στὴ κατασκήνωσίς της. Ἐκεί πέρα τότε, ὅποτε ἀπὸ λίγο καιρὸ «γυρίσαμε» τὸ «Καγιὰκ», ἀπὸ τὰ πῶς ἐπιτυχημένα φιλμ τῆς τελευταίας πενταετίας, ἀπὸ βέλους καὶ αὐτὰ ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ τοὺς ἀπαραίτητους συνεργά-

τες πᾶν.

Τ. BAN NTA-Y-K

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΛΟΓΙΑΤΡΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1910)

ὁλόκληροτὸ ποσὸν τοῦ τρομεροῦ δηλητηρίου!... Τὴν ἐπομένη τὸ πρωῒ, ἡ κυρία Πέκ βρίσκεται νεκρὴ, στό κρεβάτι της. Τὰ ἀνοιχτὰ παράθυρα ἔχουν σκορπίσει ἐντελῶς τὴν ὑποπτη μυρωδιά τοῦ αἵματος... Κι' ὁ ἀπρόσχετος δόκτωρ Οὐίλλιαμ Πόρτερ, ἀστυίατρος, πιστοποιεῖ:

«Οἱ ὁ θάνατος τῆς κυρίας Πέκ ὀφείλεται σὲ... συγκοπή τῆς καρδίας!...

Τρεῖς μῆνες ἀργότερα. Στὴ Νέα Ὑόρκη πειὰ...

Μεσάνυχτα περασμένα... Ἡ ἴδια σκιά μετὰ τὸ «μαγιώ», γλυστράει ἔξω ἀπ' τὸν κοιτῶνα τοῦ ξυγούς Οὐαίτ καί τρυπώνει ἀδούρνα στὸν κοιτῶνα τοῦ κυρίου Πέρσου Πέκ... Ὁ κακοῦργος γαμπρὸς ἐτοιμάζεται νὰ στείλῃ καί τὸν πεθερὸ του ἐκεῖ πού ἐστειλε—τρεῖς μῆνες πρὶν—καί τὴν ἀτυχὴ πεθερά!... Ἰσχυρὴς ἰδιοσυγκρασίας ὅμως ὁ πεθερὸς, δὲν ναρκώνεται τελειῶς ἀπ' τὸν αἰθέρ... Ἐτοί τὸ τοῖμα πῆμα τῆς βελόνας, τὸν τινάζει ὀρθό!... Ἀγρία πάλιν ἐπακολουθεῖ, μεταξὺ θυμάτων καί δολοφόνου... Ἀναστατώνεται τὸ σπῆτι... Τρέχουν οἱ ὑπηρέτες... Συλλαμβάνεται ὁ σατανικὸς δόκτωρ, ἐνῶ ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα του—ἔξαλλή ἀπ' τὴ φριχτὴ ἀποκάλυψι—λιποθυμεῖ!

Ἀλλὰ, τὸ δηλητήριο εἶχε προλάβει νὰ χυθῇ σὸ στομάχι τοῦ κυρίου Πέκ... Ἡ πάλιν ἐπιτάχυνε τὴν ἐνέργειά του... Κι' ὅταν ἀρχίσαν ἡ πρῶτες ιατρικὲς βοήθειες, ἦταν ἀργά πειὰ: Τὸ θῆμα εἶχε ξεψυχήσει μετὰ φριχτοὺς πόνους!...

Κατάδικος σὲ θάνατο τώρα ὁ νεαρὸς ἐπιστήμων, συντροφεύεται ἀπ' τὸν ἀββά τῶν φυλακῶν καί μεθαῖε ἀπ' τὸ ἀλκοόλ, σύμφωνα μετὰ τὴν τελευταία του ἐπιθυμία... Καί λίγες ὥρες ἀργότερα, ὅταν πειὰ ἡ Δικαιοσύνη ἔχει ἐκτελέσει τὸ καθήκον της, ὁ ἱατρὸς τῶν φυλακῶν δόκτωρ Ἄμος Σκονάρζ, λέει στοὺς δημοσιογράφους:

— Τριακόσιους κακοῦργους ἔχω δὴ, ὡς τώρα, νὰ ἐξελίξουν τὰ ἐγκλήματά τους ἀπάνω στὴν ἡλεκτρικὴ καρέκλα!... Ἀλλὰ τὸν κινιστὸ καί τὴν ψυχικὴ ἀναστροφή τοῦ Οὐαίτ δὲν τὴν παρατήρησα σὲ κανέναν ἄλλον!... Ἀστειευόταν διαρκῶς μετὰ τὸν ἀββά, ἔπινε ἀλκοόλ, γελοῦσε, ἔκανε καλαμποῦρια διαρκῶς!... Ὅτε φόβος νοήδισε τὴν ψυχὴ του, οὐτε τύψεις συνειδήσεως, οὐτε στενοχώρια!... Ἀσφαλῶς μετὰ πῶς ἀνέει καί με περισσώτερο κέφι καθῆκε στὴ «μοιραία καρέκλα τοῦ θανάτου», παρὰ μετὰ ὅσο καθόταν σὲ μὴ πολυθρόνα κοσμικοῦ σαλονιοῦ!... Ἀ ν θ ρ ω π ο ς, λοιπὸν, ἦταν αὐτὸς, ὁ διακεκριμένος ἐπιστήμων καί νεαρὸς σοφός, ἡ Σ α τ α ν ᾶ ς μετὰ τὰ ὅλα του!...

ΕΚΕΙΝΟΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑ...

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1907)

» Τί συνέβαινε λοιπὸν;

» Μὲ λαχναρισμένη φωνὴ μᾶς ἀνγγέιλε ὅτι μερικοὶ χωροφύλακες ἦσαν κάτω, ἀναζητώντας ἕνα δραπετὴ τοῦ φρενοκομείου πού εἶχε καταφύγει στὴ βίλλα μου...

» Κι' ὁ δραπετὴς αὐτὸς ἦταν ὁ πολυαγαπημένος μου.

» Ναί, αὐτὸς πού μ' ἔκανε νὰ γνωρίσω τὸν ἀληθινὸ, τὸν τέλει, τὸν ἀπόλυτο ἔρωτα ὁ τρυφερός καί βίαιος ἐραστής ὁ ἀπλοϊκὸς καί μεγαλοπρεπὴς ὁ ἐραστὴς ὁ γενναῖος καί ἐπιλόπιος καί ἀφοσιωμένος μετὰ θανάτου, ὁ τέλει ἔραστής ὁ μόνος ἐραστής, ὁ ἀξίος αὐτοῦ τοῦ δνόματος, καί ὁ μόνος ἀλλοίμονο! — ἦταν ἕνας τρελλὸς, δραπετὴς τοῦ φρενοκομείου!

» Ὁ δυστυχισμένος εἶχε τρελλαθῇ γιὰτὶ εἶχε δὴ τὴ μητέρα του καί τὸν πατέρα του νὰ κατατομῶνται, ἐπειδὴ ἦσαν αὐτοὶ καί ὁ στάθηκαν ἀφοσιωμένοι ὡς τὸ τέλος, σὲν βασιλεία τους.

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

Το φύλλο του «Μπουκέτου» και της «Οικογενείας» τιμάται παντού δραχμές 4. Η αμοιβή υπερτίμησης των παραπάνω Υποπαραγραφών απαγορεύεται.

Η υπό των αναγνωστών μας αποστολλόμενη συνεργασία και μη συνοδευόμενη από δικαιώματος κρίσεως εκ δραχμών πέντε εις γραμματόσημα, δεν λαμβάνεται υπόψη.

Μ. Ν. Θεοφάνη.— Μας γράφετε στην επιστολή σας:

«Αξιότιμη Κύριε Διευθυντά,

Όπως όλοι οι αναγνώστες σας στέλνουν ποιήματα και διογήματα έστη κι εγώ απεύθυνση να γράψω ένα διοήγισμα και είμαι σήγουρος πως θα σας άρεση και θα το δημοσιεύσετε και θα σας παρακαλέσω να το λάβετε υπόψη σας φησικά δεν το στέλνω δίχως την συγκατάθεση σας και σας παρακαλώ να μου γράψετε στο έρχομενο τεύχος κατά πούν τρόπο να σας το στείλω για να το λάβεται υπόψη μου τονόνα θα έχω όρθογραφικά λάθη άφθονα διότι πηγα μέχρι την δεύτερη τάξη του δημοτικού.

Το διοήγισμα θα έχω τον τίτλο «μοιροί έρωταις» με το ψευδώνυμον αγράματος διοήγισματογράφος».

Θέλετε τώρα την συμβουλή μας, αγαπητέ αναγνώστα; Να μη στείλετε—προς Θεού!—το «διοήγισμά» σας. Είσαθε μικρός ακόμη. Σας λείπει ή πείρα, σας λείπει ή μόρφωση. Μεγαλώστε, μορφωθείτε κι' έχετε καιρό να γράψετε και διογήματα και δι' άλλο θέλετε. Προς το παρόν περιορισθήτε στην μελέτη και σχίστε ό,τι έχετε γράψει. Αυτή είναι ή πιο καλή συμβουλή που έχουμε να σας δώσουμε.

ΧΡ. ΠΑΓΙΑΝ, Ένταθα.—Μας γράφετε:

«Αξ. Κύριε Διευθυντά,

Ό πρό πολλού τακτικός αναγνώστης διατελών, μόλις τώρα κατορθώνω να σας στείλω ένα κομμάτι μου το όποιον έλπίζω να έγκριθι πρό δημοσίευση, εις το άγαπητό μας «Μπουκέτο». Έν εναντία όγως περιπτώσει αναμένω την συμβουλήν σας ή όποια σε πολλούς εφάνη χρήσιμος, εάν πρόχει νάξα-κοιουθώ ή νάπαυω διάπαντός να γράφω».

Άφου ζητάτε και σεις την ελκρινή συμβουλήν μας, σας άπαντάμε ελκρινέστατα να πάψετε να γράφετε, επί του παρόντος τουλάχιστον. Άν εισθενέος έχετε καιρό να διαβάσετε, να μορφωθείτε και να ξαναδοκιμάσετε άργότερα.

Το διοήγισμά σας εινε έντελώς άνεπιτυχές. Πρό-τόλειον, χωρίς καμμίαν χάριν και άπίθανον. Ίδου ή αρχή του:

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Η ΤΡΟΜΕΡΗ ΑΠΟΚΛΗΨΙΣ

Τή νύχτα εκείνη, ό σκύλος ούρλιαζε διαρκώς. Ένα ούρλιασμα άπαισιο, παρατεταμένο κλαυιδίον. Τι να έχει άραγε ό σκύλος μας; Είπεν ή Μάρθα προς την κόρη της ή όποια έβραζε κι' άλλα ξύλα στη φωτιά για να μη σβύση. Ναι μητέρα, είπεν ή κόρη κάπως φοβημένη, ούρλιάζει άπαίσια και κάποιο κακό θα μάς βρή. Ό πατέρας δέ γόρισε ακόμη Μητέρα... φοβούμε για τον πατέρα μου, μην έπαθε τίποτα... Τό έκκορμεν έσήμανε την δεκάτην ώραν, αλλά κι' αυτό κτυπούσε τόσο πένθιμα. Η Μαρτίνα άνοιξε την πόρτα και βγήκε στην αυλή. Μαύρο σκοτάδι σκέπαζε την γήν, και πυκνά σύννεφα έκρυβαν τη θέα του ουρανού. Έ μπόμπ σιάπα... επί τέλους... φύγε. Ό σκύλος έξηφάνισθη σάσκοτάδι κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Διαβάστε Έλληνας διηγηματογράφος. Παπαδιεμάν.

(Λοσιόν δια το πρόσωπον)

τη. Κονδυλάκη. Καρκαβίτα τα «Πεζογραφήματα» του Κρυστάλλη. Θάδητε έτοιμ εινε άκριβώς «διοήγισμα» πώς γράφεται, πώς στέλνεται και πώς έκτελείται. ΣΩΤ. ΚΟΝΤΟΒΟΥΝΙΣ ΣΙΟΝ, Ένταθα.—Τό ποίμα μά σας ούτε έπιτυχές, ούτε και έντελώς άνεπιτυχές. Με το έλλειψις του και την πεζολογία του. Ίδου:

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑ ΠΟΙΗΤΗΣ

Μοΐπαν: «Άν στίχους έγραφεσ σε μία άγνη Παρθένω θάταν τα φυλλοκάρδια σου, φτωχέ μου, μαραμμένα. Γιατί ό κάθε ποιητής γεννήθηκε και μόνο. Για να ριζώνη στην καρδιά την πίκρα και τον πόνο. Σάν τί ρωιάτσα θάνοιωθες άν μέσα εις τα δάση, Φιλοσοφούσες κι' έγραφεσ τραγούδια για την Πλάσι. Και τί ακόμη θάνοιωθες σε άνθηνα μονοπάτια, Άν έφερνες στα μάτια σου μιās κόρης τα δυο μάτια; Να έξης κάθε ποιητής τον πόνο άναμώνει, Και μόνο και παντέρημο τον βοήσκουνε οι χρόνοι. Κι' έτσι θα έρθη μία αυγή, ίσως και κάποιο δέλι. Που θα σου κλείσ ό χάροντας με άπονια τα χείλη. Δεν θ' άντικρυξής τότε πιά της φύσεως τα κάλλη. Θέ να σε χάση ή ιτιά καθώς και τ' άκρογιάλι. Και τα ρεμβώδη μάτια σου τότε δεν θα θεωρούν Σπίνου κι' άηδόνια, τις αυγές, κι' αυτά θα σιωπούν. Τώρα που άπ' το στόμα μας άκουσες τόσους ήχους. Για πές μας γιατί θέλησες, τάχα, να γράψης στίχους». Κι' έγω τους είπα: «Μιάς μικρής τα μάτια τα μαργιόλα. Με κάμανε και έπιασα στα χέρια μου μία κόλλα. Κι' ένα μολύβι κράτησα στο άλλο μου το χέρι. Κι' εϋθύς στιχάκια χάραξα σ' ένα μικρό τεφτέρι. Κι' άν της γλυκειάς, φωνούλας της, άκούγατε τους ήχους. Τότε θα γράφατε και σεις γιάυτη όλίγουσ στίχους. Που σαν αυτής την δυορφιά δεν έχω άπάντηση. Κι' άς γύρισα Άνατολή, Νότο, Βορρά, και δύση. Και σεις που μου θυμήσατε τα δυο της τα ματάκια. Να μην χαράξω στο χαρτί ακόμη δυο στιχάκια.»

Και σεις μπορείτε να φεληθήτε. Τα μαύρα ματάκια και ή διάφορη θάρσις θα εξαφανιστούν γρήγορα από το πρόσωπό σας. Ένα νεανικό, λαμπερό, ομοκάθαρο δέρμα θα ή άνταρσις σας. Σας συνιστάμεν γρήγορα να αγοράσετε το ΚΟΛΥΝΟΣ. Εις φιαλίδια των 35.- (ταάντας), 55.- και 175.-. Εάν κατέ ήμέρα συνειθίζετε μαμα λευκή, όχι λιπαρή, μεταχειριζήσαστε στην κρέμα Trisana Scherk. Εις σωληνάριες 35.- και 50.- εις βάζα των 35.- 125.-. Γενικός Π. Ι. Μιαγκριώτης, Νίκης 10 - Τηλέφ. 22.

VANISHING CREAM - COLD CREAM LEMON CREAM DE JOHN'S

Εινε τα καλλυντικά, τα όποια χάρις στην άπαρμιλλη ποιότητά των, χρησιμοποιούνται άποκλειστικά από όλες τις κυρίες και δεσποινίδες που ενδιαφέρονται πραγματικά για την ωμορφιά των. Παλούνται σε όλα τα καλά μυροπολεία, φαρμακεία και στα μεγαλύτερα έμπορικά καταστήματα.

Κάλτσες — κυλῶτες — Γάντια — Τσάντες — Κορσά — Κομβία — Άγκράφ — Άνθη και όλα τα ψιλικά σας.

«ΣΤΟ ΡΕΚΟΡ»,

ΔΗΜ. ΚΟΡΑΚΗ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 16

ΤΗΛ. 21595

ΜΙΑ ΝΕΑ & ΤΑΧΕΙΑ ΜΕΘΟΔΟΣ ΚΑΘΙΣΤΑ ΤΟΥΣ ΟΔΟΝΤΑΣ ΚΑΤΑΛΕΥΚΟΥΣ

Κατά την έπιστήμη συστατικά του καθαρίσματος και στιλβώματος. Δεύτερον: ή ΚΟΛΥΝΟΣ δεν χρησιμοποιεί παρά συστατικά πρώτης ποιότητας μη λαμβάνουσα υπόψη την τιμήν αυτών. Χρησιμοποιήσατε τώρα αυτή τη νέα μέθοδο ή όποια καθιστά τόσο γρήγορα γυαλιστερά τα θαμνά και άποχρωματισμένα δόντια.

ΚΟΛΥΝΟΣ

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΤΑΛΑΤΑΘΗΚΗ, ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ, ΑΘΗΝΑΙ

ONDULA Η ΚΑΣΚΑ ΟΝΤΟΥΛΑ

Όντουλάρετε τα μαλλιά σας στο σπίτι σας με την περίφημον Κρεασιόν της Άμερικανίδος έξπέρ Μις YVONNE WORTE (Πατέντα εις όλας τας χώρας και εις την Έλλάδα),

Χωρίς έπιβλαβή Φάρμακα, χωρίς βάρβαρα μηχανήματα, χωρίς άνθυγιεινήν θέτμανσιν, χωρίς έπικίνδυνον ηλεκτροισμόν, χωρίς την ΟΔΥΣΣΕΙΑΝ ΣΑΣ στα Κομμωτήρια, χωρίς μασίες, χωρίς έξοδα, και φασσρίες τέλος πάντων, αλλά μόνον με ΝΕΡΟ σκέτο, ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑ και δεσποινίς θα έχη εις το έξής ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ τα μαλλιά της όντουλαρισμένα για ΜΗΝΕΣ, για ΧΡΟΝΙΑ (άν θέλουν όμως και μία εβδομάδα) αγοράζουσιν την τελευταίαν Άμερικανικήν κρεασιόν ONDULA, ήτις δεν κοστίζει περισσότερο από ΕΝΑ ΜΟΝΟΝ κόμημο των μαλλιών σας και ΕΝΑ Μιζ-άν-πλι στο πιο συνηθισμένο Κομμωτήριο.

ΕΠΙΤΥΓΧΑΝΕΙ

ΑΥΤΟΜΑΤΩΣ

ΟΙΑΝΔΗΠΟΤΕ

ΟΝΤΟΥΛΑΣΙΟΝ

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΜΙΑΝ ΚΑΙ ΣΕΙΣ

άντι μόνον 60 δραχμών. Σας επιστρέφονται τα χρήματά σας, χωρίς ΟΥΔΕΜΙΑΝ συζήτησιν, εάν δεν κάμη την δουλειά σας. Είμεθα άπολύτως άσφαιροι, αλλά εαν δυσπισήτε ακόμη, ζητήσατε να ιδήτε την Κάσκαν ONDULA ή και την ΔΩΡΕΑΝ άποστέλλουμένην έκτενεστέρην βιβλιογραφίαν της και ΜΗΝ ΑΜΕΛΗΣΕΤΕ ΝΑ ΑΠΟΚΤΗΣΕΤΕ ΜΙΑΝ ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟΝ ΣΑΣ, και να κερδίσετε χρήματα, άπευθύνόμενοι χωρίς άναβολήν ΣΗΜΕΡΟΝ προς τους προνομιούχους αντιπροσώπους:

ΑΝΤ. ΒΑΣΣΑΜΗΣ (ΓΡΑΦΕΙΑ) ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 29 — (ΣΤΟΑ) ΑΘΗΝΑΙ

ΠΟΛΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ: Οι Πελάται μας εκ των έπαρχιών ή μας γράφουσιν έπιστολήν και έσυνάδουσιν γραμματόσημα διά το αντίτιμον, ή απλούστατα σημειώνουσι όπισθεν της ταχ. έπιταγής διά της όποιας θα μάς διαβάσουν, την λέξιν ΡΑΡΙΝΤ ή ΟΝΤΟΥΛΑ ή και τα δυο μαζί και ή παραγγελία των θα έκτελεσθή ΑΜΕΣΩΣ. Διά το έξωτερικόν 1 Λίρα Τουρκίας ή 1 Δολάριον ή οινδήποτε άνάλογον νόμισμα.

ΚΟΠΤΕΤΕ ΜΟΝΟΙ ΣΑΣ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ

άπλως και μόνον προσθέτοντες τον ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΚΑΡΙΟ ΠΡΟΦΥΛΑΚΤΗΡΑ εις οϊανδήποτε ξυριστικήν μηχανήν. Κτενίζόμενοι με την ξυριστικήν αυτήν μηχανήν άπασ της εβδομάδος θα έχετε πάντοτε τα μαλλιά σας καλοκομμένα. Ό προφυλακτήρ «ΡΑΡΙΝΤ» δεν κάμνει ΣΚΑΛΕΣ, δεν ΔΑΓΚΑΝΕΙ, δεν ΠΟΝΑΕΙ, αλλά παίρνει τα μαλλιά με καγονικήν άκρίβειαν από την αρχήν έως το τέλος. Άπολύτου άσφαλείας, προφυλάττει τους μεγάλους και τα παιδιά από τον κίνδυνον του ψαλλιδιού και την όδυσσείαν των στα Κομμωτήρια. Άπλούστατα οδηγία χρήσεως μαζί με τον προφυλακτήρα άντι 24 μόνον δραχμών από τους αντιπροσώπους ΑΝΤ. ΒΑΣΣΑΜΗΣ ΚΑΙ ΣΙΑ Κολοκοτρώνη 29, (Στοά) ΑΘΗΝΑΙ ή και από τα Περίετρα.

ΔΙΑΤΙ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΖΟΝΤΑΙ ΧΛΩΡΟΔΟΝΤ;

1.) Ο ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

Διότι ωραία λευκά δόντια και καθαρά φρέσκια έκ-
πνοή είναι αι βάσεις των επιτυχιών μου.

Ο ΧΛΩΡΟΔΟΝΤ, η δροσιστική οδοντόπαστα απόμακρύνει το
άσχημο κίτρινο επίστωμα των δοντιών και κάνει τα δόντια,
συνή και από της πρώτης χρησιμοποίησής κατάλευκα.

CHLORODONT

ΠΡΟΣ ΤΙΣ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΚΥΡΙΕΣ-ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ

Σε όλα τα πολιτισμένα Κράτη τα κορίτσια των καλών οικογενειών
και αυτών ακόμη των πλουσιωτέρων, μαζί με την άλλη μόρφωσι που
λαμβάνουν, ακολουθούν επί αρκετά χρόνια μαθήματα οικουρικής. Δεν
επιτρέπεται σήμερα μια κυρία της καλής τάξεως, να αγνοή κοπτική
και ραπτική και να καταφεύγει κάθε μέρα στη μοδίστρα της και για
τα πιο παραμικρά ραψίματα της.

Η άξιμητος βασίλισσα του Βελγίου "Αστριντ, Σοφία Λουίζα, η
ώραία αλλά και άτυχη αυτή πριγκίπισσα, έγινε σύζυγος του Βασιλέως
του Βελγίου γιατί εγούθησε την πενθερά της, όχι, μόνον με την ω-
μορφιά της και τη χάρι της, αλλά και με την οικουρική της. Γιατί η
πριγκίπισσα Σοφία Λουίζα έκοβε μόνη της και έραβε τα φορέματά της.

Όταν λοιπόν και η πριγκίπισσα στα διάφορα κράτη αιοθάνονται
την ανάγκη να διδάχθουν την κοπτική και ραπτική, δεν επιτρέπεται
στην Ελλάδα τα κορίτσια των καλών οικογενειών να αγνοούν
να κόβουν και να ράβουν τα φορέματά τους, καθώς και των παιδιών
τους και να καταφεύγουν κάθε τόσο στη μοδίστρα.

Γι' αυτό συμβουλευόμαστε τις μητέρες μαζί με την άλλη μόρφωσι
που δίνουν στα κορίτσια τους, να τα στέλνουν να διδάσκονται και την
κοπτική, πράγμα πολύ εύκολον σήμερα.

Η καλλιτέχνης μοδίστρα κ. ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ
άνοιξε επίτηδες Σχολήν Κοπτικής εντός του Καλλιτεχνικού της οίκου·
ΣΥΝΤΑΓΜΑ-ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 14α, και αναλαμβάνει υπευθύνως να
καταρτίσει τελείως κάθε δεσποινίδα ή κυρία εις την κοπτική κατά
τρόπον επιστημονικόν και γεωμετρικόν, που πολλές μοδίστρες ακόμη
σήμερα αγνοούν.

ΠΡΟΣΟΧΗ!!!!

Το 'Ινδικόν Έλαιον ΤΡΙΧΟ-ΦΟΙΝΙΞ, έγκεκριμένον παρά του
Υπουργείου Υγιεινής, είναι το μόνον άθλαβές φυτικόν παρα-
σκευάσμα, άνευ ουδεμιάς θαφής και χημικής ούσι-
ας, και το όποιον μεταβάλλει φυσιολογικώς τας λευκανθείσας τρί-
χας εις το προηγούμενον χρώμα αυτών, ξανθόν, μέλλαν ή κα-
σανόν, δίδει νέαν ζωήν εις αυτάς ως και στιλπνότητα.

Τό ως άνω 'Ινδικόν Έλαιον, λόγω των φυτικών ουσιών αυτού
απαλλάσσει τελείως και εντός μικρού χρονικού διαστήματος την
πιτυρίαν καθώς και τας λοιπάς παθήσεις του δέρματος της
κεφαλής, αναπτύσσων άλματωδώς την τριχοφυΐαν.

Πωλήσεις και πληροφορίες παρά των Γενικών 'Αντιπροσώπων:
Φ. Φωτιάδης και Ο. Γ. Βελιόγλου έν 'Αθήναις όδός Πειραιώς 28,
έν Πειραιεί Μακράς Στοάς 42 και έν Θεσσαλονίκη Βικτωρος
Ούγκω 1.

Επίσης και παρά τω Ιατρώ κ. Α. Καλλιρίδη, 'Ανακρέοντος
78, Καλλιθέα, και παρά τη φαρμακοποθήκη Γ. Κρασσπούλου,
Πειραιώς 18.

ΘΕΡΑΠΕΥΣΑΤΕ ΑΠΟ-
ΣΤΗΜΑΤΑ ΔΟΘΙΝΑΣ,
ΠΑΓΓΑΣ ΚΑΠ. ΜΕ ΤΟ

ILON

Με τας βαφάς ARTI ουδέποτε θα
αποτύχετε εις την βαφήν των φορε-
μάτων σας.

Για τα μαλλιά
το Σαμπουνι
TETE-NOIRE

διότι πρέπει να γνωρίζετε, ότι
κάθε σαμπούνι είναι επιβλαβές, αν
σθε μια φορά την εβδομάδα με
πουάν «TETE-NOIRE» (Τέτ-νουάρ)
θα διατηρήσετε τα μαλλιά σας
ραΐα, υγιή και χάρις στο
Cheveclat (δηλ. τη σκόνη που
χεται στο μικρό εσωκλειστο φακελλάκι)
Το Σαμπουνι «TETE-NOIRE» είναι αποτέλεσμα επιστημονικ-
ρας δεκαετηρίδων. Δεν περιέχει χρωστικές ούτε άλλ-
βλαβείς ουσίας. Εάν θέλετε να διατηρήσετε ή να έπανα-
τό αρχικό ξανθό χρώμα, τότε ζητήσατε τον πράσινο
με την έπιγραφή: Shampooir-TETE-NOIRE. Η τακτική
θα έπαναφέρη το όμορφο άνοιχτό χρώμα των μαλλιών.

SHAMPODOR SHAMPOS

Για ξανδα Για σκουρα
TETE-NOIRE
avec cheveclat

ΓΕΝ. ΑΝΤ. ΠΟΣ. Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗΣ, ΕΡΜΟΥ-ΝΙΚΗΣ 10

Επειδή δεν έχετε έναν καθρέπτη
σας, δεν μπορείτε να
αν ή επιδε-
μα-
ρο
ΟΝΔΡΑ
ΟΡΟΙΑΣ
ΓΕΙΑΣ

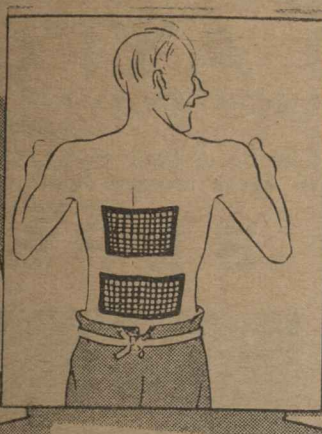
Δέν είναι σωστό όμως να διακρίν-
και μην ξεχνάτε πως οποιαδήποτε
είναι ή κατάσταση της επιδερμίδας
ΜΑΤΙΤΕ
ή πούδρα καλλονής της 'Αμε-
θαυμάζουν οι άνδρες.
Είναι ή κατ'έξοχήν μάτ πούδρα, γιατί είναι χωρίς τάλκ
συστατικά είναι μάτ.

ΜΑΤΙΤΕ

Λ. Τ. PIVER σάς έγνυται μίαν επιδερμίδα μάτ και βελού-
θαυμάζουν οι άνδρες.
Είναι ή κατ'έξοχήν μάτ πούδρα, γιατί είναι χωρίς τάλκ
συστατικά είναι μάτ.

ΑΙ ΒΑΦΑΙ ARTI ΔΕΝ ΠΟ-
ΦΟΡΕΜΑΤΑ.

Συστήμουν την ΟΜΟ-
ΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ του
ΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Υπερ-
Οφθαλμολογίας έν τη
μ.μ. Μενάνδρου 27-Α-
1.60.

Επί αρθρίτιδος, ρευματι-
σμών, όσφυαλγίας
"Εμπλαστρον 'ΛΕΟΝΤΟΣ",
Το γνήσιον μέ το σήμα
του λέοντος. Ένεργεί
ταχέως και άσφαλώς.

ΕΜΠΛΑΣΤΡΑ 'ΛΕΟΝΤΟΣ'

ΟΝΕΙΡΟ
Ε ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Μια
Λεόντιδος
της Θεατρικής

λέγει με
ποτον τρόπον
θα σαγηνεύσητε
τους άνδρας
"Ημουν άπελπισμένη. "Αλλαι νέ-
αι έκαμαν πλουσίους γάμους και
ήσαν εύτυχείς. Εγώ δέν είχα καμ-
μίαν πρότασιν. Μια Τσιγγάνα με
έπληροφόρησεν ότι μαραμένη θυς,
γυαλιστερή μήτη και λιπαρά έπι-
δερμς, όπως ή Ιδίκη μου, ήνάγκα-
ζαν τους άνδρας να άπομακρύνω-
ται. Με συνεβούλευσε να δοκιμάσω
την πούδρα Τοκαλόν με Mousse de
Crème. Το αποτέλεσμα όηρήζε σχε-
δόν μαγικόν, τελείως διαφορετικόν
έκείνου των άλλων ειδών πούδρας,
των οποίων έκαμνα χρσιν Κάθε
ίχνος γυαλάδας έφυγεν, οι διεσταλ-
μένοι πόροι ήλαττώθησαν και νέα
θυς μάτ ένεφανίσθη θυμασίας ω-
ραϊότητος, ή όποία έκαμνε την καρ-
διά των άνδρων να σκιρτά. Μια μό-
νον έπίθεσις πούδρας διαρκεί καθ'
όλην την ήμέραν ή όλην την νύκτα,
όπου και αν έδρίσκωμαι, ότι κ' έ-
αν κάμω. Είμαι βεβαία ότι κάθε γυ-
ναίκα ήμπορεί ν' άποκτήση άμέσως
χάριν πιδ σαγηνευτικήν, μεταχειρι-
ζομένη πούδρα Τοκαλόν με Mousse
de Crème. Γεν. 'Αντιπ. Α. Π. Ρε-
μπουτζάκος, Προξεντέλου 42, 'Α-
θήναι.

Τα φορέματά σας μόνον
αν τα βάψετε με:
δέν θα ξεβάφουν ποτέ

ARTI

ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ

ΑΔΕΛ. ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ
ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8 ΠΑΡΑΔΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ

ΑΙ ΔΥΟ ΦΗΜΙΣΜΕΝΑΙ ΜΑΡΚΑΙ
Πωλούνται εις μεγάλην ποικιλίαν εις το κατάστημα του κ.
ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΚΑΣΙΜΑΤΗ
ΟΔΟΣ ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ 'Αριθ 23α

'Ο Ιατρός λέγει πώς ΤΑ ΠΟΝΕΜΕΝΑ ΠΟΔΙΑ

προσβάλλουν την υγείαν

Υπό του Dr J BACHELLIER
πρώην επιμελητού των Νοσο-
κομείων των Παρισίων

Είναι άνωφελές να υποφέρετε
από πονεμένα πόδια και να τα άφι-
νετε να σας καταστρέφουν την υ-
γείαν. Διά να επι-
τύχετε άμεσον ανα-
κούφισιν προσθέσα-
τε Σαλτράτ Ροντέλλ,
σε ζεστό νερό, έως

ότου να λάβη σπιν πόντος γάλα-
κτος. Είς αυτό το διάστημα δρα-
στικόν δυνάμειον εν τη γενέσει γε-
μίζει το νερό και μεταφέρει ιαμα-
τικά άλατα, σάν εκείνα που εύρι-
σκονται εις το νερό των πλέον πε-
ριφημών θερμότητων εις αυτήν
την έστιν της παθήσεως των πο-
δών. Οι κάλοι και τα τυλώματα
μαλακώνουν, μπορείτε να τους ά-
φαιρέσετε άνέντως και άσφαλώς

Το πρήξιμον εκλείπει αι σαγά-
δες και αι ελάχιστοι φουσάλλιδες με-
ταξύ των δακτύλων των ποδών θε-
ραπεύονται. Το Σαλτράτ Ροντέλλ
ουδέποτε άποτυγχάνει, όπως εκα-
τομυρία ανθρώπων που το χρησι-
μοποιούν θα σας το ειπουν. Το
Σαλτράτ Ροντέλλ πωλείται με έγ-
γύσιν παντού υπό των φαρμα-
κοποιών. Η τιμή του είναι ίση
μηντος.

Τα φορέματά σας δεν
θα διακρίνονται ως βαμμέ-
να μόνον αν τα βάψετε με:

ARTI

K. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ-ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 182

ΜΟΔΑ - ΦΘΗΝΕΙΑ

Φθινόπωρον. Έποχή των πλε-
κτών, θα τα βρήτε στου KAZE
σα τιμάς άπιστεύτως φθηνάς.
Τέγνερ τα πλέον modéna. Μπα-
ρολέ ται διαγοννά έτοιμα και
και επί παραγγελία και άπαντα
τα είδη πλεκτικής. Επίσης υ-
φάσματα με τον πήχυν διά Ταγιέρ
Ζέρσεϋ και Μπαρολέ. Πώλησις
χονδρική και λιανική. Όλοι στην
ΦΘΗΝΕΙΑ

ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 45

Πωλείται
εις τα φαρμακεία και μυροπωλεία
Το κυτίον Δρχ. 15
Τριπλάσιον * 30

**NIVEA
CREME**

Λευκά, μαλακά, περιποιημένα χέρια

παρά τον άέρα, την κακοκαιρίαν και τις δ-
λειές του σπιτιού.

Με τας κακοκαιρίας και το συχνό πλύ-
σιν αφαιρούνται από το δέρμα μας αι ουσίαι
το διατηρούν λείον και έλαστικόν.
Αντικαταστήσατε τας άπαρτητάς
ταύτας ουσίας διά τακτικής περι-
σεως με κρέμαν NIBEA. Η Nibea
έχει EUCERIT, στοιχείον το οποίον
καθιστά τας άπωλεσθείσας ουσίας
δέρματος.

Ο ΧΕΙΧΩΝ ΕΡΧΕΤΑΙ!.. ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ!

Και πρώτα άπ' όλα βάψατε μόναι
σας τα περιανά σας φορέματα με τας
ιδεώδεις Γερμανικές βαφάς ARTI και
θα γίνουν καινούργια και modéna και
ουδέποτε θα διακρίνονται ως βαμμέ-
να. Δεν είναι ρεκλάμα· είναι πραγ-
ματικότης. Δοκιμάσατε και θα πει-
σθίτε. Αι βαφαί ARTI ουδέποτε ξεβά-
φουν ούτε και επιφέρουν στο φόρεμα
την παραμικράν φθοράν. Ουδέποτε ο-
μως να δέχεσθε να σας δίδουν βαφάς
χύμα με την δικαιολογίαν ότι και αυ-
ταί είνε μάρκας ARTI διότι βαφαί
ARTI χύμα δεν υπάρχουν πασά νό-
μον εις πακετίδια με την μάρκα ARTI.
Πωλούνται στο φαρμακεία και έμπο-
ρικά. Αντιπροσωπεία: Άθήναι - ο-
δός Λέκκα 21α. Θεσσαλονίκη - οδός
Έρμού 16.

ΥΠΕΝΘΥΜΙΖΟ

Είς την αξιότιμον Έπιτροπή
αυή. Ότι το Κ/μα «ΑΚΡΟ-
λαβε τα modéna μαλλί-
Παλτών και Φορεμάτων
πλέον Νομβριού και
Έξωτα δια Τουαλέτας και
τέρνες.

Διά το συμφέρον σας
βήτη εις κάθε άγοράν
την εκθεσίαν μας. Προ-
ακριβήν Διεύθυνσιν κα-

ΚΑΤΑΜΑ "ΑΚΡΟ

ΕΡΜΟΥ 16

Τα Καλλυντικά..

ΠΟΝ ΕΒΡΑΒΕΥΘΗΣΑΝ ΕΙΣ ΤΗΝ
τελευταίαν διεθνή Έκθεσιν
του ΛΟΝΔΙΝΟΥ με μέγα τιμητι-
κον βραβείον και χρυσούν με-
ταλλιον είναι τα άγνα καλλυν-
τικά της ACADEMIE DE BEAUTE
Με KETTY Έρμού 35 Άθήναι
Τηλεφ. 22-0-88
ΒΙΤΑΜΙΝΕΣ - ΟΡΜΟΝΕΣ

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ,

Ὁ χειμῶνας ἔρχεται, θὰ χρειασθῇτε νὰ ἔχετε τὸ κεφάλι σας πάντα καλὰ κτενισμένο. Αὐτὸ μόνον μὲ μία ὥραία ONDULATION PERMANENTE θὰ τὸ ἐπιτύχετε.

Ἐπισκεφθῇτε μας καὶ θὰ ἐκπλαγῇτε μὲ τὰ νέα μας μηχανήματα καὶ τὰς νέας μας κομμώσεις.

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

ΣΤΑΔΙΟΥ 37 (ΣΤΟΑ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ)

ΑΘΗΝΑΙ

ΑΡ. ΤΗΛΕΦ. 23-208